

Книга 1 от
двулогията
"ИСТИНСКИ ДОБРИ"

Ralna

ИСТИНСКИ ДОБЪР МЪЖ

МЕГЪН МАРЧ

МЕГЪН МАРЧ ИСТИНСКИ ДОБЪР МЪЖ

Превод: Ralna

chitanka.info

Да се влюбя в жена само от текстово съобщение? Няма начин, по дяволите!

Реалността никога не може да е по-хубава от фантазията, нали?

Грешка. Много, много по-хубава.

Бенър Риджънт е умна, забавна и е напълно извън лигата ми — с лекота може да бъде кралска особа.

Аз съм механик от Кентъки. Тя е нюйоркска купонджийка.

Пътищата ни не би трябвало да се пресекат, но едно съобщение започна нещо, което никой от нас не бе очаквал.

Как да прелъстиш жена, която вече има всичко?

Като ѝ покажеш какво е да бъде с истински добро момче.

ГЛАВА 1

БЕНЪР

— Не е като да съм му изпратила снимка на страхотния си задник, или нещо от сорта, затова не е нужно да трепериш в бабешките си гащи, фрау Франсис.

Съседката ми от другия край на коридора, която предполагах, че е по-стара и от портите на ада, запуши с ръце уши и затвори очите си като дете.

— О, да, много зряло. Ето ме тук, опитвам се да вкарам малко цвят в черно-белия-ти-като-ням-филм живот на възрастна дама, а ти ще ме игнорираш? Хубаво. Много хубаво.

Ако трябваше да съм честна, хич не ми дремеше дали Мирна Франсис иска да чуе за текстовата-не-сексуална-връзка, която изживявах, тъй като бях стигнала до точката, в която бих казала, на който и да е. Най-добрата ми приятелка беше безследно изчезнала и няхах особено голям избор за това пред кой да си излея всичко.

Всъщност, това бе лъжа. Бих измъчвала Мирна с каквото и да е, за да измъкна някаква реакция от нея. Считах това за доброто ми дело за деня. Без цветните ми описания, тя сигурно щеше да умре от скука.

Апартаментите ни заемаха половината последен етаж на манхатънската ни сграда, и докато аз излизах по всяко време, без значение дали е за да попълня запасите си от водка или да отида на работа, тя въобще не излизаше във външния свят.

Мирна свали ръце от ушите си и отвори очи. Бръчките около устните ѝ станаха по-дълбоки, когато ми се намръщи.

— Защо още си тук? И защо не ми върнеш ключа, по дяволите?

— Защото преди пет години дъщеря ти ме помоли да те наглеждам, и защото по някаква непонятна за мен причина, наистина се наслаждавам на странното ти изражение, докато се преструваш на шокирана от нещата, които казвам. Точно като Малифисънт. Можеш да си признаеш... гледаш филма и се упражняваш, нали?

Смръщването на Мирна стана много по-силно щом споменах дъщеря ѝ.

— Неблагодарно дете. Никога не ме посещава. Прекалено е заета със специалния си живот, за да се сети за жената, която я е родила. — Това не бе първият, дори не бе двадесетият път, в който изричаше тези думи.

— Да, животът ѝ наистина е специален, след като е член на конгреса и всичко останало.

— Сигурна съм, че е изминала пътя си до върха по гръб с вдигната пола.

Ауч, Мирна е доста разярена днес. И все пак продължих да се заяждам с нея, защото знаех, че това ще усили поне малко сърдечния ѝ пулс. Да бъде разярена бе почти като да прави кардиоупражнения.

— Знаеш ли, трябва да проверя. Има шанс наистина да е така... с всеки мъж, жена и транссексуален в нейния окръг. Ще ѝ се наложи да прибегне до операция, за да стеснят онова между краката ѝ.

— Махай се!

Гласът на Мирна бе станал като скърцане, но можех да видя как се бори с усмивката си. Един ден вероятно старият прилеп щеше да си признае колко много обича да ѝ досаждам. *Евентуално.*

— Не и докато не си отвориш подаръка.

Размяната ни на хапливи забележки нямаше да приключи, докато Мирна не види какво ѝ бях купила. Досега не успях да ѝ докарам инфаркт с никой от подаръците, затова бях сигурна, че точно днес няма да ритне камбаната.

Докато мърмореше нещо под нос за това, че света върви към края си, ако аз съм пример за това какво е новото поколение, тя разкъса розовата опаковъчна хартия (и дори не забеляза мъничките розови пениси нарисувани по нея, за мое най-голямо разочарование), и вдигна капака на кутията.

— Какво е това, по дяволите? — тя извади черно-сребристия силиконов фалос от кутията.

— Последния път ми каза да изям торба пишки... добро използване на речника, между другото,.. затова ти купих голям черен член. Дори вибрира. Кълна се, това ще успее да *вдигне* дори и теб.

Не съм сигурна как да опиша звука, който се изтръгна от устните на възрастната жена, но се превърна в нещо подобно на боен вик,

когато хвърли страхотния силиконов фалос към мен. Джордана, кучето на Мирна, скокна от розовото си като на принцеса легълце и хукна подир вибратора.

— Да не се опитваш да ме убиеш с това нещо? — попита Мирна, а членът се търкаляше безобидно по пода, докато китайското безкосместо куче, облечено в зелено-розов пуловер, го душеше. Честно да си призная, впечатлена бях, че капачето за батериите не се отвори при този удар.

Добре е да се знае, че е удароустойчив.

Изправих се от уреда за мъчение, който Мирна наричаше стол, когато Джордана близна члена.

— Джордана, да не си посмяла... ъгх, Бенър! Махни го от нея! Ще се задави...

— С члена? Това ще е много тъжен начин да бъде похабен по госпожица Джорди — казах сериозно. Е, колкото е възможно сериозно, при положение че се хилех.

Грабнах вибратора преди кучето да впие беззъбите си венци в силикона и го метнах обратно в скута на Мирна.

— Добре, многоуважавана моя дъртофелнице. Приятен ден с планирането на смъртта ми.

— Махай се! И вземи това нещо със себе си!

— Не. Ти имаш нужда от един добър оргазъм повече от мен. По същото време утре?

Тя ме погледна по такъв начин, че бях леко изненадана как не почувствах кинжали да пробиват кожата ми.

— Разбира се, ти ужасно момиче.

— И аз така си помислих. — Магнах весело и ѝ намигнах.

София, домашната помощница на Мирна се появи от кухнята със следобедния ментов чай, зеленчукови сандвичи без корички на хляба и бисквити със смокинов конфитюр, докато се насочвах към вратата. Кофти комбинация, но все пак си взех една бисквита, докато минаваше с подноса покрай мен, и я бутнах в устата си.

— Най-добре да не ми крадеш бисквитите — изкрещя Мирна откъм всекидневната.

София извъртя очи.

— Защо вие и двете обичате толкова много да се измъчвате една друга? Това е мистерия на вселената, която никога няма да успее да

разбера.

Източноевропейският акцент на София я караше малко да заваля думите, въпреки опитите, които полагаше да изглади говора си. Изваяната брюнетка изглеждаше така, сякаш тъкмо е слязла от тичаща пътечка, но двадесет и две годишната жена бе имала доста труден живот.

— Питие утре вечер?

Очите на София блеснаха.

— Да, моля.

— Добре. Ела у дома, когато ти свърши смяната. Би трябвало да съм се прибрала от работа.

Преди да успее да избягам от апартамента, Мирна излезе от всекидневната, опирайки се на бастуна си по-тежко, отколкото бе препоръчително.

— Знаеш ли какво не ѝ е наред на твоята генерация, Бенър? Не разбирате абсолютно нищо от връзки. Само пращате съобщения и правите секс. Преди това дори не се срещате с човека лично, за да го опознаете. Преспивате и изчезвате. Мъжете не искат позволение да се обадят, защото вече са получили това, което са искали. Не се въздържате и не ги карате да се потрудят, за да ви спечелят.

— Да не би да ме наричаш лесна, Мирна?

Тя сви увисналите си рамене.

— Ти го каза, не аз.

Заболя ме от обидата ѝ, но успях да задържа усмивката на лицето си.

— Наслади се на големия черен член. Това може да промени мнението ти за това, колко е хубаво да получиш някой пенис.

Тя ми показва среден пръст, а аз избягах от опита ѝ да ми дава акъл и от осъдителния ѝ поглед.

Мирна може да бе най-свадливата старица, която съм срещала, но по някаква причина обичах да съм около нея. Дъщеря ѝ и зет ѝ се отбиваха най-много три пъти в годината, а през останалото време около нея имаше само платени компаньонки като София, които, макар и мили, не бяха роднини.

На практика, Мирна бе точно това, от което се ужасявах, че ще се превърна в бъдеще... стара и сама, без никой, на който да му пука за мен, с изключение на хората, на които плащам да го правят. Поне

кучето ѝ бе лоялно към нея. Ако тогава все още не съм сто процентов егоист като в момента, може да си взема златна рибка и да се опитам да я опазя жива. Нее. *Прекалено много грижи изисква.*

Иии току-що се озовахме в адски депресиращата част от следобеда ми.

Телефонът ми извибрира, сигнализирайки, че имам съобщение, точно когато вкарвах ключа в ключалката на апартамента си. Замръзнах, а в мен се надигна вълнение. Не можех да повярвам, че се бях забъркала в подобна есемес връзка с мъж, който никога не бях срещала. Но просто не можех да се спра.

Имам предвид, щях да се спра, но моите изследователски (добре де, преследвачески) умения взеха превес и издирих снимката му.

Облечен с работен панталон, потник и кубинки, Логан Брантли изглеждаше като един от мъжете, чийто снимки жените качват в Pinterest, но знаят, че никога няма да срещнат, освен вероятно на сцената на някое стриптийз шоу тип Меджик Майк. С тази разлика, че Логан бе напълно истински.

Но ние не си пращяхме секс съобщения. Нито голи снимки. И нямаше никакви мръсни приказки. Ние в действителност станяхме приятели през последните няколко седмици, а съобщенията му запълниха една празнина, една нужда в живота ми, за чието съществуване не бях подозирала.

Манхатънската кралица на секса за една нощ, титла, която си дадох сама, се беше сприятелила с мъж, който живееше на хиляди километри от нея. И колкото повече си пишехме, толкова по-силно осъзнавах, че мъжете в Ню Йорк, с които прекарвах само по една нощ, може би не са най-мъжествените същества на планетата.

На практика всеки път щом излезех на среща, в крайна сметка пращях текстово съобщение на Логан, задавайки му един и същ въпрос. Дали един истински мъж... след което запълвах точките с вече различни вариации.

Би носил розово-сив кашмирен шал?

Би комбинирал папийонка с тесни дънки?

Би поръчал мартини с ядливи цветенца?

Мисля, че е безопасно да кажа, че мнението на Логан Брантли относно мъжете в Манхатън, или поне тези, с които се срещам напоследък, потъваше по-бързо и от Титаник.

Измъкнах телефона си, а вълнението сякаш пулсираше в мен. И също толкова бързо умря, когато името на екрана ми не бе това на Логан. Вместо това бе от мъж, който бях срещнала в страничната уличка на офиса си, докато чаках човека от паркинга да ми докара колата. Нямах кашмирен шал, вратовръзка или тесни дънки, затова може би нямаше да е зле?

Плъзнах пръст по екрана и се зачетох в съобщението.

БРАЙЪН, ОТ СТРАНИЧНАТА УЛИЧКА: Какво ще кажеш да пийнем нещо в 8? Новият бар на мой приятел отваря утре вечер и днес има представяне.

Пръстите ми се насочиха към клавиатурата с намерението да откажа. Точно сега всичко, което исках, бе страхотен оргазъм и вече знаех, че няма да го получа от Брандън от страничната уличка. Имах шесто чувство за тези неща.

Но... може би можех да пийна едно мартини. Хич не ме биваше да си го приготвям супер сухо, както го обичам.

БЕНЪР: Къде?

БРАЙЪН, ОТ СТРАНИЧНАТА УЛИЧКА: 8-ма и 43-та. Барът се казва Оливскю.

Отворих Гугъл и направих бързо проучване. Имаше няколко статии за предстоящото отваряне на Оливскю и доста добри рецензии. Очевидно Брандън от страничната уличка има някои доста лъскави приятелчета, тъй като в Оливскю бе невъзможно да се направи резервация през първите три-четири месеца след отварянето му.

Като чистокръвна нюйоркчанка с вкус към изключителното, нямаше как да кажа не. Ще отида само за едно мартини, казах си аз.

БЕНЪР: Ще те чакам там в 8.

БРАЙЪН, ОТ СТРАНИЧНАТА УЛИЧКА: Страхотно!
Нямам търпение.

ГЛАВА 2

БЕНЪР

Благодарна бях, че миризмата на дим не се бе просмукала в дрехите ми, когато се намърдах в апартамента си. О, и че избягах от прекалено приятелски настроеният Брандън, без да му позволя да пъхне ръка под полата ми. Не бях видяла това да се задава. Мислех, че ще бъде много мил, но вместо това той беше пълен тъпак. Част от Манхатънските издънки, предполагам.

Докато хубавата водка кипеше във вените ми, заедно с острото ми раздражение, измъкнах телефона си.

БЕНЪР: Дали един истински мъж би опитал да се натиска на жена в бар, когато е повече от очевидно, че тя не проявява интерес и му казва да си държи ръцете далеч от нея? Въпрос от приятелка.

Понесох се към банята си и пуснах душа, като в същото време започнах да пълня ваната. Първо трябваше да отмия отвращението от кожата си, а след това, като се покисна поне час във ваната, щях да се заловя за работа. И под работа имах предвид да получа убийствения оргазъм, за който умирах през целия ден.

Вече бях минала през половината от ритуала си по взимане на душ, когато телефонът ми извибрира на плота. Ако бе Брандън от страничната уличка, който ме пита дали ще излезем да хапнем, отговорът ми щеше да е епичен.

Изплакнах маската от косата си и приключих душа си по-рано. Казах си, че го правя само защото трябва да проверя ваната си, за да съм сигурна, че водата няма да прелее.

Дааа. И това нямаше нищо общо със съобщението, което чакаше на телефона ми и надеждата, че може да е Логан.

Абсолютно нищо общо.

Изскачайки навън не си направих труда да се подсуша, когато грабнах телефона си.

ЛОГАН ИСТИНСКИЯ МЪЖ БРАНТЛИ: Кой трябва да убия?

Трябваше ли този алфа първобитен отговор да изпраца тръпка през всички хубави местенца в тялото ми? Не, не трябваше, защото бяхме само приятели. Но това не променяше факта, че зърната ми станаха твърди, а кожата ми настръхна.

БЕНЪР: Ще попитам приятелката си.

ЛОГАН ИСТИНСКИЯ МЪЖ БРАНТЛИ: Стига с простотиите, БЕНЪР. Никой истински мъж не би докоснал жена, когато тя каже не.

БЕНЪР: Вместо това, един истински мъж би я накарал да го моли, нали? Сигурна съм, че ти би.

Замръзнах секунда след като натиснах ИЗПРАТИ.

По дяволите. Официално прекрачих линията.

Затаих дъх, чакайки отговора му. Имаше много неща, които исках да кажа на Логан, особено когато си го представях гол, докато лежах в леглото си, но бях толкова добра да се сдържа да не му ги кажа по телефона. Бях си казала, че няма да правя такива неща с него. Щях да го държа в безопасната зона, нямаше да прецакам всичко и да загубя това, което имахме помежду си.

Обаче пак прецаках всичко, защото съм идиотка.

Въздъгнах дълбоко и внимателно, преди преднамерено бавно да оставя телефона си на плота и да се насоча гола към кухнята, за да

взема бутилка водка от хладилника. Сипах два пръста в стъклена чаша и добавих няколко ледчета, преди спокойно да се върна в банята, при ваната ми, от която се издигаше пара.

Ами ако не отговори?

Ами ако никога повече не ми изпрати съобщение?

Тогава щях да пия още водка и да оплаквам нелепата връзка, която имах с мъж, който никога не бях срещала.

И въобще защо бях така запленена от него? Отговорът дойде с вълна от силни усещания.

Той беше откровен до такава степен, че никога не ме будалкаше щом му задам въпрос. Той нямаше нищо общо с мъжете от Манхатън, с които се срещах. Беше безопасен, и тъй като ни деляха над хиляда и сто километра, нямаше как да прецакам всичко, като си легна с него.

Това показателно ли е?

Звукът от вибрация върху плочките ме посрещна, когато влязох обратно в банята и сърцето ми на мига се разтуптя лудо.

Сграбчих бързо телефона си.

ЛОГАН ИСТИНСКИЯ МЪЖ БРАНТЛИ: Ако тя не моли, значи той не върши нещата като хората. Дамите винаги са на първо място. Искам име.

Ръцете ми трепереха, докато носех телефона и питието си към ваната, и сложих и двете на ръба, преди да се потопя в димящата вода.

След като избърсах мокрите си пръсти в кърпата от кошницата в ляво на ваната ми, написах отговора си.

БЕНЪР: Брандън от страничната уличка, който не искам повече да виждам.

Захлупих телефона с екрана надолу върху лавицата до ваната и потънах във водата.

Логан определено можеше да ме накара да моля. Исусе, това беше най-лошата идея, която съм имала някога. Какво ме е карало да

мисля, че няма да проваля всичко това?

Когато за пръв път получих съобщение от номера на Логан Брантли, в действителност то идваше от най-добрата ми приятелка Гриър, която бе без телефон, затънала в доста голяма каша. Гриър, която беше страхотна приятелка, бе открила добър самарянин, който да ѝ позволи да ползва телефона му, за да ми изпрати съобщение, така че да не полудявам от тревога по нея.

Но вместо да се натъкна на Гриър, когато върнах съобщението, попаднах на добрия самарянин... Логан Брантли, бивш морски пехотинец, стопроцентов добряк от Кентъки и пълна противоположност на всеки мъж, който някога бях срещала. След като го издирих онлайн и видях снимката му, някой би ли се учудил, че продължих да си пиша с него?

Посегнах под повърхността на водата, като ми се прииска да бях взела някоя играчка, която да допринесе за каузата „*ДА ДАДЕМ НА БЕНЪР ЕДИН НАИСТИНА ДОБЪР ОРГАЗЪМ, КОЛКОТО СЕ МОЖЕ ПО-БЪРЗО*“, но можех да постигна задачата си и без помощни средства.

Нагласяйки се в по-удобна позиция, вдигнах крака, спускайки ги от двете страни на ваната. Удоволствие премина през тялото ми, когато започнах да си представям забраненото: Логан върху мен, тласкайки се все по-силно и по-силно.

Телефонът ми извибрира на ръба. Изтръсках водата и отново подсуших пръсти в кърпата.

ЛОГАН ИСТИНСКИЯ МЪЖ БРАНТЛИ: Ще идвам в града в петък. БРАНДЪН ОТ СТРАНИЧНАТА УЛИЧКА най-добре да има истинско име, когато пристигна там.

Сърцето ми, което туптеше лудо, сега заблъска като чук в гърдите ми и изпуснах телефона си, който тупна на пода и се плъзна по плочките далеч от обхвата ми. Застинала във ваната, аз го гледах, докато бавно откачах.

Не. Не е възможно. Логан няма причина да идва в Ню Йорк. Шегуваше се. Всичко е наред. Фантазията ми нямаше да се сбъдне само за да бъде стъпкана в мига, в който го срещна. Нищо нямаше да

се случи. Можех да го задържа в безопасната зона. Без повече порочни съобщения. Без повече порочни мисли. Всичко е наред.

Останах във ваната, докато водата изстине, нямаше никакъв оргазъм на хоризонта, защото умът ми не спираше да се върти около вероятността: „Сигурно се шегуваше“. Нямаше начин Логан Брантли, от Голд Хейвън, Кентъки, да идва в Ню Йорк. Нямаше защо да седя и да се тревожа.

Когато най-после се измъкнах от ваната и се увих с голяма пухкава кърпа, пристъпих внимателно към мястото, където телефонът ми лежеше на пода. Ръката ми не трепереше, когато се наведох да го взема, или поне така си казвах.

Когато сърцето ми отново заблъска, погледнах надолу към екрана, който оживя пред очите ми.

ЛОГАН ИСТИНСКИЯ МЪЖ БРАНТЛИ: Какъв е адресът ти?

Мамка. Му.

ГЛАВА 3

ЛОГАН

Отпих от бирата си, грабнах гаечния ключ и се наведох над двигателя на колата, върху който работех. Когато обвих здраво ръка около метала, се замислих за мъжа, който би посмял да докосне жена без позволенията ѝ. Мамка му, какво им ставаше на тези нюйоркски задници? Не така планирах да кажа на Бенър, че ще ходя в града, но мамка му, тази жена ми даваше всякакви сигнали.

Бенър.

И по дяволите, какво име бе това за жена?

След разговор с приятелката ѝ Гриър, знаех точно каква жена бе тя... такава, която бе извън моята лига и никога не биваше дори да се замислям за нея.

И все пак ето ме, прекарвайки в изпращане на съобщения времето, което би трябвало да посветя на това да превръщам трошки в произведения на изкуството.

Ако ме бяха попитали преди месец, щях да си спускам задника от смях, при самата идея, че може да имам нещо с жена, която не съм срещал лично. Никога дори не бях пробвал тази ужасия със срещите онлайн. Но някак без да се усетя, се оказах обвързан в нещо, което не можех да обясня, с жена, която бе на хиляда километра от мен.

Но, по дяволите, бях заинтригуван от нея. Нейните „*Дали един истински мъж би...*“ въпроси, никога не се проваляха да ме накарат да се засмея. Какви мъже живееха там, по дяволите? Исусе Христе. Тези задници правеха адски лесно задачата човек да им се присмива.

И въпреки това, същите тези мъже като ме погледнеха щяха да видят бивш военен, добряк от провинцията и сега професионален монтьор, който се опитва да изкове живота си в малко провинциално градче. Тези Уолстрийт тъпаци дори не биха стиснали ръката ми. *Майната им.*

И какво от това, че си завличах задника през целия път до Ню Йорк, за да доставя един Роуд Роувър, вместо да го кача на влекач, както обикновено?

Защото исках да се срещна с нея. Трябваше да се убедя, че тя не е наистина толкова забавна и сладка, колкото изглеждаше в съобщенията си. Най-добрият начин да съсипеш фантазията бе като се срещнете лично, нали? Бях сигурен, че щеше да ми хвърли един поглед и да навири нос.

Ами ако не го направи?

Фактът, че все още не бе отговорила на съобщението ми, никак не ме тревожеше. Нямаше проблем, всичко бе наред, тъй като един истински мъж не се боеше да се бори за това, което желае... а това, което исках аз, бе да се излекувам от това привличане.

Или поне така си казвах. Ако трябваше да призная истината, съобщенията ѝ винаги успяваха да ме накарат да се усмихна дори когато имах адски гаден краен срок, като с тази реставрация. Някак, това, което правехме, ми напомняше, че в живота има повече неща от това да правиш пари.

Хвърлих гаечния ключ и започнах да бърша ръце в пешкира стърчащ от джоба ми. Приключих за тази вечер.

Над оглушителната музика на Металика, чух как някой чука на вратата на гаража ми.

Какво, по дяволите?

Беше след десет часа и в това малко градче би трябвало всички да са си легнали, с изключение на пияниците, които ходеха в боулинг залата, дори в сряда вечер. Единствената причина да работя още бе абсурдният краен срок и желанието да мога утре да натоваря тази кола на ремаркетото и да отида да взема останалата част от парите си.

Дръпнах сервизната врата, завъртях ключа и отворих.

— По дяволите, Логан. Какво може да направи едно момиче в тези дни, за да привлече вниманието ти? — Джулиан Лийфър застана на вратата с половинка шише „Дива пуйка“ и кофичка пържено пиле от „Клък Ю“.

— Имаш ли нужда от нещо? — попитах, вдъхвайки аромата на пилето.

— Помислих, че може да имаш нужда от нещо за вечеря. Току-що приключих с една супер-адски-дълга среща с клиентка, чиято коса

стана адски шедьовър, и тя каза на съпруга си да ми донесе малко пържено пиле и някаква пиячка, когато идва да я прибира. Видях пикапа ти, затова реших, че може да си ги поделим. Има още картофени кожички, бисквити и салата от зеле.

Салонът на Джулиан беше точно срещу гаража ми и двамата се сприятелихме с лекота. Хората в Голд Хейвън, често на шега наричаха салона й „Режещата кучка“, вместо с истинското му име „Режи най-добре“. „Режещата кучка“ бе по-подходящо имайки предвид как тя се отнасяше с хората, които я вбесяваха.

Джулиан наскоро скъса с приятеля ми Грейнджър и наистина се надявах да не се опита да му го връща, използвайки мен.

Нямаше начин да се насоча в тази посока, въпреки че тя не бе като повечето жени в града, които само търсеха мъж, който да се грижи за тях. Джулиан си скъсваше задника от работа, точно като мен.

— Вече вечерях.

Тя ми хвърли поглед казващ: „*О, нима?*“

— „Хот покет“ не се брой за истинска храна. — Тя се плъзна покрай мен, а кофата с пиле се смачка леко между телата ни.

— Ще се омажеш цялата в смазка, ако не внимаваш.

Тя се обърна към мен и ми намигна.

— Малко смазка няма да изплаши истинската жена. Обичам да се цапам.

Веднага си спомних дръзките думи на Бенър: „*Вместо това, един истински мъж би я накарал да го моли, нали? Сигурна съм, че ти би.*“

Беше ме разбрала много добре, защото нямаше нищо, което да обичам повече от това една жена да бъде на милостта ми, молейки ме да й позволя да свърши.

Погледнах към телефона си, чудейки се, дали Бенър ще ми отговори, пращайки ми адреса си или ще я хване шубето и ще ме отреже.

Нямах много време да мисля за това, тъй като Джулиан сложи товара си на една от работните ми маси и издърпа два стола. Тя отвъртя капачката на „Дивата пуйка“ и отпи голяма глътка, преди да предложи и на мен.

— Днес беше ад. Една от стилистките ми се скара с маникюристката и двете си тръгнаха, оставяйки ме да се справям с

всички часове сама. Можех да отида у дома и да хапна пилето си на дивана, но това допълнително ще вкиснеше настроението ми, затова, Логан, спри да се ебаваш с мен.

Взех бутилката, завъртях ѝ капачката и посегнах към едно парче пилешко от кофичката.

— Поне не трябва да се тревожиш, че се опитвам да ти надяна брачния хомот, като ти нося храна, подобно на Еми Харис. Просто искам малко компания.

Почти се задавих с хапката си, щом тя спомена Еми Харис, собственичката на „Домашни вкуснотии“, която регулярно ми носеше в сервиза ябълкови кифлички и прасковени пайове. Всичко започна преди повече от девет месеца, когато бях толкова затрупан в работа, че не можех да се прибера на време и да си сготвя, затова всяка проклета вечер за една седмица се оказвах в „Домашни вкуснотии“.

Еми успя да ме уговори да я заведа няколко пъти на кино и веднъж на вечеря на място различно от „Домашни вкуснотии“, но когато започна да прави намеци, че иска да сме повече от приятели, и обясняваше, че новата къща, която строи, е идеална за семейство, се отдръпнах. Мислех, че сме приятели, но тя изглежда бе имала други представи. Помагаше това, че бях адски зает с работата си, за да излизам по срещи, и така оправданието ми не беше пълна простотия.

Особено след като си скъсах задника от работа, приемайки доста сложна поръчка с невероятно кратък срок, в непосредствена близост до жената, с която си пишех и която не бях срещал лично.

Да, за това нямах никакво обяснение.

Колкото повече мислех за това, докато хапвах от парчето си пилешко, толкова повече имах усещането, че нещо не ми е в ред. Имаше пухкави и топлосърдечни жени тук, в Голд Хейвън, които разбираха точно какъв мъж съм аз, но вместо това стягах багажа за Ню Йорк, за да задоволя любопитството си относно Бенър. Тя беше от тотално различен от моя свят и бях сигурен, че нямахме абсолютно нищо общо, но дори това не можеше да ме спре да го направя.

Джулиан отпи още една глътка от „Дивата пуйка“, без да чака или да изисква отговор от мен, което бе мъдро решение. Нямах кой знае колко за казване, когато мислите ми се въртяха единствено около Бенър.

Защо притискам така нещата помежду ни?

Защото в нея имаше нещо и по тази причина не можех да я избия от ума си.

Едно пътуване. Една среща. Това бе всичко, от което се нуждаех, за да осъзная колко нелепо бе всичко това от самото начало.

Телефонът ми избръмча от мястото си, върху отворения капак на кутията ми с инструменти, и двамата с Джулиан погледнахме нататък.

— Има ли някой, който ще изревнува, ако разбере, че стоя тук с теб?

Дали Бенър щеше да ревнува? Нямах никаква идея. Избърсах пръстите си и посегнах към телефона. Но вместо да видя адреса, който поисках, съобщението бе съвсем различно.

БЕНЪР, НЮ ЙОРК СИТИ: Сериозен ли си?

Отговорих напълно искрено.

ЛОГАН: Да. Петък. Крайно време е да се срещнем лично.

Изчаках за миг, но не получих отговор веднага, затова върнах телефона на мястото му и отговорих на Джулиан.

— Приятел.

— Тя знае ли, че те кара да светваш така? Или че е адски голяма късметлийка, че става това?

— Няма да я обсъждам.

Джулиан изсумтя и си взе още едно парченце пилешко.

— Еми знае ли, че има конкуренция?

— Това не й влиза в работата.

Джулиан повдигна едната си вежда.

— Е... коя е мистериозната жена? Познавам ли я?

Най-после, посегнах към бутилката „Дива пуйка“, развъртях капачката и сипах малко в една от празните чаши за кафе, която бе останала от следобед.

— Не.

— Добре, прави се на недостъпен. Сигурна съм, че ще науча по един или друг начин — тя спря, преди подмолната ѝ страна да оживее. — Казал си ѝ, че в момента си с друга жена, нали?

Погледнах я лошо. Ако не внимавах Джулиан щеше да ме разнесе из целия град. Тя бе кралицата на клюките, а нямах нужда от нищо от това.

— Няма какво да ѝ казвам. Ти сама го каза... това е по-добрата алтернатива, отколкото да се прибереш сама у дома и да осъзнаеш, че си скъсала с най-хубавото нещо, което някога ти се е случвало.

Раменете на Джулиан се стегнаха.

— Грейнджър Райън не е най-хубавото нещо, което ми се е случвало. Аз съм най-хубавото нещо, което се е случвало на него. Той просто не може да извади главата от задника си за достатъчно дълго, че да оцени това, което има, затова той губи.

Моят приятел Грейнджър, който бе началникът на пожарната в малкото ни градче, все още не можеше да преживее как тя бе измарширвала в пожарната и пред всички пожарникари му бе казала, че всичко между тях е приключило.

Чаках само адреса на Бенър, за да мога да я навестя, веднага щом Роуд Роувъра бъде доставен в ръцете на собственика си.

ГЛАВА 4

БЕНЪР

Дръпнах София в апартамента си в мига, в който почука на вратата в четвъртък вечерта. Това бе възможно най-ужасният момент, най-добрата ми приятелка да не е наоколо, но трябваше да кажа на някой.

— Извинявам се предварително, но ще трябва да изслушаш всичко, което кажа и да ми дадеш съвет какво да правя. — Защото е очевидно, че не може да ми се има доверие да взема рационално решение, що се отнася до този мъж, добавих мислено.

— Какво става? — акцентът на София стана по-силен от нормално, заради объркването ѝ.

— Помниш ли мъжа, с който си разменям съобщения?

— Онзи, с който измъчваш госпожа Франсис от седмици?

— Не бих използвала думата *измъчвам*, но да. Той. Той идва в града. Утре.

— Тук? Тук в Ню Йорк?

— Да. Тук. Ню Йорк. Манхатън. И не знам какво да правя. Помощ!

Много рядко се доверявах на чуждите съвети, но тази ситуация бе аномалия. Логан трябваше да остане в моята малка, магическа кутийка, наречена телефон, където усещах, че имам някакъв контрол, защото в секундата, в която всичко това станеше реално, когато го видех от плът и кръв, всички залози щяха да падат.

— Трябва да се срещнеш с него. Имам предвид, не можеш да пропуснеш този шанс.

— Не мога! Ще прецакам всичко и тогава... — спрях, тъй като не можех да призная колко прецакана щях да бъда, ако го изгубех завинаги. Дори за този кратък период от време се привързах истински към това, което имахме помежду си.

— И какво от това? Какво може да прецакаш? Не е като да планираш да се омъжиш за него, или нещо подобно, нали?

Въпросът на София ме накара да застина и ме хвърли години назад в миналото. Измърморих нещо под нос, насочвайки се към кухнята, за да взема бутилката с водка от хладилника. София бе рускиня, затова мисля, че нямаше да има проблем с питието.

Някой ден може би щях да се изправя пред идеята за брак, без да мисля за майката на Ливингстън Армстронг, която му казва, че съм от типа момичета, които да чукаш в някоя дупка, а не от онези, които водиш в Хемптънс, за да се запознаят със семейството ти.

Само заради име като Ливингстън трябваше да се сетя, че ще бъде претенциозен задник.

Всичко се появи в паметта ми, сякаш се бе случило вчера.

— *Но тя е от добро семейство, майко.*

Г-жа Армстронг обаче не я бе грижа.

— *Тя може и да е от добро семейство, но това не значи, че е от сой. Това момиче носи само беди. Запомни думите ми. Начеши си крастата с тази тук и после си намери добро момиче, с което да се установиш. Майка ѝ би трябвало да се срамува, че дъщеря ѝ е евтин парцал. Никога повече не я води тук.*

Ливингстън отпусна поглед към скута си, а майка му вдигна глава и ме видя да я гледам иззад ъгъла. Тя не си взе думите назад, нито се извини. Не, вместо това вирна високо глава и повдигна едната си вежда.

Кучка.

Ливингстън нямаше възможност повече да си чеше крастата с мен. Казах на всички момичета в колежа Амхърст, че членът му е толкова малък, че не си заслужава да се занимават с него, и докато завършим, му се наложи да си търси момичета от други училища, с които да се среща.

Това беше последният път, в който се бях замислила за бъдеще с един мъж.

Не бях от типа, които се омъжваха, и макар да не приех думите на г-жа Армстронг присърце, те ми помогнаха да осъзная горчивата истина. Майка ми наистина се срамуваше от мен и то не само защото бях евтин парцал, а защото не пожелах да последвам стъпките на родителите си, и да отида в Масачузетски технологичен институт.

Вместо това се записах в Амхърст, за тяхно най-голямо разочарование, и те решиха да си измият ръцете от мен. Затова, вместо да се превърна в техния малък техничен учен, аз станах нещо съвсем различно... купонджийка, която нямаше никакво намерение да се установи.

— Бенър? Слушаш ли ме?

Обърнах се с шише водка в ръка и се отърсих от мислите за миналото.

— Извинявай, бях се отнесла. Какво казваше?

— Да не би да се тревожиш, че няма да те хареса? Не съм сигурна дали това е възможно. Мъжете те обичат. Всичките.

— Мъжете обичат циците, задника ми и мръсната ми уста — отвърнах бързо аз. Гордостта ми нямаше да ми позволи да призная, че се ужасявам, че Логан Брантли няма да ме хареса.

Държа се нелепо. Майната му, ако не ме хареса. Аз съм страхотна.

Напомних си, че не ми пука какво мислят за мен, особено какво мисли мъж, който може би нямаше да видя никога повече. *Защо полудявам по този въпрос?*

Отпивайки от бутилката, аз се фокусирах върху изгарящото усещане на водката плъзгаща се по гърлото ми и обявих.

— Ще излезем навън.

София вдигна и двете си ръце във въздуха, но аз знаех, че и тя има нужда да излезем тази вечер толкова силно, колкото и аз.

— Може ли да се преоблека в банята ти? Не искам г-жа Франсис да ме види накурвясала. Думата тя я измисли, не аз.

Усмихнах се.

— Да, определено. Взимай си курвенските одежди.

Тя се изкикоти като двадесет и две годишното момиче, което често забравях, че е, и спря, преди да се насочи към банята.

— Полата ми е толкова къса, че цяла вечер няма да плащаме за питиета. Това може да не успее да отговори на въпросите ти относно мъжа, но няма да навреди.

— Ще се тревожа за това утре.

ГЛАВА 5

ЛОГАН

Все още не бях получил адреса на Бенър, когато натоварих Роуд Роувъра, за да е готов да потегли утре щом се съмне. Обмислях дали да не задействам някой връзки и сам да разбера къде живее, ако тя не ми отговореше. Нямах да пропусна този шанс, само защото изведнъж я бе хванало страх. Освен това, това не бе жената, която бях започнал да опознавам. Тя грабеше от живота с цели шепи.

По времето в което затегнах последния ремък, реших, че няма да ѝ позволя да се крие. Дори без адреса, щях да се срещна с Бенър и да задоволя любопитството си. Без значение дали между нас щеше да се случи нещо или не, поне можех да ѝ покажа как един истински мъж третира жените.

Докато тази мисъл минаваше през ума ми, телефонът ми извибрира, показвайки, че имам текстово съобщение.

Измъкнах го и лека усмивка изви ъгълчетата на устните ми.

Беше адрес. Но веднага след него пристигна второ съобщение.

БЕНЪР НЮ ЙОРК СИТИ: Няма да се срещнем у дома.

Написах отговора си.

ЛОГАН: Нямах ми доверие?

БЕНЪР НЮ ЙОРК СИТИ: Може би не вярвам на себе си.

Е, това беше неочакван отговор.

ЛОГАН: Може би имам гърбица и съм с едно око, и ръце като на Ти-рекс.

БЕНЪР НЮ ЙОРК СИТИ: Невъзможно. Видях снимката ти.

ЛОГАН: Как?

Нямаше начин Гриър да е изпратила моя снимка, тъй като беше използвала телефона ми и прочетох съобщението, което бе пратила на Бенър. Затова, когато на екрана ми се появи стара моя снимка, от годините в армията, бях повече от изненадан.

ЛОГАН: Проучвала си ме?

БЕНЪР НЮ ЙОРК СИТИ: Променил ли си се много от тогава?

ЛОГАН: Вече не нося автомат навсякъде.

БЕНЪР НЮ ЙОРК СИТИ: Не, но се обзалагам, че си добре въоръжен под колана. Или поне, така си те представям...

БЕНЪР НЮ ЙОРК СИТИ: Не исках да кажа това. Пияна съм. Игнорирай всичко.

Сега, това вече ставаше интересно. Внимавах да се придържам към приятелските отношения в съобщенията, но Бенър бе направила някои намеци повече от веднъж. Време беше да сложа край на игричките и да направим нещата истински.

ЛОГАН: Представяла си си как изглеждам гол?

ГЛАВА 6

БЕНЪР

— Мисля, че току-що направих ужасна грешка.

Когато София се върна на масата от банята, извитите ѝ кафяви вежди се събраха над носа ѝ.

— Какво имаш предвид? — тя погледна надолу към празните чаши от коктейли помежду ни. — И какво стана с питието ми?

— Изпих го. Беше спешен случай — вдигнах телефона си. — На практика му казах, че съм си го представяла гол.

Сините очи на София се разшириха, докато ме гледаше.

— Мисля, че ти казах без никакви съобщения, докато си пияна?

Свих рамене и погледнах към чашата си.

— Остави ме самичка, без наблюдението на възрастен.

Тя се настани на високата масичка и се засмя.

— Ти си по-голямата от двете ни, Бенър. Колко по-голяма си? И какво значение има, така или иначе? Ти си кралицата на порочните съобщения.

— Ти сериозно ли искаш да смятам точно сега, а и има значение, защото не правя това с него. Опитвах да сме приятели.

София ме погледна така, сякаш не говорех английски.

— Не разбирам.

Прокарах пръст по ръба на чашата си, колебаейки се, преди да кажа:

— Много съм добра в три неща, когато става въпрос за мъжете. Да говоря мръсотии, да правя секс за една нощ и да извървявам пътеката на срама. И сега Логан. Той е първият мъж от векове, който говори с мен, без да го прави само за да ме изуча. Никога не е искал от мен да му пратя снимка на циците си. Той наистина ме харесва и дори не знае дали не приличам на Крюела Де Вил. Той е... различен. Затова си мислех, че каквото и да правим заедно, щеше да е различно. Но просто не мога да се сдържа. Трябва да прецакам всичко.

Погледнах към бара, избягвайки погледа на София, но погледа ми се стрелна към нея, когато каза:

— Той има ли си брат? И на мен ще ми дойде добре нещо различно.

— Не сме стигнали до там. Може би никога няма да стигнем. Мамка му, хич не ме бива.

София посочи към телефона ми, който лежеше на масата между нас.

— Ще му отговориш ли?

— Трябва, нали?

— Той идва утре?

— Да.

— И ще се срещнеш с него?

— Дадох му адреса на тапас бара на ъгъла.

— Наистина?

Въпросът ѝ ме накара да преосмисля избора си.

— Лоша идея ли е?

София сви рамене.

— Ако е толкова различен, може би тапас не е добър избор. Но предполагам, че утре ще разбереш. Трябва ми още едно питие и нямам намерение да чакам келнерката. Не прави нищо глупаво, докато ме няма.

— Разбира се, че няма — казах възмутено.

Плъзнах пръст по екрана на телефона си в мига, в който София се отдалечи, и погледнах надолу към съобщението от Логан.

ЛОГАН: Представяла си си как изглеждам гол?

Сега вече бях прецакана, защото определено си го представях гол. Мислите, за това как всичко помежду ни трябваше да бъде различно, не спряха пръстите ми да полетят по екрана, изливайки цялата пиянска истина. Поне бях честна с него.

БЕНЪР: Само когато свършвам.

Отговорът му пристигна само след миг.

ЛОГАН ИСТИНСКИЯ МЪЖ БРАНТЛИ: Мамка му. Не трябваше да ми казваш това, защото сега и аз мисля как изглеждаш гола.

БЕНЪР: Това лошо ли е?

ЛОГАН ИСТИНСКИЯ МЪЖ БРАНТЛИ: Ти ми кажи.

О. Ами. Хммм.

БЕНЪР: Предполагам, че ще разберем, когато пристигнеш.

В мига, в който натиснах „ИЗПРАТИ“, прегледах отново съобщенията. През мен премина вълна нетърпение, че най-после ще го срещна лично, но също така почувствах и леко съжаление. Какъв бе шансът да пречупя старите си навици и да не свърша отново крачеца по пътеката на срама?

ЛОГАН ИСТИНСКИЯ МЪЖ БРАНТЛИ:
Предполагам, че ще видим.

Сега пък какво значеше това? Нима току-що ме отстреля? Господи, този мъж ме караше да полудявам.

Притиснах пръст към клавиатурата, чудейки се как да отговоря.

София се върна, без съмнение спасявайки ме от това да се посрамя още повече.

— Хей! Срещнах една приятелка. Пие шотове на бара.

— Шотове? Няма да ми навредят няколко шота. — Гласът ми звучеше необичайно дрезгав, дори за мен.

Докато отивахме да се присъединим към приятелката на София, реших, че повече алкохол ще ми помогне да измисля, как да се справя утре с Логан... макар че това едва ли щеше да бъде най-умния избор.

* * *

Събудих се в собственото си легло, но не бях сама. За щастие пияната глава на възглавницата до мен беше на София. Мъгляво си спомних, че споделихме такси в три сутринта.

Слава Богу, че беше уикенд, иначе щях да се появя отново пияна на работа и щяха да ме уволнят. И някак не ми изглеждаше като най-страшното нещо на света, с тази разлика, че за кратко щях да съм фалирала.

Не, не мога да изгубя тази работа. Трябва да устискам още шест месеца и всичко ще се нареди.

Претърколих се и спуснах крака от леглото, давайки си време да запазя равновесие и да не падна по очи. След като успях да се изправя балансирайки, се заклатих към банята, а чантата ми беше на плота.

Повече по навик, отколкото нещо друго измъкнах телефона си и видях, че имам две непочетени съобщения от Логан.

Познатото вълнение се надигна в мен, когато видях името му на екрана. Вместо да отключи телефона си и да ги прочета, аз се насилих да се завлека под душа, за да измия цигарения дим от тялото си и гадната воня на клуба от миналата вечер. Косата ми изглеждаше така, сякаш не е мита две години, а гримът около очите ми бе толкова размазан, че би засрамил всеки ракун.

Парата и душът отмиха всичко и, за щастие, стомахът ми не ми бе ядосан за всички алкохол, който бях изляла в него. Смятах да съкратя душа си до възможния минимум и да пропусна сушенето, бързайки да прочета съобщенията на Логан. Точно сега вероятно се намираше някъде между Кентъки и Манхатън. В гърдите ми се бореха едновременно нетърпение и страх.

Харесвах го.

Това беше най-ужасната част. Не знаех как изглежда члена му, или любимата му поза в леглото, но го харесвах като човек. Това не бе нещо, което бях способна да кажа за някой от много дълго време.

Не беше като това Логан и съобщенията му да са част от живота ми от дълго време, затова как бе станал толкова важен за мен, толкова бързо?

Тази вечер може всичко да приключи.

И нямаше да правя секс за една нощ с него.

Твърдо решена, спрях водата и посегнах към кърпата. Чувствайки се уверена от новооткритата ми решителност, отключих телефона си и съобщенията се появиха на екрана ми.

ЛОГАН ИСТИНСКИЯ МЪЖ БРАНТЛИ: Тези неща предпочитам да обсъждам лично.

ЛОГАН ИСТИНСКИЯ МЪЖ БРАНТЛИ: Лягай да спиш, Бенър. Ще имаш нужда от почивка.

О, Господи! Какво съм казала? След шотовете, мисля, че казах на София да скрие телефона ми. Плъзнах надолу към съобщението, което му бях изпратила.

БЕНЪР: Е, анален... Първо трябва да видя оборудването. Прекалено голямо си е нещо.

Стомахът ми се преобърна и падна в петите ми.

София не ми е взела телефона. Исусе Христе. Това бе катастрофа.

На всичкото отгоре, бях го попитала дали е обрязан или не. Дали му харесва жената да си играе с топките му, докато го смуче. Дали би й дърпал косата.

Вдигнах глава, поглеждайки отражението си в огледалото. Цветът се бе отекул от лицето ми и приличах на удавен плъх-албинос.

Ако албиносовите плъхове имаха страхотни фризьори.

Наведох поглед към телефона, четейки остатъка от щетите, които бях нанесла. Логан бе отбил всеки мой въпрос, но не грубо или нелюбезно.

Как щях да го погледна в лицето след всичко това? Какво ли си мисли за мен?

Стомахът ми се преобърна и се завлякох в дневната, свивайки се на кълбо на дивана под пухеното си одеяло.

Ако се тревожех, че може да прецакам нещата с него, вече трябваше да се успокоя... мисията изпълнена. Дали това бе собственият ми начин за самобичуване? Вероятно прецаках всичко това, защото наистина харесвах Логан и исках да се уверя, че няма никакъв шанс това между нас да се получи?

Това се случва, когато имаш нужда от психиатър, но отказваш да отидеш. Започваш сам да си правиш психоанализи и не се справяш никак добре.

Трябваше ми гласа на разума. Трябваше ми Гриър, но не можех да говоря с нея, тъй като бе прекалено заета да решава собствените си проблеми в момента.

Грабвайки възглавницата я притиснах към лицето си и простенах.

ГЛАВА 7

ЛОГАН

Пътуването до Ню Йорк бе дълго и ми даде прекалено много време за размисъл. *Какво правех, по дяволите?*

Искаше ми се Бенър да не ми бе привлякла вниманието, така както го бе направила, но как да не се случи? Умна, саркастична, уверена и адски забавна. Тя не търсеше мъж, който да се грижи за нея, защото светът бе в краката ѝ.

Затова, какво би могъл да предложи мъж като мен на жена като нея? От последните ни съобщения миналата вечер беше ясно, че можех да ѝ предложа поне едно нещо.

Тя може и да бе пияна, но точно тогава човек казваше цялата истина. Ще ми се да бях муха на стената ѝ и да видя изражението ѝ, след като тази сутрин прочете съобщенията. Бенър не просто пресече линията, тя я заличи.

Не бях ядосан за това, но докато не я срещнех лично, щях да се въздържа от коментар.

Целта ми тази вечер? Да си изкарам адски добре с нея, без значение, дали ще се окажем голи, или не. Но ако се случи, може да се обзаложите, че ще я оставя с такива спомени, че ще сравнява с мен всеки мъж, с който е била някога. Точно това правеше истинският мъж.

През целия ден Бенър не ми писа и започнах да се чудя дали не е променила решението си. Щеше ли това да ме изненада? Да, мамка му. Щях ли да ѝ го позволя? Няма начин, мамка му. Ако не се интересуваше от друго, освен питие и вечеря, решението бе нейно. Но нямаше начин да ѝ позволя да се скатае, без да се видим лице в лице.

С това решение, насочих вниманието си към пътя, където му бе мястото.

ГЛАВА 8

БЕНЪР

След като София си тръгна, смених дрехите си четиринадесет пъти и сега спалнята ми приличаше на разпродажба на дрехи на Пето авеню.

Какво може да облечеш, което да не те кара да изглеждаш евтина и лесна, въпреки съобщенията от предишната пияна нощ? Нищо не можех да намеря. Шест рокли, два чифта дънки, четири поли, два гащеризона (Какво съм си мислила, когато съм ги купувала?) и безброй потници, ризи и блузи лежаха върху всяка плоска и непlosка повърхност в спалнята ми.

Дали да е обикновено? Секси? Флиртуващо? Отегчително?

Отново ми се прииска Гриър да е тук, за да ми даде модния си съвет. *Какво би облякла Гриър?*

Най-добрата ми приятелка бе класна, затова вероятно би избрала по-консервативна рокля. Или комбинацията пола-блуза.

Обаче, аз не бях Гриър.

Погледнах надолу към роклите на леглото ми и затворих очи.

— Онче-бонче — посегнах и сграбчих на сляпо нещо, решавайки, че каквото и да е, ще облека него. Имах точно тридесет минути да се подготвя и трябваше да си скъсам задника от бързане.

Отворих очи и погледнах избора си.

Маслинозелена рокля с дълги ръкави и златни копчета, с подходящ златен колан. Измъкнах я от гардероба представяйки си Логан в униформата му.

Наистина ли исках да нося това? Вероятно бе най-малко сексапилната дреха от всички, които бях избрала, но също така, може би имах нужда точно от това.

Защото нямаше да правя секс с Логан Брантли.

Облякох я с чисто черно бельо, без дори лентичка дантела, преди да сложа колана си. Изглеждаше... консервативно. Като анти Бенър.

Казах си, че ако откопчая горното копче, щях да приличам повече на себе си, но все пак беше консервативно. Не като да откопчая горните три копчета, както направих в магазина, като я купувах, така, че горната част на сutiена ми да наднича леко над деколтето.

Класически златни аксесоари допълваха вида ми, а косата ми се къдреше надолу по гърба ми. Пъхнах крака в любимите си, високи до коляното, черни ботуши и сложи черно сако.

Видът ми бе изцяло нийоркски.

Отражението ми ми се присмиваше, че мъжът, с който щях да се срещна, бе пълната ми противоположност, което бе причината да съм така запленена от него.

С тази разлика, че сега не бях сигурна дали ще мога да го погледна в очите след всичко простотии, които бях написала в съобщенията си миналата вечер. С всеки друг мъж изпращането на флиртуващи и порочни съобщения щеше да бъде без значение. Това бях аз... момичето, което не се бои да изрече всичките си порочни мисли и след това да ги изживее. Но по някаква причина, имаше значение какво мисли Логан за мен, и не исках да ме сложи в тази категория.

Тогава защо го направих?

Защото бях идиот, който не бива да припарва до бутилка водка, без да има надзор.

Не целях да го шокирам, което значеше, че бях напълно извън зоната си на комфорт. Никога преди не бях искала да впечатля някой и винаги бях самата себе си.

За Бога, трябва да спра с това.

Трябваше да спра да мисля и да разчистя, за да съм сигурна, че леглото е оправено. Защо да си давам този труд? Нямах да спим заедно. Мамка му, отделих време да огледам всичко наоколо, преди да хвърля поглед към часовника.

Време бе да тръгвам.

* * *

Защо избрах това място? Когато влязох в тапас бара поставих под въпрос решението си и всички други, които взех през живота си,

откакто за пръв път си писах с Логан Брантли. Той не бе от мъжете, които си падат по тапас. Той обичаше пържоли и картофи и всякаква мъжка храна. Или дори храна в бар. Всичко, освен тапас.

Ругаех се на ум, задето бях пълна идиотка и че не се замислих какво правя, докато хостесата ме повече към масата в ъгъла, разположена срещу вратата. През тридесет секунди проверявах телефона си.

Когато извибрира, застинах.

СОФИЯ: Успех тази вечер. Госпожа Ф. каза да си държиш краката затворени.

Поне това ме накара да се усмихна. И вероятно бе един от най-добрите съвети, които бях получавала. *Благодаря, г-жо Франсис.*

Тази вечер бях решена да не позволя на нормалното ми поведение тип перце-носецо-се-свободно-на-вятъра, да поеме контрола над емоциите ми, защото винаги когато го правих, се оставях на навиците ми да вземат връх. Нямаше да направя това с Логан. *Не, наистина. Нямаше.*

Вратата се отвори и затаих дъх.

Не беше той.

Отвори се отново, и отново, и отново, така петнадесет минути, и никой от мъжете, които влязоха, не приличаше на мъжа, който си представях през последните няколко седмици.

Най-после, петнадесет минути след часа, в който се бяхме уговорили, Логан Брантли влезе в тапас бара.

Всяко проклетие познато на женската популация... и няколко, които измислих на мига... минаха през ума ми.

Не беше честно. Логан Брантли бе дори по-секси, без да е облечен в униформа и носещ голямо оръжие. Повече от една глава се завъртя в неговата посока. Жените отмятаха коса и кръстосваха крака, когато той застана пред хостесата.

Вълна от собственическо чувство се надигна в мен, заедно в нервната енергия и лудо биещото ми сърце. *Назад, кучки. Той не е тук заради вас.*

Чух тихото бумтене на гласа му, докато говореше с хостесата. Тя направи жест с ръка към мен и той се обърна. Пронизващи сини очи срещнаха моите, докато стоях на масата само с една самотна чаша вода пред себе си.

Течния кураж определено го имаше в менюто. Защо не си поръчах питие?

Защото съм идиот. Защото мислех, че мога да се справя с това.

Сега сърцето ми блъскаше толкова силно, че гласът ми вероятно щеше да трепери, или по-зле... нямаше да мога да обеля нито дума.

Логан тръгна към мен с дълги, уверени крачки. Беше по-висок, отколкото мислех. И по-мускулест. И по-голям. Навсякъде. Носеше черна блуза, която бе опъната на гърдите му и не оставаше никакво съмнение колко мускулесто е тялото му. А дънките му? Исусе. Бяха износени и го обгръщаха на най-правилните местенца.

Снимката, която намерих, очевидно не беше скорошна и това нямаше нищо общо с факта, че кестенявата му коса бе по-дълга и леко разрошена. Той бе един от мъжете, които старееха красиво.

Логан спря пред мен, когато стигна до масата. Той не каза нищо, докато погледът му се плъзгаше от главата до петите ми, попивайки всяка частица от тялото ми.

— Ти си жена трудна за намиране.

Акцентът му бе невероятен. Дълбокият тембър накара тялото ми да завибрира и осъзнах, че се понаместих и кръстосах краката си отново, като останалите жени в бара.

— Дадох ти адреса — опитах да кажа небрежно и, слава Богу, гласът ми не трепна.

— А за мъж с товарен пикап и ремарке, който трябваше да паркира бог знае къде, този адрес беше истинско предизвикателство.

Кълна се, усетих как цялата кръв се оттече от лицето ми.

— Мамка му. Толкова съжалявам. Дори не се замислих...

— Няма значение. Вече съм тук. Ти си тук. — Той протегна ръката си. — Логан Брантли. Удоволствие е най-после да се запознаем лично, г-це Бенър...

Осъзнах, че въпреки всичките ни съобщения, не му бях казала фамилията си.

— Риджънт — плъзнах ръка в неговата и той обгърна пръстите ми.

— Бенър Риджънт — каза бавно той, сякаш вкусваше името ми.

Моите несексуални черни бикини никога нямаше да оцелеят след начина, по който думите се търкаляха от езика му. Всички порочни неща, които му написах снощи, се появиха на фронтално място в ума и във всичките ми дамски части.

Не! Хвърлих умствен знак СТОП пред себе си.

Докато умът ми се дърпаше в различни посоки, Логан очакваше отговора ми.

— Ще намразиш тапас от първата хапка — избъбрих аз.

— Дори не знам какво е тапас.

— Трябва да се разкараме от тук.

Той повдигна едната си тъмна вежда.

— И къде ще отидем?

Коленете ми затрепериха и ми се прииска да го замъкна у дома и да го чукам до полуда, за да разбере какво е да бъда с *най-истинския мъж*, който някога съм срещала. Но това нямаше да се случи.

Дръж краката си затворени, Бенър.

— Ходил ли си на Таймс Скуайър?

Той поклати глава.

— Не. До сега не съм идвал в Ню Йорк.

Усмихнах се, когато намерих идеалния начин, по който да задържа Логан Брантли далеч от леглото си.

— Тогава най-добре да се погрижа да запомниш посещението си.

ГЛАВА 9

БЕНЪР

Беше странно как, след като живееш на място, което е туристическа атракция, не обикаляш забележителностите, докато не се появи някой, който да разведеш на всички места. Винаги съм живяла в Ню Йорк, затова, ако нямах определена причина, поради която да идвам тук, отбягвах Таймс Скуайър като чумава.

Но не и тази вечер.

Тази вечер трябваше да съм далеч от апартаментата си и далеч от онзи ужасен тапас бар, ако исках да държа под контрол това, което се случваше между мен и Логан, за да не се подам на импулса да се покатеря върху него. Лоша Бенър.

Той може и да мислеше, че идеята е тъпа, но за мен улица с грамадни сгради беше най-малко сексапилното място и нямаше начин точно там да се хвърля върху най-сексапилният мъж, който бях виждала.

Махнах с ръка към едно такси и Логан отвори жълтата врата. Казах на таксиджията на къде да кара, след като седнах вътре.

Когато Логан се настани до мен, таксито малко се разтреса. Не само че Логан Брантли бе най-грамадният мъж, с който бях споделяла такси, но беше нещо повече. Повече от самото му присъствие. Логан Брантли излъчваше магнетизъм и това ме накара да стисна силно бедра, опитвайки се да потуша желанието събиращо се между тях.

Трябваше да започна да говоря, иначе Бог знае какви глупости можех да направя.

— Това може да изглежда неортодоксално и вероятно не е начинът, по който си очаквал нещата да се случат, но вместо да отидем в някой лъскав ресторант с хубави пържоли и да чакаме часове, докато ни намерят маса, на която да хапнем някоя наистина мъжка храна, взех самосиндикалното решение да направим нещо напълно различно.

Той ме гледаше, докато заеквах, а прекрасните му сини очи никак не ми помагаха да звуча по-уверено.

— Какво си си наумила?

— Има голям спортен и игрален бар на Таймс Скуайър и помислих, че може да е забавно.

Той кимна, а погледът му не се откъсна от мен нито за миг.

— Мога да се справя — той спря за миг, — но не мога да си те представя в спортен или игрален бар.

Беше доста добро наблюдение и бе напълно прав.

— Била съм в много спортни барове — казах му аз. — Все пак съм нюйоркчанка, затова викам за Метс, Янкис, Джайънтс, Кникър и Рейнджърс.

— Обичаш ли да гледаш спорт? — гласът му бе повече от изненадан.

Беше мигът на истината. Дали да излъжа и да се престоря на голям спортен фен? Или да призная, че ходех на такива места само за да пия с приятели и игнорирах напълно играта? Никога не бях лъгала, за да впечатля мъж и нямаше да започвам от сега.

— Освен ако не отидем с приятели, не гледам много спорт. Обаче харесвам атмосферата.

— Ясно. Обикновено нямам време, но от време на време се опитвам да хвана някоя игра по телевизията.

Както и очаквах, таксиджията се заби в задръстване на Седмо авеню, но Логан поддържаше разговора.

— Ами игрите? Не мога да си те представя да играеш видео игри.

Поклатих глава, преди да отговоря.

— Никога в живота си не съм играла. Но не съм прекалено зле на билиард, както и на въображаем футбол.

— Значи ще е изживяване и за двама ни — усмихна се той. — Може би трябва да се обзаложим за футбола. Аз самият не съм никак зле.

Долових намек за предизвикателство в думите му и го погледнах предизвикателно и аз.

— О, искаш да се съревноваваме ли? Само почакай.

Таксиджията се обади от предната седалка.

— Искате ли от тук да продължите пеша? В това задръстване ще стигнете по-бързо.

— Разбира се, идеално — плъзнах двайсетачка през стъклото, докато Логан още бъркаше за портфейла си. Той отвори уста, за да възрази, но аз го прекъснах — Ще купиш първите жетони.

Той кимна.

— Ще купя всичките жетони.

Логан хвана ръката ми, докато ми помагаше да сляза от таксито. След това ме пусна щом стъпихме на тротоара, но усетих как опира разтворената си длан в долната част на гърба ми, докато вървахме към входа.

Добрязите от Кентъки са джентълмени. Това не би трябвало да ме възбужда, но ме възбуждаше. Прогоних мислите си, когато той спря и заоглежда сградите около нас.

— Наистина е така, както го виждаш по телевизията. Всичките светлини. Огромните сгради. Страхотно за ваканция, но не знам как хората свикват да живеят в центъра на всичко това.

Обърнах се и огледах всичко през неговите очи. Всичко в Ню Йорк бе по-голямо, по-блестящо и по-шумно. Можех само да си представям колко хаотично се вижда на някой, който не е свикнал. Може би като чувството, което изпитвах в присъствието на Логан.

— Предполагам, че след като си живяла тук през целия си живот, няма как да видиш разликата — каза той, както винаги невероятно наблюдателен.

— Да, може да се каже така. Когато бях дете, молах шофьора ми да ме разкарва през Таймс Скуайър. Правех го, за да видя всичките светлини, тъй като той обикновено ги избягваше.

— Шофьор?

Когато погледът на Логан се спря на мен, замръзнах. Не говорех с почти никой за детството си. А сега просто се бе изплъзнало.

Направих крачка към вратата.

— Родителите ми не се задържаха много около мен, докато растях, и определено не шофираха. Затова, да, като дете имах шофьор.

Изречението на Логан бе замислено, почти развеселено.

— Двамата с теб наистина сме от два различни свята. Аз влачех задника си седем километра до училище, ако изпуснех автобуса. Когато шофьорът свирнеше с клаксона, тичах навън.

— Родителите ти не те ли караха?

Логан поклати глава.

— Майка ми работеше нощна смяна, затова когато се върнех от училище или спеше, или не си бе у дома.

— Значи на практика и двамата сме се отгледали сами, защото родителите ни са били заети да правят други неща?

Въпреки че обстоятелствата бяха коренно различни, изглежда Логан Брантли и аз имаме повече общи неща, отколкото бяхме осъзнавали.

Горещината от ръката му сякаш прогаряше кожата ми през плата на роклята, когато ме придърпваше по-близо до себе си, докато си проправяхме път през тълпата туристи, които правеха снимки и не гледаха къде вървят.

Погледнах нагоре, за да открия сините му очи насочени към лицето ми.

— Предполагам, че си права. Макар че игралните ни площадки са били малко различни.

Откъсвайки поглед от неговия, кимнах към червения килим отляво на нас.

— Така е. Натам.

Логан ме поведе и щом се озовахме вътре, за по-малко от минута бяхме настанени в сепаре, а сервитьорката идваше да вземе поръчката ни.

Бях си обещала, че днес няма да пия никакъв алкохол, за да не взимам грешни решения, както направих миналата вечер. Исусе. Логан сигурно ме мислеше за психарка с раздвоение на личността. Трябваше да му обясня. И както правех с всичко останало в живота си, пристъпих направо към темата.

— Миналата нощ бях пияна. Казах на приятелката ми да не ми дава да пиша съобщения и все пак съм го направила.

Логан се облегна назад на стола си, а погледът му се спусна за миг към менюто.

— И сам се досетих за това.

— Може ли да забравим целия разговор? — тонът ми бе обнадежден и вероятно бях леко наивна. Сграбчих края на масата, докато чаках отговора му.

— Някои от онези неща бяха доста незабравими, но не за това шофирах дотук дванадесет часа, Бенър. — Изглеждаше сериозен и напрегнат и нямаше как да не се зачудя дали това бе нормалното му поведение. — Не се опитвам да звуча като задник, но не ми е нужно да се довлека до Ню Йорк заради едното чукане.

Нещо в думите му ме накара да се отпусна и всичките съмнения, които имах, се изпариха.

— Виж, ти си секси. Ти го знаеш. Аз го знам. И освен ако всички жени в Кентъки не са слепи и тъпи, не мисля, че би ти било трудно да забиеш някоя. Освен ако... — спрях замислено. — Всички мъже в Кентъки ли приличат на теб? Защото ако е така... милостиви Боже!

Той отметна глава и се разсмя, а богатият му дълбок тембър предизвика странно трептене в гърдите ми.

Бележка към мен си: Никога повече не го карай да се смее. Тялото ти няма да го понесе.

Когато Логан най-последно спря, остави менюто си на масата.

— Нека го кажа така. Ако имаш всичките си зъби, не живееш с родителите си и имаш работа на пълен работен ден, то определено те смятат за добър улов в Голд Хейвън.

Очите ми се разшириха при думите му.

— Значи ти трябва да си нещо като Светия Граал в пущинака.

В мига, в който той отвори уста и се разсмя отново, осъзнах грешката си.

— Не знам как стоят нещата там, но ако опиташ да си хванеш жена, няма да ти е никак трудно.

Очевидно и в Ню Йорк нямаше да му е трудно, защото, когато сервитьорката спря до масата ни, за да вземе поръчката ни, ѝ се наложи да помоли Логан два пъти да повтори своята. И не акцентът му ѝ създаваше проблеми... тя просто бе прекалено заета да се опитва да запомни всеки мускул, който се очертаваше по тялото му, и не внимаваше какво ѝ се говори. Тя дори не опитваше да го направи прикрито, което наистина ме разяри.

Не защото ревнувам или нещо от сорта. Кълна се.

— Той каза чийзбургер. Средно препечен. Американско сирене. Пържени картопки. Запомни ли? — потретих аз.

За пръв път откакто спря до масата ни, тя погледна към мен. Перфектно оскубаните ѝ вежди и наперени цици можеха да накарат

друга жена да се почувства заплашена, но не и мен. Гледах надолу към нея и изпратих съобщението, че ако не се разкара ще я заколя.

И тя ме чу, силно и ясно.

— Ясно. Благодаря — хвърли бърз поглед към Логан, преди да се махне. — Уведомете ме, ако имате нужда от още нещо.

И така изведнъж, гласът ѝ придоби западен изказ с акцент от Джърси? Дааа... много класно.

— Всички ли сервитьорки тук забравят толкова бързо? — попита Логан, докато тя отиваше към компютъра, за да запише поръчката ни.

— Само онези, които са достатъчно тъпи да се чудят дали могат да те изкушат да ги отведеш у дома, вместо да си тръгнеш с мен.

Веждите на Логан се стрелнаха нагоре и той доби обидено изражение.

— Сериозно ли? Мамка му, какъв мисли, че съм?

— Повърхностен вероятно, като всички останали, с които се е срещала, и каквито са поне половината мъже в този град.

Моите въпроси относно истинските мъже явно се появиха в паметта му, защото той ме погледна замислено за миг, преди да попита:

— Нямах никаква представа какъв трябва да бъде един добър мъж, нали?

Свих рамене.

— Те не се срещат често наоколо. И не се и налага. Може би Ню Йорк не е толкова различен от Кентъки, защото ако имаш правилната работа, носиш правилните дрехи и имаш правилното държание, може да впечатлиш много жени.

Преди той да успее да отговори, сервитьорката се върна при нас, кискайки се пресилено.

— Мразя това, че ви прекъсвам, но не мога да разчета почерка си. Какво искахте вие, госпожо?

Сигурно се майтапиш с мен. И това „госпожо“ явно бе адресирано към възрастта ми.

— Поръчах същото, каквото и той.

Срам накара бузите ѝ да се зачервят силно, когато осъзна грешката си.

— Ооо! Упс... Веднага ще се погрижа.

— Благодаря. И двамата сме много гладни — добави Логан.

— Ще помоля в кухнята да побързат — заяви тя бързо.

Логан я освободи с кимване, преди да насочи отново вниманието си към мен и да посегне към питието си.

— Е, ще ми кажеш ли от къде получи това име Бенър? Определено е уникално.

Усмигнах се и му казах истината.

— Кръстена съм на Хълк.

Логан тъкмо бе отпил от бирата си и едва не се задави.

— На Хълк? Като Невероятния Хълк?

Кимнах.

— Точно той.

— Чакай. Брус Бенър?

— Дама... Родителите ми, и двамата, са учени и баща ми, макар да е световно признат учен, все още държи колекцията си от комикси и не дава на никой да я пипа. Когато разбрали, че очакват дете, майка ми била сигурна, че има някаква грешка, и затова не спорила, когато баща ми решил да ме кръсти Бенър, на любимия си герой-учен от комиксите.

— Щастливка си, че не се казваш Екзейвиър — каза той имайки предвид Професор Х от Х-Мен.

— Или Логан — казах аз. — Отива ти. Имаш нещо от визията на Хю Джаксън. Носиш ли често фланелени тениски? От кокалчетата на ръцете ти изскачат ли железни нокти?

— Искаш да кажеш адамантиев нокти.

Шок премина през лицето ми, когато той използва правилния термин за метала, от който бе съставен скелета на Улвърийн, което бе един от фактите на Марвъл от детството ми, които никога нямаше да забравя.

— О, Господи, не ми казвай, че и ти си фен на комиксите? При мен е генетично заложено, но какво е твоето оправдание?

Логан се засмя и отпи отново от бирата си, а аз не се стърпях и насочих поглед към кокалчетата му. Никакви нокти, само големи ръце. Те бяха леко ожулени, което би следвало да е нормално, за мъж, който ремонтира коли по цял ден, и изглеждаха невероятно способни. След като прекарах само половин час с него, няхах никакво съмнение, че той е по-истински мъж от всеки, който някога съм срещала.

— Виновен е предишният собственик на гаража ми. Всяка неделя, ако отидех на църква, той ми оставяше по един комикс, който

да ме чака щом се върна. Това беше нещо, което чаках с нетърпение, и мисля, че за него бе като да направи добро дело, карайки ме да ходя на неделната служба.

— Много мило от негова страна. Каза, че си купил гаража преди година?

Логан кимна.

— Да. Когато напуснах армията имах нужда от работа и той ми даде тази, която имах, преди да замина. По някаква причина, като се запишеш да служиш, мислиш, че животът ти ще стане различен. И беше, докато бях в корпуса. Но щом напуснеш, понякога изглежда така, че само ти си се променил. Целият свят е същият, какъвто е бил преди това и няма никаква специална награда, затова че си излагал живота си на риск години наред. Разбира се, хората ценят службата ти, но само толкова.

— Никога не съм мислила за това по този начин. Колко трудно може да бъде да се върнеш и никой да не разбира през какво си минал. Заради тях, почти сякаш си изчезнал и след това се появяваш, но никой не се замисля, какво се е случило през това време.

Логан сви рамене.

— По много причини е срамно, но аз съм един от щастливците. Върнах се у дома с всичките си крайници, без да съм полудял, а сега имам собствен бизнес.

Гордостта му, докато говореше за бизнеса си, ме накара да издам и собственото си вълнение.

— Надявам се по това време догодина и аз да имам свой бизнес. Впечатлена съм колко си постигнал за толкова кратко време. Надявам се да имам поне половината на твоя успех.

Логан се наведе леко напред.

— Досега не си го споменавала.

Сервитърката избра точно този момент да доприпка с чийзбургери, големи колкото главата ми.

— Мога ли да ви донеса още нещо? — въпросът ѝ бе насочен към Логан.

Той погледна към мен.

— Има ли нещо, от което се нуждаеш, Бенър?

Погледнах към масата и видях, че имахме всичко, което искахме.

— Не. Добре съм. Благодаря ти.

Сервитьорката се оттегли, но Логан не нападна веднага бургера си.

— Каж ми какво си намислила. Любопитно ми е.

Част от мен пожела да не бях казвала нищо, затова реших да отговоря уклончиво.

— Разработих няколко продукта и имах представяне на прототипи. Сега завършвам тестовете и скоро ще започна разработките на продуктите.

— Ще ми кажеш ли точно какви продукти си разработила? — попита той и взе кетчуп и горчица, изстисквайки обилно количество върху бургера си.

Прехапах устната си и за пръв път откакто бяхме седнали ми се прииска сервитьорката да се върне и да ни прекъсне.

— Дали да не поръчаме по още едно питие? Има Хепи ауър за бирата ти, но всеки момент ще свърши и не искам да го изпуснеш.

Логан вдигна поглед към мен.

— Искаш ли още едно?

— Да. И чаша вода няма да е зле.

Когато сервитьорката се появи, отхапах огромна хапка от чийзбургера си, ефективно слагайки край на разговора.

ГЛАВА 10

ЛОГАН

Да срещна Бенър на живо не бе достатъчно да прогони привличането, което бях изпитал към нея. Вместо това, все повече се засилваше. Беше лесно да избереш какво впечатление може да имаш към човек, с който само си пишеш, и точно затова исках да я срещна лице в лице. Мислех, че нямаме абсолютно нищо общо, но не беше така. Когато се натъкнахме с бургери и пържени картопки, тя продължаваше да избягва темата за бизнеса ѝ и реших да ѝ го позволяя.

Никога не съм бил от мъжете, които смятат, че една жена не може да има своите тайни. Освен това, все още се опитвах да разбера до къде щяха да стигнат нещата тази вечер, защото определено исках да я видя отново.

Все още не можех да разбера как порочните съобщения се вписваха в цялостната картинка, която изграждах за Бенър, но се надявах, че ще имам възможност да разбера.

Тя бе по-различна от всички жени, които някога бях срещал. Уверена. Сигурна. Без да се бои да преследва това, което желае, и без да се оправдава за това, което е.

Секси бе слаба дума, с която да я опише човек.

И като се добави към това факта, че имаше убийствено тяло под тази блуза-рокля или каквото там носеше, коса, която всеки мъж няма как да не помечтае да види разпиляна по възглавницата му, и очи с цвета на уиски, които блестят пакостливо, получаваш един адски добър пакет.

Умна, секси и дива. Но живееше на стотици километри от мен, а стилът ми на живот не бе такъв, че да мога да летя и да се срещам с нея колкото пожелаея, нито пък бих се подложил отново на дванадесет часовото шофиране, поне в скоро време.

Затова, какво ни оставаше? Нямах абсолютно никаква идея, но тази вечер щях да се насладя максимално и да видя до къде щяхме

стигнем. Вместо да купувам жетони, заредих карта, за да поиграем на няколко различни игри.

Когато Бенър се насочи веднага към Ский-Бол машината, не успях да сдържа смеха си.

— Какво? Виждала съм такова във филмите, но никога не съм играла. Трябва да пробвам.

— Мамка му, никога не си играла Ский-Бол? — не знаех защо това ме изненадваше, макар да ми бе разказа за детството си с шофьор и родители прекалено заети да прекарват време с нея.

— Не. Никога. Е, ще ме научиш ли как се прави?

Имаше адски много неща, на които исках да науча тази жена, но имах усещането, че тя вече е спец в голяма част от тях.

Плъзнах картата в машината и топките започнаха да се търкалят.

— Целта е да вкараш топката в дупката и да отбележиш колкото се може повече точки.

Бенър се наведе да вдигне топката и дори си помислих да опитам да не гледам задника ѝ, но беше невъзможно да го игнорирам, толкова страхотен беше.

— Топки в дупки. Кълна се, всички тези игри сигурно са измислени от мъже.

Засмях се на коментара ѝ.

— Сигурен съм, че си права.

Тя взе една топка и я хвърли към дупката. Топката полетя, удари се в ръба на дупката и отскочи, падайки в долния край на машината, без да отбележи нито една точка.

— Направих го грешно, нали? — тя наклони глава настрани и ме погледна.

— Можеш да измисляш собствени правила, но мисля, че традиционният метод тук е препоръчителен. — Взех друга топка и я плъзнах по повърхността на машината, нагоре към дупките, тя се плъзна по рампата и влезе в средната дупка. Ето така.

Решително изражение се появи на лицето ѝ и тя посегна за още една топка.

— Разбрах.

И тя доказа, че наистина е разбрала. Топка след топка, Бенър ги вкарваше в дупките, печелейки точки, и всеки път вълнението ѝ бе видимо, тъй като тя подскачаше и размяташе ръце във въздуха.

Вълнението ѝ бе заразно, обвих ръце около бедрата ѝ и я вдигнах във въздуха, когато отбеляза доста голяма точка.

В мига, в който я докоснах, членът ми се втвърди срещу дънките ми. Мамка му, тя е адски секси.

Когато я пуснах да стъпи на пода, тя притисна ръце към раменете ми, хилейки се като побъркана.

— Това беше адски забавно. Защо не съм го правила никога досега?

Вълнението се изливаше от нея на талази.

— Нямам идея, Брус. Нямам идея.

Лека усмивка подви крайчетата на пълните ѝ устни.

— Брус?

— Не може да ми кажеш, че го мразиш, защото няма да ти повярвам.

Тя опита да сдържи усмивката си, но се справи само частично.

— Как така?

Вдигнах ръка и погалих с палец трапчинката на бузата ѝ.

— Защото тази трапчинка изскача дори когато се опитваш да не се усмихнеш. Страхотна подсказка е.

Тя прехапа долната си устна и, мамка му, никога не бях искал да целуна някоя жена толкова силно, колкото исках в момента да целуна Бенър.

Тя се наведе напред, сладкият аромат на цитрус и нещо свежо завладя сетивата ми и сведох глава надолу, за да мога да пленя устните ѝ и да открия дали вкуса ѝ е толкова хубав, колкото и аромата.

Очите ѝ с цвят на уиски срещнаха моите и двамата застинахме. Видях желанието в нейните, но тя се бореше с него по-силно отколкото аз.

Вместо да пристъпя напред и да взема това, което желяех, аз се отдръпнах. Това, което ще се случи, или не се случи между нас тази вечер, щеше да бъде само защото тя го желяеше толкова силно, колкото и аз. Това бе единственият начин, по който действах. Не се управлявах от нуждите на тялото си, и нямаше начин да я притисна да направи каквото и да е против желанието ѝ.

Кое то значеше, че ако ми даде знак, щях да я притисна към най-близката стена, толкова адски бързо, че нямаше да има време да размисли.

Заобиколих я и взех още една топка, хвърлих я и уцелих точно центъра, отбелязвайки още повече точки.

Остана само една топка.

— Последно хвърляне. Ти си.

Бенър за момент остана прикована на място, щом отстъпих, но се съвзе бързо.

— Напрежението... Не съм сигурна, че мога да го понеса — тя посегна надолу, взе топката, прехвърляйки в ръцете си. — Шегувам се. Ще се справя — тя ми намигна.

Хвърли топката, улучвайки горния десен ъгъл, след което протегна ръце над главата си.

— Успях! Най-после достигнах най-хубавата дупка! — тя се завъртя и се хвърли към мен.

Този път ръцете ми я обгърнаха и притиснах цялото ѝ тяло към своето.

Мамка му. Беше страхотно да я усещам в обятията си.

— Внимавай, шампионе. Имаме да играем още доста игри тази вечер.

Усмивката, която се появи на лицето ѝ, бе чисто изкушение.

— Да. Наистина имаме.

ГЛАВА 11

БЕНЪР

Никога не бях искала да скоча на мъж, толкова силно, през целия си живот. Никога.

Логан не прилича на никой друг мъж, който бях срещала в живота си досега. Той бе добър, но не по отегчителен начин, като статистика, с който бях излизала веднъж. Той беше уверен в себе си, знаеше, че е адски секси, и това ми харесваше повече отколкото исках да си призная. Как би следвало да му устоя, когато винаги казваше правилните неща, и бях уверена, че не ми изнася представление? Логан беше самият себе си и по някаква причина, това бе най-сексапилното нещо, което бях изживявала в живота си.

И искам да го яздя като родео каубой върху гърба на бик.

И стана още по-зле, когато го бих на футбол... напълно честно, трябва да добавя... и когато, така да се каже, се хвърлих в ръцете му, а ясно осезаемата издутина на дънките му се притисна към мен.

Милостиви Боже.

Това трябваше да бъде лесно. Трябваше с Логан да се срещнем и да го изпратя обратно в Кентъки, без да се поддавам на старите си навици и да спя с него.

Но бях ужасена, че губех битката.

Точно сега, ръката ми бе заровена до китката в пуканки със сирене и гледах към най-перфектния задник в дънки, който бях имала удоволствието да виждам, докато стреляше и улучваше кош след кош.

Натъпках пълна шепа в устата си, напомняйки си да дъвча, докато следях с поглед как се движат мускулите под блузата му. Освен това, не бях единствената. Поне още четири жени не откъсваха поглед от него и тъй като го правеха неприкрито, гледах да им дам най-лошия си поглед.

Никога преди не бях изпитвала собственически чувства към мъж. Беше нещо съвсем ново за мен и не бях напълно сигурна как трябваше

да се справя с това. Логан се обърна и аз не успях да улуча устата си, пускайки няколко оранжеви пуканки на пода.

Как щях да успея да задържа ръцете си далеч от него?

Не мога.

— Имаме още малко кредит в картата, затова ти ще избереш следващата игра. След това ще решим дали искаме да заредим картата отново или просто да пийнем по едно питие.

Кимнах и сграбчих шепа пуканки, но нямах идея какво да отговоря.

Логан пресече няколко метра помежду ни и кимна към кофичката, която държах.

— Ще изгубя ли ръка, ако се опитам да си взема от пуканките ти?

Коментарът му ме откъсна от мислите ми.

— Извинявай. Няма проблем. Заповядай.

Бутнах кофичката в ръцете му и се обърнах, търсейки светлините или звука на някоя игра или машина. Една от игрите улови погледа ми и я разпознах от едно шоу, което гледах с домашната помощница на родителите ми. *Плинко.*

— Тази — посочих към видео играта, която нямаше да е чак толкова яка, ако пусках топчетата сама, но все пак бях супер развълнувана.

— Защо подозирам, че си гледала телевизионната игра *Правилната цена?*

— Разбира се, че съм. Все пак съм американка.

Той протегна ръка към мен, подавайки ми картата.

— Добре. Води ни.

Можех да го усетя зад себе си на всяка стъпка и дадох всичко от себе си да се фокусирам върху играта пред мен, а не върху огромния мъж зад себе си, които исках да съблека гол, преди да се отпусна на колене пред него.

Няма да го направя. Няма да го направя. Няма да се случи.

— Беше много добър с кошовете. Играл ли си преди? — попитах, опитвайки да се разсея.

— Само в пустинята, докато бяхме в почивка. Беше горещо като в ада, но в корпуса правихме всичко, което може да ни разсея от

мислите. Винаги съм харесвал повече футбола, но когато си в пустинята, се забавляваш с каквото намериш.

Беше ми много трудно да си представя какво е да ходиш на война. Имах толкова много въпроси, но се колебаех дали да продължа с тази тема.

— Звучиш така, сякаш не го мразиш.

Логан пхна картата в машината, а аз започнах да играя.

— Така е. Харесваше ми да съм част от нещо наистина важно. Харесваше ми братството. Извън онзи свят не срещаш често човек, който би се хвърлил върху граната, за да спаси живота ти, рискувайки собствения си.

— Дори не мога да си го представя.

Погледът му бе напрегнат и сериозен.

— Не се и налага. Защитата на хората да не изживеят нещата, които изживях аз, е голяма част от причините, поради които се задържах в корпуса толкова дълго, колкото можах.

Изпълни ме топлина и този път не беше между бедрата ми.

— Ти си добър мъж, Логан Брантли. Истински добър мъж.

Той сви рамене по начин, по който забелязвах вече, че е типичен за него.

— Не съм сигурен, но ми харесва да мисля, че не съм лош. — Той кимна към играта. — Нека се позабавляваме.

Натиснах един бутон на екрана и продължих с играта. Улучих някакви бонуси и всички светлини и звуци на играта сякаш полудяха.

— Изглежда уцели джакпота.

Погледнах Логан Брантли в очите и казах.

— Можех да ти кажа това, дори преди да започнем да играем.

ГЛАВА 12

БЕНЪР

Всичко бе по негова вина. Това беше оправданието ми за липсата на воля, която ми се изплъзваше малко по малко.

Казах си, че няма да направя това. Но се оказа, че съм лъжкиня.

И всичко бе по негова вина.

Отивахме към ъгъла с награди, за да осребрим билетите си, когато сметнаха точките се оказахме до стъклена стена, зад която бе пълно с награди.

— Имаш ли ми доверие да избира? — попита Логан.

— Давай.

Всъщност бях развълнувана да видя какво ще избере и освен това имах възможност да го наблюдавам още малко от близо, без да ме забележи. Правех това много през изминалата вечер и колкото повече го гледах, толкова повече осъзнавах колко съм преобана.

Той не ми действаше така какво типичния нюйоркски излъскан красавец. Не, по-скоро ме караше да мисля *мамка му, дори не знам дали ще мога да понеса тази интензивност докато съм гола.*

Всеки път щом говорех, вниманието му бе насочено към мен. Той ме слушаше. Просто трябваше да разбера как щеше да отвърне, но някак имах усещането, че той наистина иска да чуе това, което имам да му кажа. Не мисля, че бях изпитвала нещо подобно преди, защото едва сега разбрах, че съм нямала идея колко секси е това.

И като за капак добавете страхотните мускули под ризата му, дяволитата му усмивка, твърдата челюст и пронизващите сини очи.

Но не бях напълно наясно колко съм преобана, докато той не се обърна към мен, изглеждайки адски доволен от себе си.

— Затвори очи и протегни ръка напред.

Първата ми мисъл бе, че може би ще пъхне члена си в дланта ми, но се освестих достатъчно бързо, сещайки се, че нямаше как да стане,

тъй като бяхме на публично място. Може би, щеше да опита по-късно... *Спри се, Бенър.*

— Защо?

— Избрах нещо за теб.

Затворих очи и протегнах ръка с дланта нагоре, а Логан пусна нещо в нея.

Когато отворих очи, погледнах надолу, за да видя малък ключодържател с Улвърийн от X-Мен. Вдигнах поглед към него, а на пръста му висеше малък ключодържател с Хълк.

— Реших, че може да го задържиш като сувенир, който да ти напомня за тази вечер. Макар да не мисля, че бих забравил дори минута от днешната ни среща, идеята да отнеса у дома един малък Брус много ми допада.

Това е ключодържател, казах си аз. Не беше като да е сложил четирикаратов розов диамант на ръката ми. Но защо тогава в този момент изглеждаше като най-важното нещо на света?

— Благодаря ти. Ще го пазя, за да ми напомня — думите ми бяха пълни глупости. Нямах никакъв начин да забравя тази вечер. И което бе по-важно, не исках да свършва.

Обърнахме се от ъгъла с наградите и се насочихме към вратата. Той ми помогна да облека палтото си, а аз го закопчах.

Не можех да оставя Логан да се качи на пикапа си и да шофира до Кентъки тази вечер. Просто не можех.

Той ме последва мълчаливо навън, с ръка в долната част на гърба ми. Сърцето ми, което вече препускаше лудо, сякаш усили още повече ритъма си.

Какви ги върши? Честно, нямах никаква идея. Ако го отведе у дома, знаех, че ще се окажа гола, а той дълбоко потънал в мен. И тогава той щеше да стане поредния мъж, с който съм правила секс за една нощ, защото очевидно бях добра само в това.

Но каква беше алтернативата ми?

Тишината увисна тежко над нас и аз се чудех какво да кажа, докато вървахме по претъпкания с хора тротоар, а светлините на Таймс Скуайър блестяха около нас.

Взех бързо решение.

— Не планираш да шофираш обратно към дома тази вечер, нали?

— Мислех като изляза от града, да паркирам някъде и да спя в пикапа, преди да карам обратно до дома.

— Имам доста място у дома. Ако пикапът ти е на денонощен паркинг, повече от добре дошъл си да спиш у дома.

Той обмисли предложението ми за миг.

— Ще се радвам. И само да знаеш, не очаквам...

Прекъснах го, вдигайки ръка.

— Знам. Нека си хванем такси.

Успях да спра едно и дадох адреса на шофьора, докато се настанявахме на задната седалка.

Бедрото на Логан се притисна до моето, когато шофьорът зави рязко в трафика, карайки ме да полетя към другия край на седалката.

— Хванах те — каза Логан, обвинявайки ръка ниско около бедрата ми, за да ме задържи.

Но не ме имаш. Не истински. Макар че го исках.

Таксито спря пред сградата ми и този път, преди да слезем, Логан плати на шофьора.

Портиерът отвори стъклената врата на лобито, когато видя, че приближавам.

— Добър вечер, госпожице Риджънт.

— Благодаря, Джо. Оценявам го.

Джо не каза нищо за мъжа зад мен.

Логан не проговори, докато не се озовахме в асансьора.

— Риджънт ти отива. Страхотно име е, а ти го носиш много добре. Определено можеш да бъдеш кралица или нещо подобно.

Не беше като онези комплименти без пълнеж, като *красива си* или *обичам очите ти*. И най-вече бе искрен, което разби волята ми на пух и прах.

— Благодаря ти.

Пътуването нагоре с асансьора граничеше с неловко, докато останалите обитатели на сградата се качваха при нас, нарушавайки неписаното правило, да не гледаме един към друг в асансьора. Двойка на средна възраст погледна от Логан към мен и можех да видя осъдителния блясък в очите им.

Още една свалка за една нощ, бях сигурна, че си мислят те. Не че някога съм се опитвала да го скрия. Защо да го правя?

И все пак, отключих бързо вратата на апартамента си. Не исках да изкушавам съдбата. Последното, от което имах нужда, бе Мирна да надникне навън и да ми изсъска да си държа краката затворени.

Логан не каза нищо за това колко бързо затворих и заключих вратата след нас. Вместо това, огледа апартамента ми. Доминиращите цветове бяха бяло, сребристо и сиво, а тук-там имаше жълто и тюркоазено. Нещо, което той едва ли би избрал, но аз го обожавах.

— Хубав апартамент.

— Благодаря и аз го харесвам.

Той се обърна към мен.

— А аз харесвам теб, Бенър. Много. Но истината е, че не очаквах вечерта да мине толкова добре.

Свих устни, тъй като не бях сигурна как да отговоря на честността му, но в следващия миг се чух да казвам искрено.

— Аз също.

Той вдигна ръка, махайки една къдрица от лицето ми.

— Значи е приятна изненада и за двама ни, въпреки че съм адски много под нивото ти, и вероятно трябва да се върна при пикапа си и да поемам към магистралата.

Устата ми остана отворена.

— Ти си под *мое* ново? Виждал ли си се? Нямате ли огледала в Кентъки?

— Не съм нищо специално. Изкарвам хляба си като работя с ръцете си — той ги вдигна с дланите напред, големи и широки. — Прекарах адски много време да ги търкам с препарати, за да не чернеят от смазката, а ти вероятно ходиш на маникюрист. Няма абсолютно нищо в мен, което да ме прави правилния мъж за теб. Знам го от първия ден.

Думите му сякаш ме срязаха и бях ужасена, че той ще си тръгне, а аз ще остана тук замръзнала на мястото си, без да узная какво можеше да има помежду ни. Ако той бе решен да си замине, аз не бях жена, която ще седне да моли мъж да остане при нея.

— Тогава защо дойде?

Погледът на Логан прониза моя.

— Не можех да пропусна шанса да се срещна с жената, която ме заинтригува повече от която и да е било в живота ми.

— Заинтригува — повторих думата, сякаш бе на руски или на друг непознат за мен език. *Но не се ли чувствах и аз точно по същия начин?*

— Да, наистина, адски заинтригуван.

— Е, срещна ме.

Искра блесна в сините дълбини на очите му.

— И заинтригуван въобще не може да опише дори бегло това, което си мисля точно сега. Ти си целият пакет.

Макар да знаех, че не трябва, свалих палтото си и го метнах към дивана. Без да спирам посегнах към колана на роклята си и го откопчах.

Ако си мислех, че в очите му блестят искри, сега те пламнаха.

Логан пристъпи напред и хвана ръцете ми, когато ги насочих към копчетата.

— Не дойдох тук, за да те чукам, Бенър.

И всичките ми добри намерения се изпариха.

— Аз обаче няма да те пусна да си тръгнеш, без да го направиш.

Ръцете му се напрегнаха върху моите.

— Тогава ще се погрижа да бъде незабравимо.

Вътрешните ми мускули се свиха при горещото му обещание.

— Това не беше първоначалният ми план — признах му аз.

— Нито пък моя, но сега, след като започна да разкопчаваш тези копчета, искам да го направиш бавно. Искам да те гледам как разголваш всеки милиметър от невероятното си тяло, сякаш разопаковаш най-сладкия подарък, който някога съм получавал.

Той пусна ръцете ми, но аз исках отново да усетя докосването му. Някъде другаде. Навсякъде другаде.

Една нощ. Ако само това можех да получа от Логан Брантли, тогава щях да подсигурия, че ще го помним дълго след това.

Копче след копче разкопчах роклята си и с всяко подръпване се разтваряше по малко. Обикновеното ми черно бельо не бе такова, с което обикновено свалих мъжете на колене, но Логан дори не погледна надолу към това, което разкривах. Погледът му бе фокусиран върху лицето ми, сякаш чакаше нещо, и бе странно, но това ми допадна. Едва когато откопчах и последното копче, очите му се плъзнаха надолу.

Стонът му бе най-страхотния звук, който бях чувала някога.

— Исусе, имаш тяло създадено за грях.

Пуснах дрехата да падне на пода, а ръката му се плъзна в косата ми, обвивайки се около основата на шията ми.

— Колко ми се доверяваш, Бенър? — Думите му бяха изречени тихо и ниско, карайки кожата ми да настръхне.

— Какво имаш предвид?

— Аз съм от мъжете, които знаят какво им харесва, и нямат проблем да поемат юздите. Изглеждаш ми жена, която би могла да има проблем с това.

Гореща вълна обля слабините ми.

— Не харесвам да ми казват какво да правя, освен ако не съм гола — прошепнах аз. И бях почти сигурна, че имам тениска с този надпис.

— Тогава ще дам и на двама ни каквото искаме — хватката на тила ми се стегна и аз стиснах по-силно бедра от нетърпение.

Тази нощ можеше да ме довърши. Но щеше да си струва.

— Дай ми всичко.

Очите му блеснаха отново, точно преди да снижи устни към моите. Ръцете ми се плъзнаха към раменете му, в които се вкопчих, докато той ме целуваше така, че да накара коленете ми да омекнат.

Силна ръка се плъзна под задника ми, вдигна ме високо и ме притисна към тялото му. Нямахте връщане назад, щом извивките ми се притиснаха в мускулите му и аз се понаместих, за да се хвана по-здраво за него. Краката ми се обвиха около бедрата му, сякаш щях да се покатеря по него... нещо, което определено влизаше в плановете ми.

Целувката ни продължи няколко дълги минути, преди езикът му да се плъзне в устата ми. Загубих се в усещането, докато той най-последно се отдръпна леко, плъзвайки устни надолу по челюстта ми. След това Логан ме вдигна високо и склучи устни около едното ми зърно, през материята на сутиена ми, подръпвайки го леко със зъби.

Вълни от удоволствие се спуснаха от зърната ми направо към клитора ми, който пулсираше срещу твърдия му стомах. Извих се пред него, търсейки още удоволствие, докато той освобождаваше в мен вълна след вълна от екстаз със зъбите, езика и устните си, върху зърната ми.

Когато спря за миг, за да простене, аз въздъхнах силно, изричайки дрезгаво.

— Не спирай. Моля те. Толкова съм близо.

Той дръпна сутиена ми нагоре, разголвайки ме, и продължи да подръпва зърната ми със зъби. Започнах да притискам ханша си по силно към корема му, стенойки, докато през тялото ми премина неочакван оргазъм.

Затворих очи и му се насладих.

Мамка му, какво стана току-що?

ГЛАВА 13

ЛОГАН

Бях честен, когато казах на Бенър, че не съм дошъл тук, за да я чукам, което не значеше, че не мислех адски много за това, особено след съобщенията, които ми прати, докато беше пияна.

Можеше да ме накара да останем в онзи тапас бар и след вечеря да ми пожелае лек път и нямаше да я обвиня, нито да се сърдя.

Но тя не го направи.

Освен това, можеше да ме отпрати, след като прекарахме една страхотна вечер в игралния център, и да си се прибере сама. Тогава щях да пътувам към Кентъки, мислейки каква друга причина мога да имам да си довлека задника обратно в Ню Йорк, за да я видя.

Но тя не го поиска.

Когато влязохме в апартамента ѝ, няхах никакви планове и чаках тя да направи първата крачка. Няхах намерение да направя крачка напред и да взема това, което исках, докато тя не ми кажеше какво желае. Обикновено няхах проблем да оставя жена да раздава заповеди в много различни аспекти от живота, но когато станеше въпрос за секс, обичах контрола да е в мен.

Когато тя ми каза, че не обича някой да ѝ дава нареждания, освен ако не е гола, знаех, че двамата с Бенър ще си паснем по-добре отколкото очаквах. Когато тя свърши само с устните ми на гърдите ѝ и котенцето ѝ търкащо се в стомаха ми, няхах нужда от повече потвърждение.

Членът ми бе твърд като камък и готов да се тласне дълбоко в нея.

За миг се замислих дали да не я положа на пода, но не исках да я пускам от ръцете си. Вместо това я вдигнах високо, притискайки я към гърдите си, обхващайки здраво с ръце задничето ѝ, за да я задържа неподвижно.

Тръгнах в посоката, в която предполагах, че е спалнята ѝ и забелязах огромното легло в кралски размер, покрито с възглавнички и пухкаво одеяло. На първо място, смятах да застана на колене пред нея и да боготворя сладкото ѝ котенце, докато свърши толкова пъти, че да забрави каква лудост е всичко това, случващо се помежду ни. И ако зависеше от мен, нямаше да има шанса да забрави тази нощ, защото щеше да бъде първата от много други такива нощи.

Бенър въздъхна разтреперана, когато я положих на леглото и смъкнах първо адски сексапилните високи до коляното ѝ ботуши, а след това и чорапите ѝ.

— Какво... какво прав...

— Току-що свърши.

Заявих аз, не като въпрос, и тя кимна.

— Искам да свършиш отново. И отново. Искам да разбера колко е сладък вкусът ти, докато свършваш в устата ми.

Очите ѝ се разшириха, а аз потърках задната част на пръстите си срещу материята на бикините ѝ. Радвах се, че не изглеждат така, сякаш струват стотици долари, защото не обещавах, че няма да ги съдера от тялото ѝ в бързината да ги сваля.

Разтворих бедрата ѝ и настаних раменете си между тях, прокарайки палец по влажната материя, точно пред входа към тялото ѝ.

— Мамка му, колко си влажна. Не мога да повярвам, че свърши само докато смучех зърната ти. Този път ще свършиш по-силно. И след това, когато заровя члена си в теб, ще свършиш дори по-силно. Ясно ли е?

Тя кимна отново.

— Добре. Радвам се, че сме на едно мнение.

Спрях за миг, за да я погледна. Членът ми реагира на мига щом видях глада, който се надигаше в кехлибарените ѝ очи.

— Специално за мен ли обезкосми сладката си женственост? — Когато Бенър повдигна вежди, добавих — или винаги котенцето ти изглежда толкова перфектно?

Прокарах пръст по ръба и тя потръпна под докосването ми. Знаех, че иска още, но преди това имах нужда от отговора ѝ.

— Искаш ли да те накарам да свършиш? — попитах я аз.

Бенър изглежда бе забравила как да говори, защото само кимна срещу мен.

— Тогава ми кажи.

Тя прехапа сексапилната си долна устна, преди да си отвори устата.

— Обезкосмих се, само за всеки случай. — Думите ѝ бяха задъхани.

— Харесвам плана ти *само за всеки случай*.

Сведох глава и почнах да пирувам с нея... смучех, ближех, вкусах преди да плъзна пръст в нея, да го завъртя и да открия G-точката ѝ, карайки я да крещи. Бенър не скри нищо от мен, притискайки се към лицето ми, докато оргазмът я обливаше. Неприкритият ѝ отклик ме накара буквално да се пристрастя към нея.

Има много малко неща, които да са по-задоволяващи за мъжа от това да знае, че е накарал жена да свърши по този начин. Искях да съм сигурен, че ще ме запомни, но тя правеше всичко така, че и аз никога да не я забравя.

Отдръпнах се измежду бедрата ѝ, тъй като някой блъскаше по входната врата сякаш с голяма пръчка.

— Какво, по дяволите?

Бенър сложи ръка пред очите си и кълна се, чух я да брои до десет, докато успокояваше дишането си.

Блъскането по вратата продължи.

— Престори се, че не си го чул. Особено докато крия тялото ѝ — тя скочи от леглото, грабна роклята си, намъквайки я, закопча копчетата и се насочи към вратата.

Чувайки коментара ѝ аз се изправих на крака и тръгнах към вратата на спалнята.

Бенър отвори входната врата. Не можех да видя кой е отвън, но останах на място, вместо да се приближа.

— Начинът, по който крещиш, е неприличен. Сигурно всички в сградата са те чули, улицице.

Гласът, който се понесе в апартамента приличаше на гласа на старата г-жа Рочестър, която живееше в единия край на Голд Хейвън и крещеше на децата да не влизат в двора ѝ.

— Може ли да не го правим? Или да се престорим, че вече сме минали тази дискусия, за да мога да се върна към най-хубавите

оргазми в живота си, г-жо Франсис? Имам няколко големи слушалки за заглушаване на шум, които мога да ви дам, защото мога да ви обещаю, че това няма да е последният път, в който крещя тази вечер.

— Позорно — изсумтя възрастната жена. — Явно не си се вслушала в съвета, който казах на София да ти предаде.

Бенър се облегна на вратата и можех да видя няколко къдрици пухкава бяла коса на главата на възрастната жена. Отстъпих назад, за да съм сигурен, че не ме вижда. С отровата, която бълваше, бях сигурен, че ако ме види, нещата само щяха да се усложнят.

— Ако си бях държала краката затворени, нямаше да изживея този убийствен оргазъм, но смятам да сложа съвета ви настрани и да действам както си знам. Когато стана на вашата възраст, ще си имам тези прекрасни спомени. Между другото, как ви се стори големия черен член? Прекалено много ли ти дойде?

Задавих се, опитвайки се да прикрия смеха си, и се зачудих каква е тази възрастна дама на Бенър, че тя да ѝ говори по този начин. Беше очевидно, че това не е първият път, в който водят подобен разговор.

— В боклука е, където му е мястото. Да знаеш, ако продължаваш да се държиш като повлекана, никой мъж няма да поиска да се ожени за теб.

Бенър наклони глава настрани.

— И тъй като това е целта на живота ми, ще трябва да поплача притиснала лице към възглавницата. — Гласът ѝ бе изпълнен със сарказъм, но тонът ѝ се промени, когато продължи. — Сега, ако ме извините, фрау Франсис, имам едни много важни неща за вършене, към които да се върна. И бях сериозна за слушалките, защото съм сигурна, че този мъж, ще може да продължи да ми доставя оргазми през цялата нощ.

Възрастната жена изсъска нещо, но Бенър отстъпи и затвори вратата. Когато се обърна към мен, се опитваше да сдържи смеха си.

— Съседка? — попитах аз.

— Да. Г-жа Мирна Франсис. По този начин показва, че я е грижа за мен.

Гледах прекрасната жена, докато тя се връщаше към мен, поклащайки бедра така, че членът ми се притисна болезнено към ципа на дънките ми.

— Звучи така, сякаш двете имате дълга история?

Бенър кимна.

— Да, но точно сега не искам да говорим за древната ми съседка. По-голям интерес имам да продължим от там, където спряхме.

— Тогава довлечи задничето си тук, жено. Нека да видим дали може да я накараме пак да заблъска по вратата, защото не можеш да сдържиш виковете си.

ГЛАВА 14

БЕНЪР

Всяка мисъл за Мирна Франсис се изпари от ума ми, докато вървах към Логан. Спрях на две крачки от него и отново разкопчах роклята си, отваряйки я малко по малко.

— Откопчай я до долу.

— Ти вече видя какво има под нея.

— Това не значи, че не искам да го видя отново, точно в този момент.

— Значи не мислиш, че трябва да последвам съвета на съседката си и да си държа краката затворени?

Искра блесна в очите на Логан.

— Само ако искаш котенцето ти да бъде още по-стегнато, докато те чукам.

Да чуя тези порочни думи от устните на Логан беше моята гибел. Нямах нищо по-секси от това да видиш това добро момче да става доминант в спалнята. Цялото ми тяло откликна на това и аз пуснах роклята, която се свлече на купчинка в краката ми.

Наистина се радвах, че не се изплаших и не отказах да се срещна с него. Наистина. Се. Радвах.

Последният път, когато мъж имаше топките да ми раздава заповеди в спалнята, нямаше нужните умения да го направи. Вече знаех, че Логан е способен да предизвика страхотен оргазъм само с оралните си способности, затова се надявах, че ще е също толкова талантлив с оборудването, което имаше.

Опитах се да се плъзна покрай него, но ръцете му ме сграбчиха през кръста и дълбокият му дрезгав глас прошепна до ухото ми.

— Искам да се наведеш напред върху леглото, за да мога да сложа ръцете си на това перфектно задниче.

Тръпка премина през мен, когато той ме освободи.

— Нима?

— Не ме карай да чакам, Бенър. Протегни ръце напред с дланите надолу. Не ги движи.

Да следвам нечии заповеди в другите аспекти от живота ми бе нещо, което не ми бе присъщо, но с него, точно с него, знаейки, че може да направи невероятни неща, ако се откажа от контрола си в спалнята, изглеждаше прекалено лесно.

— Добре.

Преминах няколко крачки до леглото, протегнах се, доволна, че съм избрала високо легло, а не ниското, което предлагаше дизайнера ми. Височината му бе напълно перфектна. Притиснах длани към матрака и зачаках какво ще последва. Вълна от нетърпение премина през мен, когато дланта на Логан погали задните ми части.

— Мамка му, Исусе — чуха се тихите му думи, сякаш казваше молитва.

Мъж, който боготвори задника ми? Определено можех да се справя с това.

Два пръста се плъзнаха между бедрата ми, докосвайки женствеността ми, и аз не се сдържах, простенах и се отърках назад в него. Пръстите му се притиснаха по-силно, но аз исках повече.

— Подгизнало котенце и перфектен задник. — Палецът му започна да описва кръгове около клитора ми, карайки всички нервни окончания да запулсират неконтролируемо. — Това е чисто изкушение. Исусе, Бенър. Толкова си сладка, изложена така пред мен.

Думите му повикаха още една вълна от влага между бедрата ми. Тласнах се отново назад, исчайки още.

И другата ръка на Логан се включи в играта, плъзгайки дланите си по кожата ми, измъчвайки ме, и никога не ме докосваха там, където мислех, че ще ме докоснат. Отново се притиснах назад, опитвайки да го принудя да ми даде това, което желяех, но и двете му ръце изчезнаха, преди да почувствам раздвижване на въздуха и *плясване* срещу едната ми задна буза.

Подскочих, поемайки дълбоко дъх.

Той ме плесна.

Мисълта за моя полушеговит списък със сексуални желания изскочи в ума ми. *Определено мога да отбележа това от списъка си!*

Дланта му погали зачервената ми кожа и се притиснах към него, вече прираствена към докосването му.

— Обожавам да виждам отпечатъка си върху задничето ти.

— Не мога да повярвам, че го направи — изрекох, почти шептейки.

— Но ти хареса.

Голямата му ръка най-после се настани между бедрата ми, плъзвайки се по влажните ми гънки.

— Толкова си влажна за мен.

— Предполагам, че е заради тези магически Кентъки ръце — когато той се отдръпна, започна да ми липсва на мига и не се поколебах да му го кажа. — Не спирай. Движим се към частта с чукането в забавната ни програма тази вечер.

Логан се наведе над тялото ми, а кожата му се потърка в моята. Дълбокият му страхотен глас изпрати тръпки през тялото ми.

— Да те чукам ли с пръсти, докато изкрещиш отново? Защото това мисля да направя. Още не си готова за члена ми. Няма да ти го дам, докато не започнеш да ме молиш.

Обърнах глава и го погледнах в очите.

— Никога не моля за член.

Ниският му смях накара зърната ми да се втвърдят и стиснах здраво бедра.

— Е, предполагам, че в този случай, това ще бъде ново изживяване за теб.

Той сграбчи с една ръка бедрото ми, докато с другата плесна противоположната буза на задника ми.

— Защо беше това?

Този път, той успокои паренето с устните си и минаха няколко секунди, преди да отговори на въпроса ми.

— Защото мога.

Само тези думи едва не ми донесоха спонтанен оргазъм.

Ръката му се плъзна между краката ми и единият пръст се тласна вътре, преди да започне да го издърпва бавно, карайки ме да се притисна назад към него. Имах нужда от още. Имах нужда от него.

Логан обаче не бързаше, наслаждавайки се бавно, докато вкусваше клитора ми, преди да започне да ме чука с два пръста, а аз започнах да треперя от отчаяние.

И тогава, една дума се изтръгна от устните ми.

— Моля.

Той застина.

— Какво, моля?

— Моля, изучай ме най-после! — заповядах аз, с глас дрезгав от желание.

Логан плъзна пръсти по гръбнака ми, спирайки точно над задните ми части.

— Ти каза *моля*.

— Да — казах му аз, след това заявих честно. — Мога да понеса всичко, което ми дадеш.

Голямата главичка на члена на Логан се плъзна между бедрата ми, притискайки се към женствеността ми. Но той не се тласна вътре. Не, той се плъзна леко нагоре, а от устните ми се изтръгна стон на удоволствие, когато се отърка в клитора ми.

Логан Брантли буквално имаше най-големият член, който бях виждала.

— Моля те. Просто... моля те — думите се изтръгнаха от мен, преди да осъзная, че отново го молах.

Беше ме накарал да наруша всичките си правила, но точно сега в мен нямаше и частица съжаление за това.

Той замръзна.

— Обичам колко алчна си за члена ми. Алчна и изпълнена с нужда. Това е най-страхотната комбинация.

Той поднови изкусното си мъчение, като отново потърка главичката на члена си срещу гънките ми.

— Не че съм се съмнявал, че ще бъдеш адски перфектна, Бенър. — С един-единствен тласък, той се зарови дълбоко в мен.

Поех дълбоко дъх, когато шокът премина през тялото ми. Дебел и дълъг, членът му изпълваше всеки милиметър, когато той застина и простена.

— Толкова адски тясна.

Логан започна да се движи, отдръпвайки се назад и тласкайки се напред, докато ръката му се плъзна между бедрата ми, започвайки да милва клитора ми и изпращайки ме до самия ръб. Ръцете ми се огънаха и аз се отпуснах на лакти, докато той ме чукаше с дълбоки, ритмични тласъци.

Отворих уста да извикам, но успях да се усетя и зарових лице в кувертиурата, за да заглуша виковете си. Ако точно сега някой ни

прекъснеше щях да извърша убийство.

Оргазмът ме разкъса и с непрестанния натиск върху клитора ми вълните от удоволствие не спираха. Изгубих представа за времето, докато Логан ме чукаше до припадък. Лактите ми подадоха и се отпуснах на долната част на ръцете си. Когато той излезе от мен, отворих уста, протестирайки, но преди да успея да изрека думите той ме завъртя по гръб.

— Не съм свършил с теб. Дори не съм близо.

Той ме вдигна и ме плъзна надолу по твърдото си тяло. Ръката ми се обви около члена му и го насочих към себе си.

Мамка. Му.

Сграбчил с две ръце задника ми, Логан ме вдигаше и спускаше, мощно пронизвайки ме с члена си при всяко движение.

Натискът върху клитора ми отприщваше вълна след вълна от удоволствие. Ноктите ми се впиха в раменете му докато крещях, пометена от поредния невероятен оргазъм. Миг по-късно, Логан отметна глава назад и изръмжа, обхванат от собственото си освобождение.

Когато ме спусна внимателно отново върху леглото, почти бях сигурна, че ме е чукал до смърт. Клепачите ми трепнаха, когато той се отдръпна от мен и направи крачка назад, но аз не помръднах.

Не исках никога повече да се движа.

Горещина блестеше между бедрата ми и аз отворих очи. Логан ме почисти с влажна кърпа.

Той е толкова сладък, помислих си аз, преди да припадна.

* * *

Почукване на вратата ме събуди, но всичко, което исках, бе да издърпам възглавница върху главата си и да продължа да спя.

Горещина се излъчваше от мъжа до мен. Тъмната глава на Логан бе обърната на другата страна и се радвах, че тропането не го бе събудило. Това беше една от сутрините, с която не знаех как да се справя.

Миналата нощ бе невероятна. Повече от невероятна, ако трябваше да съм честна. И все пак, няхах абсолютно никаква идея

какво трябва да правя сега. Издъних се. Тотално се издъних.

Правих секс за една нощ с най-добрия, най-страхотния мъж, който бях срещала, и бях правила най-страхотния секс в живота си, но сега всичко бе приключило.

Какво не ми е наред?

Отново се чу почукване.

Нямах нужда от сутрешни лекции от г-жа Франсис. Но иначе? Ако бе пред вратата ми, значи бе оцеляла миналата нощ и не й бях причинила инфаркт с виковете си.

В следващия миг започна да звъни телефона ми и него определено не можех да игнорирам. Звънеше с песента *Златните момичета*, която бях нагласила само за един човек... за най-добрата ми приятелка, Гриър.

Изтърколих се от леглото, грабнах телефона си от нощното шкафче и намъкнах първата блуза, която ми се мерна пред очите, изскачайки от стаята. Притворих вратата достатъчно, че да мога да говоря и навлякох бялата тениска на Логан, докато вдигах телефона.

— Какво има, Гри?

Исках да й кажа всичко, което се бе случило откакто говорихме за последно, но знаех, че е заета с много по-важни неща. Освен това как да й кажа, че току-що добавих Логан Брантли към чертичките надраскани по таблата на леглото ми? *Господи, за нищо не ставам.*

Тя щеше да иска да разбере какво правим след това, а аз нямах никаква идея. Не. Всичко, което имах, е една нощ изпълнена със спомени и никаква идея какво да правя сега.

— Съжалявам. Събудих ли те?

— Ъмм. Да. Да не ти пука. Какво има? — казах тихо, опитвайки се да не събудя Логан.

— Пред вратата ти съм — каза Гриър и погледът ми се стрелна към входната врата.

— О. Мамка му. Добре. Почакай.

Хукнах към вратата, махнах веригата и завъртях ключалката, преди да отворя само толкова, че да надникна навън.

Тя ме погледна, отбелязвайки, че очевидно не съм облечена с моя тениска и повдигна вежди.

— О, мамка му — повтори тя думите ми. — Да не прекъсвам нещо?

Тонът ѝ не бе осъдителен, но нямаше значение, защото аз бях заета мислено да ритам задника си за това, което бях направила.

Поклатих главата, но не отворих повече вратата. Ако кажех на Гриър кой е в апартамента ми, тя щеше да иска детайли, а аз не исках да призная, че съм го третирила точно така, както третирах и другите мъже, което бе напълно противоположно на това, което си бях обещала. Колкото и да исках да се възползвам от съвета на най-добрата си приятелка, това беше нещо, с което исках да се справя сама.

— Не. Разбира се, че не. Никога не ме прекъсваш. Какво има?

Зад себе си можех да чуя как Логан вика името ми откъм спалнята. Гласът му стана по-силен, когато влезе в дневната, и аз стиснах по-силно вратата. *Моля те, не идвай насам.*

Побутнах малко вратата, притваряйки я, като опитах да заема спокойна поза и насочих разговора към друга тема.

— Какво се е случило? Облечена си ужасно като за среща, и то в събота сутринта. Кога се върна? Казаха ли причината за смъртта? Какво се е случило?

Леко подскачах на място, краката ми си имаха сякаш свой мозък, отчаяно исках да скъся разстоянието помежду ни, да прегърна приятелката си и да ѝ разкажа всичко, както правех обикновено, но беше време да започна сама да се справям с проблемите си. Поне нямаше да се занимавам с погребения като нея.

Принудих краката си да застанат мирно, а Гриър ме гледаше сякаш съм побъркана. За мое щастие, обикновено си бях побъркана, тъй че нищо ново.

— Ъм, вчера. Още не е направена аутопсия. Аз... просто исках да те питам искаш ли да отидем на обяд. Но можем да го направим утре или друг път.

Кимнах на предложението ѝ. Може би утре щях да съм успяла да измисля как да се справя с тази бъркотия. *И утре Логан нямаше да го има, защото сексът за една нощ бе всичко, което харесваха мъжете в мен. Добра работа, Бенър.*

Мисълта се стовари в мен като удар в стомаха. Успях да се стегна и да отговоря.

— Утре е добре. Искам всички детайли. Ще ми се обадиш ли?

Чух отново Логан зад себе си и се паникьосах, затръшвайки вратата в лицето на най-добрата си приятелка.

Сега трябваше да се изправя пред това, което направих. Или по-скоро пред мъжа, който оправих.

Беше официално. Бях пълна загубенячка.

ГЛАВА 15

ЛОГАН

Гледах как Бенър затваря вратата и се обръща към мен.

— Има ли причина, поради която не искаш Гриър да знае, че съм тук?

Погледът ѝ се стрелна към моя.

— Не е нужно тя да знае.

— И защо? — не бях сигурен защо попитах, тъй като част от мен вече виждаше истината ясно изписана на стената.

— Аз просто... не исках тя да мисли...

Врълетяха ме спомени как се криех в гардероба, когато бях на седемнадесет и бащата на Теси Лий нахълта в стаята ѝ. Тогава не бях от мъжете, с които едно момиче иска да излезе открито, и макар да бяха минали доста години от онзи инцидент, Бенър Риджънт явно ме виждаше както ме виждаха момичетата от Голд Хейвън, когато бях само див тийнейджър.

И по някаква извратена причина, исках тя да го признае на глас.

— Не си искала да мисли какво?

Бенър сви рамене.

— Ти си срещал Гриър. Тя обича да премисля всичко и ако те види тук ще има въпроси, а аз нямам отговорите. Тя със сигурност ще направи от това голям въпрос, а не е нужно да става така.

Знаех, че се самозалъгвах мислейки, че ще има някаква разлика, но все пак ѝ казах какво мисля.

— Не знам за теб, но миналата нощ за мен бе нещо доста важно.

Погледът ѝ се насочи към пода.

— Но това не значи, че днес нещата са различни. Живеем тотално различни животи — сякаш тя едва намери сили да ми го каже в очите, и вдигна поглед към моя. — Обаче все още можем да бъдем приятели, нали?

Думите ѝ ме удариха с по-голяма сила, отколкото бих очаквал. Завъртях се на пети и се насочих към спалнята. След като грабнах дънките си, аз ги намъкнах и взех портфейла и телефона си от нощното шкафче. Бенър ме гледаше от вратата.

— Приятели? — попитах дрезгаво. — Така ли се отнасяш с приятелите си? Защо трябва да се изненадвам, че според теб съм добър само за секс за една нощ?

Тя скръсти ръце на гърдите си... върху проклетата ми тениска.

— Не това имах предвид...

— Тогава какво имаше предвид, Бенър? Какво ще кажеш да обясниш на тъпия селяк бавно и с прости думички.

— Как може между нас да има повече от приятелство, след като аз живея тук, а ти в Кентъки?

Кръстосах ръце на гърдите си имитирайки позата ѝ.

— Предполагам, че никога няма да разберем.

— Съжалявам.

— Мамка му, не ми се извинявай, задето реши, че не можеш да отвориш очите си за пет секунди и да си позволиш да видиш, че съм повече от поредната забивка. Но предполагам, че това е причината да не искаш Гриър да разбира. Не искаш да ѝ обясняваш как си чукала един селяк. Какво ли ще си помисли тя за теб тогава?

Бенър отпусна ръце, свивайки ги в юмруци.

— Извърташ думите ми. Нямах предвид...

— Напълно съм сигурен, че нямаш никаква шибана идея какво имаш предвид. Сега, ако ми дадеш тениската ми, ще се разкарам от пътя ти. Имам да шофирам дълго до Кентъки.

Тя погледна надолу към тениската и после към мен.

— Може би...

Господ ми бе свидетел, не исках да чувам повече. Гордостта ми така или иначе бе понесла достатъчно удари. Майната ѝ на тениската.

— Все тая. Задръж я.

Лицето ѝ се сгърчи.

— Съжалявам, Логан. Нямах намерение да...

— Спести си го. Приключих тук.

Но тя вече сваляше тениската, хвърляйки я към мен.

— Просто си я вземи.

Гласът ѝ потрепери при последните думи и аз се усилих да откъсна поглед от голото ѝ тяло. Тъп селяк като мен сигурно трябваше да е щастлив, че я е имал поне за една нощ. Най-смешното бе, че исках много повече, а нямаше вече шанс да го получа.

— Приятен живот, Бенър. Успех с каквото и да правиш.

С тениска в ръка излязох през вратата без повече да поглеждам назад.

ГЛАВА 16

БЕНЪР

Кармата бе такава кучка.

Тази седмица би трябвало да бъде страхотна. Трябваше да одобрявам прототипите, след като приключи тестовата фаза и да приветствам първото пускане на продукцията си.

Но един от моделите имаше малки неизправности, затова след бърза поправка, от фабриката трябваше да изпратят заместител. Вместо това те изпратиха две дузини. В офиса ми. Кутиите бяха навсякъде около бюрото ми, и когато онзи задник, съседът ми по бюро, реши да си навира любопитния нос и да отвори една от тях, настана ад.

Сега стоях на бордюра, затрупана с кутии, чакайки колата и шофьора, които нямаше да мога да си позволя повече, тъй като вече няхах работа, благодарение на някаква скапана фирмена политика, която гласи, че не мога да работя на две места.

Ако питаха мен, тази политика бе абсурдна. На практика, не ми позволяваха да работя за друг, освен за тях или да имам собствени бизнес интереси извън компанията. Тъй като не бях прочела договора си от корица до корица, няхах престава за това. Но бях подписала договора упоменавайки, че съм прочела всичко и съм съгласна с написаното.

Обясненията и извиненията ми не помогнаха с нищо пред началника и шефа ми. Дори подозирах, че им помогнаха да решат да ме освободят моментално от длъжност.

И тъй като никога не вреди да се повториш, ще го кажа отново. Кармата е кучка.

Бяха минали точно четири дни откакто Логан Брантли си бе тръгнал от апартамента ми, оставяйки ме да се чувствам като лайно на подметката му. Знаех, че вината е моя, и това ме разяждаше.

Може би ако не се бях издънила така цялостно, нямаше да прекарам всичките тези дни, представяйки си всяка жена от градчето в Подънк, която да се влачи в гаража му, за да може той да *поработи* по *шасито* им.

Може би затова се разсеях и не смених автоматичния адрес на офиса ми с този на апартамента ми, когато пращах информацията къде да се доставят прототипите от фабриката.

Докато дъждът се сипеше над мен, опитах да погледна от светлата страна на нещата. Имах повече време да работя върху проекта си, вместо да си губя времето с работа, от която не печелех нищо.

Бях инвестирала почти всичките си пари в бизнеса, но имах достатъчно спестявания в банката, за да ми стигат за известно време, докато успея да вкарам в ред финансите си и да измисля с какво да живея преди първата продукция да бъде пусната на пазара. Тръстът ми позволяваше да получавам само малка издръжка всяка година и преди два месеца изчерпах лимита за първоначалните разходи по бизнеса ми.

Когато колата паркира пред мен, почувствах облекчение. Може би да ме уволнят беше най-хубавото нещо, което ми се бе случвало. Или пък щях да остана бездомна, да спя в кашон и да се храня от кофите за боклук. *Не. Определено не.*

Помолих портиера да ми помогне с кутиите и да ги внесе вътре, точно когато фрау Франсис се довлече в лобито, следвана плътно от Джордана и Айрийн, друга от компаньонките ѝ.

И разбира се, първото нещо, което забеляза, бе кашонът с нещата, които разчистих от бюрото си.

— Не ми казвай, че са те уволнили.

Гласът ѝ отекна в лобито и няколко глави се насочиха в моята посока, когато Джуд, дневния портиер, буташе количка пълна с кутии към сервизния асансьор, за да ги достави в апартамента ми. Защо не му дадох и този кашон?

Опитах се да разведря обстановката.

— Защо си мислиш, че са ме уволнили? Може да съм напуснала.

Честно казано не бях в настроение днес да се дуелирам с Мирна и бях облекчена, когато заедно с нас се качи и още един обитател на сградата. Може би публиката ще ѝ попречи да се заяжда днес.

— Не си достатъчно тъпа да напуснеш, щом знаеш, че по закон апартаментът ти в тази сграда е свързан тясно с това дали работиш,

трябва да бъдеш на постоянен договор и да можеш да плащаш редовно наема си или да имаш месечни постъпления от друг вид, както и да поддържаш минимален праг на банков баланс.

Думите ѝ се блъснаха в мен като влак.

— Моля?

— Не четете ли договора си?

Разбира се, че не бях, но не можех да ѝ го призная.

— Това не може да е легално.

— Такова е, ако си се съгласила и си го подписала. Бях в борда на собствениците, когато направихме тази промяна. Прекалено много хора по онова време губеха работата си, както и спестяванията си, и не искахме да заемат място, а не можехме да ги изгоним по традиционните начини. Ако беше купила апартамента, когато се нанесе, нямаше да имаш проблеми.

Джордана се вдигна на задните си крака, опирайки се на бедрото ми. Наведох се, за да я погаля, но умът ми беше другаде.

Не можеше да е вярно. *И защо не го купиш?* О, вярно, защото да имам ипотека ми звучеше като много лоша идея.

— А какво значи да имам месечни постъпления от друг вид? — попитах я аз.

— Това е за тези, които живеят от пенсии или издръжки. Но трябва да докажеш, че ежемесечно ще получаваш пари.

Което нямаше да е проблем, ако не бях надвишила бюджета си от месечните депозити от тръста ми, но сега това бе извън всякакъв въпрос, а банковият ми баланс нямаше да впечатли никой.

— Сигурно има някакъв гратисен период за това. Няма да ме уведомят утре, че трябва да напусна дома си, само защото вече не работя.

Асансьорът спря и другата жена слезе на етажата си, хвърляйки смръщен поглед към мен и г-жа Франсис.

Изненадващо, г-жа Франсис не ми отговори от упор.

— Предполагам, че ще е най-добре да прочетеш договора, тъй като не помня да има гратисен период. По този въпрос бордът винаги е бил много твърд и за апартаментите в тази сграда се грижат много добре. Знаеш ли колко хора се надяват да умра, за да вземат моя? На практика това е главната причина да ставам от леглото всяка сутрин и

да правя ужасните йога упражнения... за да мога да живея вечно и да прееба всички тях.

Вярвах на всяка нейна дума.

Срещайки бледите й сини очи, аз казах.

— Моля те, просто... не казвай нищо на борда. Имам начин, по който да печеля пари. Просто ми трябват няколко месеца, за да започна с бизнеса си.

Тя присви очи към мен.

— Ще станеш проститутка, нали? Не че е грешно да ти плащат за това, което раздаваш така свободно.

Задавих се.

— Моля?

— Просто казвам, че ако смяташ така да си изкарваш хляба, няма да си мълча.

Асансьорът спря на етажата ни и отговорих докато вратите се отваряха.

— Не. Не, няма да стана проститутка.

Тя изсумтя и се насочи надолу по коридора.

— Предполагам, че ще видим какво ще стане.

Преди да успея да отговоря, г-жа Франсис вече бе изминала половината коридор към апартамента си, Айрийн ми хвърли симпатизиращ поглед през рамо, докато я следваше, а Джордана подскачаше пред вратата.

Бях тотално прецакана.

ГЛАВА 17

ЛОГАН

Посегнах към кутията си с инструменти, търсейки молив, и когато пръстите ми напипах сатена, умствено си наричах задника. Имаше нещо наистина сбъркано в мъж, който краде дамски бикини и ги крие в кутията си с инструменти. Вероятно имаше специално място в ада за шибаняци, които спират наред работата си, за да ги докоснат.

Бутвайки ги настрани, аз грабнах молива и написах идентификационния номер колата, която току-що се бях съгласил да реставрирам. Нещо в това ме тревожеше и то не само заради факта че нямах идея от къде Лони Бенсън може да вземе пари да си купи Камаро от 69-та. Сигурно забърква метамфетамин в караваната си, защото в противен случай щях да науча, ако е спечелил от лотарията.

Работата ми не бе да спекулирам, а и тази реставрация обещавахе да ми изкара поне пет бона, на които не можех да обърна гръб с лекота, затова приех работата. Но първо трябваше да проверя идентификатора на колата, за да съм сигурен, че не е крадена. Последното нещо, от което имах нужда, бе да се забърквам в подобни проблеми.

Когато върхът на молива ми се счупи, посегнах отново към кутията и за пореден път набарах парчето сатен, за което всеки ден се кълнях, че ще изхвърля. И все пак, ето ме, сам, след поредните дванадесет часа работа, а те не са на дъното на кофата за боклук.

Защо не ги изхвърлях? А по-добрият въпрос бе защо, по дяволите, ги взех от самото начало. Нещо в Бенър Риджънт ме беше накарало да се преоба totally.

Опитах всичко, за което се сетих, за да спра да мисля за нея... освен да се отърва от това, което ми напомняше за нея.

Звънчето на входната врата иззвъня, показвайки, че някой е влязъл, и аз скрих бикините под чифт ръкавици. Трябваше да заключа

вратата, след като Лони си тръгна, но бях прекалено зает да проверявам колата.

Обърнах се и видях Еми Харис да преминава през гаража ми, носейки... милостиви Боже... кошница за пикник.

— Кълна се, скоро ще успея да те накарам да си тръгнеш от работа, преди да се е стъмнило.

Пицното ѝ тяло бе обгърнато в тесни дънки, които бяха пъхнати в каубойски ботуши. Не като тези, които носеше по-рано днес в ресторанта, тъй като тези изглеждаха доста по-лъскави. Нищо в дрехите ѝ не казваше *просто бях наблизо в квартала*.

Не беше трудно да разбереш кога жена от този град е тръгнала на лов. Явно на Еми ѝ бе писнало да чака сам да отида при нея.

— Какво имаш там, мис Харис?

Тя се усмихна.

— О, нищо претенциозно. Просто пиле и кнедли, както и ябълков пай. Изпробвах нова рецепта за ресторанта и сметнах, че би могъл да ми дадеш мнението си. Знам, че обичаш пиле и кнедли.

Помислих за бикините в кутията с инструменти и реших *защо не*. Чувствах се по-добре с жена, която ми носи храна, отколкото с такава, която крие съществуването ми от най-добрата си приятелка.

— Ужасно мило от твоя страна е да помислиш за мен.

Усмивката ѝ стана дори още по-сладка.

— Знаеш, че през цялото време мисля за теб, Логан. Какво ще кажеш да хапнем в чакалнята, вместо на средата на халето? — тя махна с ръка към магазина ми.

— След теб.

И ето как се оказах в ситуация, в която ядях вечеря в хартиени чинии, в чакалнята на магазина си с Еми Харис, докато всички в града без съмнение можеха да ни видят от далече. *Поне тя искаше да я виждат с мен, дори и това да е само с цел да се успокои*.

Довършихме ябълковия пай... за който ми напомни, че е награден със синя панделка за победител в конкурс по печиво... тя прибра чиниите и кръстоса крака.

— Обикновено не бих си позволила да бъда така смела, но трябва да попитам... кога отново ще ме попиташ да излезем на още една среща, Логан?

Нямаше как да не се зачудя дали Джулиан не е споменала, че си пиша с друга жена и това да бе причината Еми да е по-настоятелна от обикновено. Обаче, Джулиан и Еми се погаждаха така, както котката с водата.

Сдъвках хапката в устата си, обмисляйки отговора си. *Защо да я отхвърлям?* Тя бе добра жена, страхотна готвачка и не ме караше да усещам вибрациите тип търся-си-мъж-с-пари-който-да-ме-издържа.

Не мисля, че бих могъл да имам друг шанс с жената, чийто бикини бяха в кутията ми с инструменти.

Ще ги изхвърля.

— Какво ще кажеш за този уикенд?

Усмивката на Еми блесна триумфално и се зачудих дали току-що не направих голяма грешка.

ГЛАВА 18

БЕНЪР

Четири дни. Ето колко време измина, докато получа уведомлението от сдружението.

Прегледах набързо документа, чудейки се защо Фрау Франсис би го направила. Не мислех, че ме мрази достатъчно, че да ме издаде и да ми спечели изгонването. От бележката ставаше ясно, че имам пет работни дни да им докажа, че съм започнала нова работа или други месечни постъпления, или претъпкана банкова сметка... с което да разубедя сдружението да не ме изхвърля от дома ми...

След няколкото луди седмици, които бе имала Гриър, включително напускане на работата ѝ в престижна адвокатска фирма, последното, от което имаше нужда, бе да се занимава с моите проблеми. Обаче, тя вече успя да изкопчи от мен всичко за Логан, когато ѝ съобщих новината, че са ме уволнили, затова не ми остана какво повече да крия. Не беше като да мога да си позволя друг адвокат на този етап, а и съществуваше факта, че тя ще ме убие, ако разбере, че не съм поискала помощта ѝ.

Снимах уведомлението и ѝ го изпратих, заедно със съобщение да си провери мейла след пет минути. Заех се да копирам договора си за наем и след като го изпратих заседнах с доверената си бутилка водка и зачаках.

Телефонът ми иззвъня след десет минути и аз го вдигнах, казвайки.

— Това не може да е законно!

— Наистина, наистина мразя, че трябва да ти го кажа, но ти си се съгласила с това абсурдно правило, когато си подписала договора. Въобще прочете ли условията?

Изругах, когато последната миниатюрна надежда се изпари, смачкана от лошата новина.

— Не. Не го прочетох. Също както не прочетох договора си с фирмата, в която работех, и нямах идея, че ми е забранено да работя на друго място, заради което ме уволниха.

— Много съжалявам, Би. Имаш ли други приходи, които да им покажеш? Месечни депозити в банковата ти сметка, които са поне в четирикратен размер по-големи от месечната ти рента? Ами тръстовия ти фонд? Можеш ли да поискаш от тръста да ти правят месечни вноски?

Наведох се над плота и ударих челото си в него.

— Не, не мога. Тази година наистина се провалих.

На другата линия за миг настана тишина, преди Гриър да отговори.

— Добре. Нека помисля.

Обичах я за това, че не ме попита къде са отишли парите ми, въпреки че знаех, че се чуди. Не й бях казала за бизнеса си, тъй като не исках да издавам пред никой, преди да се осъществи, за да не трябва друг да разбира, че съм се провалила, ако не се справех. Освен това, знаех, че тя ще предложи да ми помогне по всеки начин, по който можеше, а този път се чувствах така, сякаш трябваше да докажа нещо. Сякаш мога да успея или да се проваля единствено със собствените си сили. *Мамка му. Сигурно пораствам.*

— Не можеш ли да убедиш вашите да са ти гарант?

Буквално се изсмях на предложението й.

— Няма начин. Знаеш ги какви са.

Гриър въздъхна.

— Ще ми позволиш ли да ти помогна? Знаеш, че имам пари.

— Адски много те обичам, но няма начин да взема парите ти. Може би... Ще отида да говоря с родителите си. Последно усилие в едни отчаяни времена. Къде, по дяволите, ще живея, ако изгубя този апартамент и нямам никакви приходи?

— Ако просто ми позволиш да помогна... — започна Гриър, но аз я прекъснах.

— Нека първо да се пробвам да се справя сама.

— Добре, но винаги можеш да дойдеш у нас. Ти би го направила за мен.

Беше права, но нямаше да се съглася, освен ако нямах никакъв друг избор.

— Мисля, че е време да се науча как да се справям със собствените си кашаи. Не се тревожи. Ще се справя.

— Много ясно, че ще се справиш. Ти си Бенър Шибаната Риджънт.

Усмихнах се на увереността лъхаща от гласа на най-добрата ми приятелка и се надявах да успея да докажа, че не греша.

— Или ще се стегна, или ще се изнеса от града.

Гриър замълча за един дълъг миг.

— Каж ми ако мога да направя нещо. Знаеш, че ще направя всичко за теб.

— Скоро ще се чуем, миличка.

Сбогувахме се и тя затвори. Стоях в центъра на апартамента си, обикаляйки бавно в кръг.

— Това са само стени — опитах се да преглътна нарастващата буца в гърлото ми. — Мога да се справя.

Не бе сякаш имах друг избор.

Насочих се към спалнята, за да се облека за срещата с родителите ми.

Господ да ми е на помощ.

* * *

Дженсън и Джейн Риджънт живееха в къщата, която притежаваха откакто се помнех. Докато растях, прескачах от апартамента в Манхатън, към имението от три акра, чийто под бе застлан с килими от 70-те години в най-грозния зелен цвят на авокадо, който може да си представи човек.

Не беше като да нямат пари да го сменят, но родителите ми никога нямаше да губят време и да се занимават с подобен проект, докато можеха да работят в лабораторията си, заемаща огромна част от къщата. Всъщност, мисля, че лабораторията и оборудването вътре струват три пъти повече от имението и всичките акри земя около него.

Какво точно правеха моите родители учени? Независими проучвания и разработки за биотехнологии и защитни топ секретни организации, за които не можеха да говорят дори с дъщеря си. Не че биха го направили дори да можеха.

Майка ми още не бе забравила четворката, която бях получила на изпита си по химия, което трябва да добавя според нея бе нарочно, за да прецакам общия си успех, и да не успея да вляза в Масачузетския технологичен институт. Мисля, че в онзи ден, тя най-накрая се отказа от мечтата си да следвам техните стъпки. Майка ми дори не мигваше, изсипвайки милиони долари за супер специалната им лаборатория, но шансът да ми дадат препоръки, с които да успея да запазя апартамента си, на практика бе нулев. И все пак, имайки предвид, че бях затънала доста, а нямах лопата, с която да се изровя, щях да жертвам гордостта си и да се пробвам.

Когато почуках на вратата на къщата, ми отвори Алберт, икономът на родителите ми.

— Г-це Бенър, изненадан съм да ви видя тук.

Сигурна бях, че е изненадан, тъй като се появявах тук само веднъж или два пъти годишно за някой празник, и гледах да си тръгна колкото се може по-бързо.

Прегърнах бързо Алберт и отстъпих назад.

— Родителите ми свободни ли са?

Той се усмихна.

— В лабораторията са. Обаче ще проверя дали могат да отделят няколко минути от времето си, за да ви видят.

Колкото и да ми се искаше да си променя решението и да му кажа да не се тревожи, обръщайки се и тръгвайки си, аз реших, че заради времето, което отделих да дойда до тук, бих могла да им дам шанс да ми помогнат.

— Би било чудесно.

Алберт изчезна в кухнята, без съмнение да излезе през задния вход и да намери родителите ми. Появи се пет минути по-късно.

— Искате ли да ви приготвя нещо за хапване? Ще отнеме поне от тридесет до четиридесет и пет минути преди да успеят да си вземат почивка.

Трябваше да се досетя, че нямаше да свърша бързо тук.

— Едно питие ще бъде страхотно.

Усмивката на Алберт изчезна.

— Родителите ви вече не пият, затова в къщата няма алкохол.

Уау. Това беше за пръв път.

Погледнах възрастния иконом с присвити очи за миг.

— Обзалагам се, че има нещичко.

Алберт живееше тук през последните десет години и откакто се премести, неведнъж съм нападала колекцията му от алкохол. Той бързо се усети и започна да я заключва. Защо не ме издаде на родителите ми, за мен бе пълна загадка.

Едното ъгълче на устата му се повдигна.

— Може би ще успея да ви намеря малко шотландско уиски.

— Ще ти бъда много задължена. Това не е разговор, който ще мога да понеса без малко алкохол.

Той кимна и изчезна в посока на стаята си. Когато се върна, носеше малка чаша с уиски. Точно три пръста, ако не се лъжа.

Алберт ми го подаде със сериозно изражение.

— Това да си остане помежду ни.

Сграбчих чашата и я стиснах, все едно бе ключът към това да оцелея този следобед, и вероятно бе точно така.

— Знаеш, че няма да кажа — отпих и прикрих гримасата си. Никога не съм си падала особено по уиски. — И като говорим за това, защо никога не ме издаде на родителите ми, че ти крадах пиячката, като бях на седемнадесет? Ако знаеха, вероятно веднага щяха да ме пратят в поправително училище.

Той не ми отговори на мига.

— Може би защото не мислех, че се налага да им давате още една причина да ви обвинят за нещо.

Думите боляха, но бяха истина.

— Никога не са се затруднявали да намират причина — глътнах остатъка от уискито на три малки глътки. — Но стигна с безценните ми детски спомени. Как си ти тези дни? Смяташ ли да се пенсионираш?

— Добре съм. Здравето ми е добро, а родителите ви като цяло са лесни за задоволяване, докато изпълнявам изискванията им. Не съм сигурен дали на този етап бих се пенсионирал.

Нямаше да питам за децата му, защото бях почти сигурна, че той има двама синове, с които не се вижда често и освен ако той не повдигнеше въпроса, нямаше да го направя и аз.

— Звучи добре.

— А вие, г-це Бенър? Какво ви води днес тук?

Замислих се за бъркотията, в която се бе превърнал живота ми тези дни, и реших да кажа всичко на Алберт.

— Ще остана на улицата, защото изгубих работата си, и ако не докажа, че имам достатъчно пари в банката или стабилен приход, ще трябва до седмица да напусна апартамента си.

Сребристите очи на Алберт светнаха, докато пресушавах чашата си.

— Наистина? Това е ужасно. Не можете ли да докажете платежоспособност с тръста от баба ви и дядо ви?

Бях изненадана, че Алберт знае за тръста ми.

— Достигнах максимума за тази година. Не мога да докажа, че имам приходите... все още. Трябва ми време.

Той замълча за миг преди да проговори.

— Тук сте, за да поискате помощ от родителите си за финансовата си стабилност?

Кимнах бавно.

— Не очаквам чудеса, но или това, или да живея в кашон под някой мост, но няма да моля приятелите си за помощ.

Алберт посегна и взе празната ми чаша.

— Ще ви сипя още едно.

Нямаше нужда да казва повече. Беше очевидно, че той знае, че родителите ми ще ми откажат.

Затова защо въобще си правех труда да преживея този така унижителен момент? Вероятно защото вариантите ми бяха малко и се надявах на някакво чудо.

Едва ли щеше да се случи обаче.

Този път пиех по-бавно уискито си, оставяйки го да се разлее в мен. Когато Алберт отново взе празната чаша, знаех, че имам само няколко минути, преди да се появят родителите ми. Времето ни беше почти перфектно, защото в следващия миг вратата зад мен се отвори и те влязоха.

Не се появиха с лабораторни престилки и защитни очила, както човек би очаквал. Баща ми бе облечен в панталони, чийто ръб бе толкова добре изгладен, че беше като острие на нож, и бяла риза с копчета. Майка ми носеше черна пола, бяла блуза, черна плетена жилетка, чорапогашник и грозни обувки. Изглеждаха така, сякаш управляваха научен институт, а не домашна лаборатория.

— Това определено е изненадващо прекъсване — каза майка ми. Това, че използва думите *изненадващо прекъсване*, а не *приятна изненада*, подсказа, че нещата не вървят на добре.

— Бенър, как си? — попита баща ми.

— Благодаря, че отделихте няколко минути от запълнения си график, за да се видите с единствената си дъщеря. Оценявам го.

В гласа ми ясно се долавяше горчивина, която нямаше как да избегна, макар и да се опитах. Но в края на краищата, *аз бях огорчена*. Те прекарваха повече време да се тревожат за пробите в лабораторията си, отколкото за мен.

— Имаме петнадесет минути преди да трябва да запишем новите резултати, затова трябва да ни извиниш, но срещата ще бъде кратка — гласът на майка ми бе така приятелски, все едно говореше с непознат на улицата.

— Тогава ще побързам — казах, благодарна на топлината на уискито в стомаха ми — Имам нужда от заем.

Родителите ми се спогледаха преди някой от тях да проговори.

— В никакъв случай — заяви майка ми.

— Имаш си собствени пари, както винаги си ни напомняла — добави баща ми.

— Трябват ми само, колкото да са в банковата ми сметка. Няма да ги харча. Без тях ще ме изгонят от апартамента ми.

Прошарените вежди на баща ми се свиха, докосвайки се.

— Да те изгонят? По каква причина?

Дишай дълбоко, Бенър.

— Изгубих работата си и изглежда има клауза в договора ми за наем, в която пише, че трябва да работя или да имам месечни приходи, за да продължа да живея в апартамента си.

— Изгубила си работата си?

Искаше ми се да кажа, че майка ми звучеше изненадана, но всъщност не бе така. Резюмето ми не бе точно изрядно и бе пълно с длъжности, на които съм работила само за месец, затова знаех, че бъдещето ми е в това сама да си бъда шеф.

Но не можех да кажа на родителите си за бизнеса, който разработвах. Не само, че нямаше да го одобрят, но щяха да разкъсат на парчета идеята ми. Научен метод, друг път.

— Да, уволниха ме. Отново.

Майка ми хвърли поглед на баща ми, който казваше *Нямам идея къде сбъркахме, а ти?* А той мълчаливо заяви, че вината не е в тях.

— Забравете — казах, вдигайки ръце. — Трябваше да се досетя, че на родителите ми няма да им пука за това, че единственото им дете ще бъде изхвърлено от дома си с минимално предизвестие.

— Трябва да се научиш да управляваш тръста си по-добре. Какви родители ще бъдем, ако не ти позволим да се изправиш пред последствията от собствените си решения?

Повече от всичко ми се искаше да изкреця *Родители, които ги е грижа за мен*, но нямаше нужда от емоционални изблици, когато си имаш работа с Джейнсън и Джейн Риджънт.

Здравейте, кофи за боклук. Ще се опознаем много добре.

Изпънах гръбнака си и кимнах към двама им.

— Не искам да ви задържам. Ще ви оставя да си вършите работата.

— Подобно самосъжаление не е конструктивно, Бенър. Надявам се, че ще научиш нещо от това изживяване, и ще се стараеш да избегнеш подобни случаи в бъдеще — заяви майка ми.

Животът е само един голям научен експеримент за тях.

Разочарованият поглед на лицето на майка ми се засили, сбръчквайки лицето ѝ, и имах още една причина да бъда пълна нейна противоположност. Бръчките, които си правеше тази осъдителна крава, се нуждаеха от Ботокс, а аз бях напълно против него.

— Мерси за съвета, майко. Ще гледам да се вслушам в него.

ГЛАВА 19

БЕНЪР

Казвах си, че няма да изливам това пред нея, тъй като не беше неин проблем, и все пак, първият човек, на който се обадох беше Гриър.

Тя веднага се насочи към същината.

— Какво казаха родителите ти?

— Ти какво очакваше? Няма да ми помогнат. Какъв шок и то не от хубавия, като мъж реши да те изненада, пъхайки пръст в задника ти.

Гриър се засмя, но бързо отрезвя.

— Ела у дома. Всичко ще е наред.

Поклатих глава, и тъй като тя нямаше как да ме види, казах.

— Не мога. Не откачай, но докато се прибирах от нашите, стъкмих примерен бюджет и ще се наложи да се поорежа доста, ако искам да устискам известно време. Мисля, че ще е добре да напусна Манхатън.

Между нас се спусна за миг мълчание, преди тя да отговори.

— Знам, че ми каза, че не е свършило добре, но... имам идея.

— За какво говориш?

— Логан.

— Какво? — шокът накара гласа ми да прозвучи няколко децибела по-силно.

— Исусе, не е нужно да крециш. Само ме чуй. Искаш ли да го видиш отново?

Искаше ми се да се наричам за това колко бързо думата да се изстреля от устата ми.

— Мисля, че имам решение за теб. Започнах да мисля по-рано за него, но не бях сигурна дали ще се навиеш. Но сега, когато обмисляш да заминеш от града така или иначе, мисля, че е перфектното решение.

— За какво говориш? — попитах, тъй като не можех да й хвана мисълта.

— Първо трябва да говоря с брат ми, но Холи все още държи къщата на баба си в Кентъки, и от това, което мога да кажа, районът хич не е скъп. Тя няма нужда да се тревожи за къщата, докато се занимава с бебето, а ако нямаш проблем отново да се видиш с Логан... мислех си, че може да се грижиш за къщата на Холи.

Колелцата в мозъка ми на мига започнаха да се въртят.

Кентъки?

На гъза на географията?

Логан?

Евтино място за живеене. Почивка от всичко познато.

Ново начало.

Можех да работя отвсякъде, стига да работя за себе си. Всичките ми комуникации бяха онлайн и стига фабриката да може да се свързва с мен... това може би щеше да успее да проработи.

— Наистина ли? Мислиш ли, че ще ми позволят? Ще плащам наем, обаче. Не искам нищо безплатно.

Дори и наемът да беше такъв, какъвто плащах в Ню Йорк, щях да се справя.

— Нека звънна и ще се чуем пак. Но тъй като познавам и двама им, мога да ти кажа от сега да започнеш да си събираш багажа.

— Така или иначе трябва да го направя, затова мисля да започвам.

— Искаш ли да дойда да помогна?

Знаех, че Гриър няма време за губене с всичко, което й бе на главата тези дни, но бе от типа приятели, които биха зарязали всичко и биха дошли на мига.

— Не, мога да се справя. Само ми звънни да ми кажеш, какво са ти отговорили.

— Ще ти звънна веднага щом науча нещо.

— Обичам те, Гриър.

— Обичам те, Би.

Когато затворих телефона, се фокусирах върху това да не започвам да се надявам. Имаше милиони причини това да не потръгне. Вдигнах крака на дивана и обвих ръце около коленете си, сгущвайки ги до гърдите си.

Ами ако се получи?

Помислих си за начина, по който Логан изхвърча от апартамента ми, без да поглежда назад.

Готова ли бях да се изправя лице в лице с него?

Всеки път, в който мислех, че няма да го видя повече, нещо в гърдите ми трепваше и ме караше да се зачудя прекалено млада ли съм за инфаркт, защото наистина не можеше да *чувствам* онова, което мислех, че *чувствам*. След това си казвах, че беше за добро.

Но сега, когато възможността може би бе точно пред мен... не можех да пропусна този шанс.

Това вероятно трябваше да ми запали някоя червена предупредителна светлинка. Но не бях готова да приключа точно с този мъж, след като бяхме прекарвали само една нощ заедно.

Логан Брантли не беше като никой от мъжете, с които се бях срещала преди, затова защо се изненадвах, че той бе единственият, който ме изваждаше напълно от релси?

Оставих въображението си да се развихри. Какво щеше да стане, ако се появя в Голд Хейвън, Кентъки и вляза в гаража му? Можех да си представя изражението на лицето му. *Шок*. Но може би ще има и малко вълнение?

Козовете бяха в мен, поне засега.

Взех решението така импулсивно, както правих и всичко останало. Ако братата и снахата на Гриър се съгласят, щях да го направя.

Бенър Риджънт си събира багажа (и водката) и се мести в Кентъки.

ГЛАВА 20

ЛОГАН

Докато бутах количката си в супер маркета Пигли Уигли, можех да усетя как всички ме гледат. Ръцете и дрехите ми бяха чисти, нямаше следи от смазка, но ароматът от портокалов почистващ препарат все още се усещаше. Кимнах на г-н Криспин, който работеше в пощата и на г-жа Чидъл, която работеше в аптеката.

Преди да напусна града, за да се присъединя към корпуса, управителят на магазина вървеше след мен, за да е сигурен, че няма да открадна нещо, но днес погледите ме следваха по коренно различна причина.

Спрях пред щанда с месото и избрах няколко пакетирани пържоли. Проверях шареното месо, когато Глория Барнъм паркира количката си до моята.

— Обзалагам се, че си истински талант с грила.

Избрах един пакет и срещнах погледа ѝ.

— Правя нещата както трябва. Сигурен съм, че има хора, които се справят много по-добре.

Тя погледна към съдържанието на количката ми... дузина яйца, два пакета бекон, портокалов сок, кутия със смес за палачинки. Още не бях стигнал до колбасите, хляба и бирата.

— Да не би да се опитваш да живееш на храна за закуска, Логан Брантли? Може би ти трябва малко разнообразие в храненето. Дъщеря ми Джесика прави много вкусна пилешка касарола с пълнеж от бекон. Освен това сама си прави сиренето, вместо да ползва купешкото Велвета, макар то да се топи по-бързо. Сигурна съм, че с радост би ти направила някоя вечер, за да го опиташ.

Усмивката на Глория бе мила, също като поканата ѝ, но много добре знаех какво ще се случи ако приема.

— Това е наистина мило, госпожо, но аз съм наистина обикновен мъж и мога да се справя с готвенето. Смятам да взема картофи, за да

гарнирам пържолата. Както и бургери и ребърца, и ще съм готов за цялата седмица.

Тя поклати глава и заяви тихо.

— Истински срам е, че трябва сам да си готвиш всяко ядене или да излизаш навън. Джесика сама се грижи за всичко в дома си, сега, след като онази отрепка приятеля ѝ изчезна, преди да се е родило бебето. Обади ѝ се някой път. Обзалагам се, че ще ви е много приятно от време на време да се храните заедно.

Искаше ми се да кажа, че това бе първият път, в който по време на пазаруване в Пигли Уигли, обикновен поздрав се превръща в това, някой да ми предлага дъщеря си, но не беше. Не можех обаче да виня Глория, тя се тревожеше за детето си, точно както би го направила всяка сваятна майка. Не трябваше да си гений да се досетиш, че задник, който дори не се задържа наоколо, докато се роди детето му, няма да е особена подкрепа за следващите години.

— Разбирам трудностите, които има тя, Глория. Наистина е много жалко. Сигурен съм, че един ден ще намери добър мъж, който да обича и нея, и малкото ѝ момиченце.

Тя най-после схвана намека, че аз няма да бъда този мъж и подкара количката си надолу по пътеката. Имах нужда от жена, която ме иска заради нещо повече от това какво имам в портфейла си и банковата ми сметка.

Посегнах към пакет с говеждо филе и не се съдържах да не поклатя глава. Беше забавно как се променяха нещата. Глория Барнъм щеше да получи инфаркт, ако преди години в гимназията бях спрял камарото си пред дома ѝ, за да изведа дъщеря ѝ на среща, и то не заради трите години разлика, която имахме.

Репутацията на хлапето Брантли, което създава само проблеми, ме преследваше с години. Преди да напусна армията, майка ми почина от свръхдоза и когато се върнах в Голд Хейвън, хората не ме приеха с отворени обятия.

Едва когато купих гаража на Чък и жителите на градчето разбраха, че правя добри пари и стоя далеч от неприятности, жените започнаха да пристигат в гаража ми, твърдейки, че двигателят на колата им издава странен звук.

Г-жа Барнъм изчезна зад ъгъла, покрай щанда с млечни продукти.

Коего ми напомни, че забравих да взема сирене. След като пуснах в количката си няколко колбаси, хляб и опаковка от шест броя бири, срещнах още едно познато лице, когато се наредих на опашката пред касата. За нещастие, това не бе приятелско.

Рой Плантър ме погледна лошо, когато дъщеря му Рейчъл, му продаваше кашонче бира и кутия цигари. След него се носеше вонята на цигарен дим, докато плащаше. Той продължи да се мръщи, докато събираше покупките си и се насочваше към вратата.

Изречението на Рейчъл не бе по-различно от това на баща ѝ.

— Знаеш, че той се нуждае от тази работа.

Наредих покупките си на линията, отговаряйки ѝ това, което не ѝ се искаше да чуе.

— А аз имам нужда баща ти да не се появява пиян на работа, за да свърши каквото е нужно.

Бузите ѝ пламнаха от неудобство.

— Това е болест, нали знаеш? Вместо да го заведеш при анонимните алкохолици, всеки ден му продаваш бира.

Със сигурност не бе моя работа да съдя, но щом тя смяташе да ме вини за това, че съм го уволнил, след като е причинил повреди за хиляди долари, няма как да не очаква на свой ред да прехвърля вината на нея.

— Той няма да отиде при анонимните алкохолици. Опитах. Не знам какво друго да направя.

Отчаянието ѝ бе ясно доловимо и я разбирах напълно. Чувствах се по същия начин с майка ми, а тя бе също толкова твърдоглава, колкото баща ѝ. Бях се отказал от нея, а може би не трябваше да го правя. Рейчъл вероятно не биваше да прави моята грешка.

— Накарай майка ти да го притисне да го направи. Не е прекалено късно. Иначе скоро може да не наранява само себе си. Може да нарани някой друг и тогава целият град ще страда от това.

Отчаянието на лицето ѝ се засили, тя също си бе представяла подобна ситуация хиляди пъти.

— Знам — прошепна тя. — Но мама няма да направи нищо. Не може да каже и дума без той да се разбеснее.

— Чувала ли си за интервенция? Може би ти, брат ти и майката ми може да опитате заедно да говорите с него.

Тя сви рамене и знаех, че предложението ми ще остане неизползвано. Тя ме погледна и прикова погледа ми.

— Ще ми помогнеш ли да забравя за това, поне за няколко часа? Свършвам в десет.

Когато се върнах в града си обещах, че няма да съм от мъжете с репутация, че се изхождат там, където ядат. До сега се бях справил много добре и нямах намерение да нарушавам правилото си заради Рейчъл Плантър.

— Съжалявам, имам планове.

Тя най-после започна да чекира покупките ми, когато чух глас на опашката зад мен.

— Дам, тя пристигна днес. Видях я. Предполагам, че Холи Уикс планира да използва къщата на Розмари за квартира на всичките си лъскави нюйоркски приятелки.

Холи Уикс, местното момиче, което се справи добре с живота си, бе главната виновница да се забъркам с Бенър поначало. Ако тя не се бе омъжила за милиардер и сестра му не бе останала в дома на баба й, никога нямаше да разбера, че Бенър съществува.

И нямаше да си тръгна от Ню Йорк Сити с празно ремарке и гордост разбита на пух и прах, сякаш слязла от ринга на кеч мач.

— Кой е този път? — попита една жена.

— Не съм сигурна, но е наистина красива. Косата ѝ е във всички възможни нюанси на русото. Сигурно е някакъв капризен нов стил. Искане ми се да я бях снимала, за да я покажа на племенницата си. Тя ще знае, дали е някоя известна.

Мамка му, няма начин.

Описанието на *всички възможни нюанси на русото* не беше прекалено специфично, но познавах жена, която перфектно отговаряше на това описание.

Но нямаше начин Бенър Риджънт да бъде в Подънк или въобще в това градче на име Голд Хейвън, Кентъки.

Освен ако не е дошла заради теб, възрази едно гласче в ума ми.

Платих покупките си, пожелах на Рейчъл успех с баща ѝ и избутах количката си навън. Сметнах, че е съдба, задето бях паркирал точно до Уанда Дженкинс, която тъкмо бе съобщила клюката в Пигли Уигли.

— Да ви помогна ли с покупките, г-жа Дженкинс? — попитах аз.

Тя тъкмо пъхаше ключа си в ключалката на багажника на своя Понтиак Бонивил, когато спря при думите ми.

— Красив мъж, който иска да ми помогне с покупките? Би било глупаво да откажа.

Посегнах към хартиените торби, докато тя отключваше и отваряше багажника, и ги сложих вътре.

— Вие ли казахте, че някой е отседнал в къщата на бабата на Холи? Обикновено я държа под око, но не съм чул, че някой ще я използва тези дни.

Очите на г-жа Дженикнс светнаха от факта, че *тя знае*, а аз изглежда не.

— О, да, точно това казах. Видях я да носи няколко големи куфара вътре, затова сигурно ще остане известно време. Но знаеш какви са тези градски момичета, носят си всяко мъничко нещо като пътуват.

— Познавам само няколко градски момичета, но мисля, че сте права. Може би трябва да се отбия, да видя какво се случва там, само за всеки случай.

Това определено възбуди интереса ѝ.

— Вероятно трябва да го направиш. Трябва да се грижим един за друг в този град. Чужденците невинаги са добре дошли.

Едва сдържах саркастичния си отговор на думите ѝ, защото макар да бях от този град, те ме смятаха за чужденец, докато банката не почна да се пълни с парите ми.

— Ще ви уведомя веднага щом науча нещо.

Тя кимна отривисто.

— Да, определено трябва да го направиш.

Проклетата Холи и приятелите ѝ, които донесоха само неприятности на прага ми.

Натоварих покупките в пикапа си, и когато излязох от паркинга, въпреки всичко, се насочих в посока, срещуположна на дома ми.

ГЛАВА 21

ЛОГАН

В дома на бабата на Холи светеше. И не само една лампа, а всички, сякаш човекът вътре се боеше от тъмнината. Отвън нямаше кола, но през дантелените завеси можех да видя, че вътре имаше някой.

Имах два избора: да вдигна телефона и да се обадя на Холи, за да разбера кой е тук, или да почукам на вратата и да го науча сам. Избрах опция номер две.

Фаровете ми осветиха бялата ограда и боядисаната в лилаво веранда. Завесите се размърдаха и знаех, че който и да е вътре, знаеше, че се приближавах.

Слязох от пикапа си, затворих вратата и тръгнах към стъпалата. Когато почуках на вратата, върхът на една руса глава подскочи през малкото прозорче в горната част на вратата.

Мамка му, няма начин. Изглежда този път клюките бяха верни.

Тя не беше достатъчно висока, затова ѝ се наложи да подскочи, за да погледне през прозорчето. Очите ѝ с цвят на уиски се разшириха щом ме видяха.

— По дяволите, какво правиш тук, Брус? — извиках от предната част на верандата, когато тя се скри от погледа ми.

Изминаха няколко секунди в мълчание, преди вратата да се отвори и Бенър Риджънт да ме погледне през комарника.

— По дяволите, какво правиш *ти* тук?

Бенър завъртя рязко облечените си в дънки бедра и нямаше как да не забележа стойката, която ми демонстрираше. Гърдите ѝ, обгърнати в бял пуловер, бяха покрити с прах, но въпреки това, изглеждаше адски апетитно. Членът ми веднага реагира, въпреки че си казвах, че все още съм ѝ бесен.

— Какво правя *аз* тук? Аз живея тук. Но последния път като проверих, принцесите от Ню Йорк, не припарваха до затънтени градчета като това.

Пълните ѝ устни се притиснаха в права линия, но тя все още беше секси. *Мамка му.*

— Първо на първо — каза тя вдигайки един пръст във въздуха. — Не съм принцеса. Но дори и да бях, щеше да си в грешка, защото стоя точно в центъра на това малко градче.

— Не отговори на въпроса ми.

— Има ли значение?

Стиснах зъби. Тази жена бе най-дразнещата, която някога бях срещал, но проклет да бях точно такава я харесвах.

— Много ясно, че има, особено ако си дошла да ми се извиниш задето ме изрита от апартамента си...

Тя си пое дълбоко дъх.

— Не съм те изритала от апартамента си. Ти изхвърча навън и си тръгна. Има голяма разлика, пич.

— Но това все още не обяснява защо си тук.

Тя сложи ръка на ханша си.

— Наистина не ти влиза в работата. Искях да прекарам малко време далеч от града и правя услуга на приятел, като наглеждам къщата.

Може да бях прекарал само една нощ с Бенър, но няколко седмици си бяхме писали, затова я познавах.

— Какво се е случило, по дяволите?

Тя доби упорито изражение.

— Защо мислиш, че се е случило нещо?

— Адът трябва да е замръзнал, за да напуснеш малката си вселена на острова.

Тя наклони глава настрани и погледна зад мен.

— Не виждам дявола да кара кънки зад теб, тъй че мисля, че грешиш. Сега, ако ме извиниш...

От вътре се чу силно писукане.

— Мамка му! — изруга Бенър и се обърна, хуквайки вътре.

Непогрешимият мирис на дим подразни ноздрите ми и аз отворих рязко комарника. Сиви кълба дим се издигаха над печката, пред която стоеше Бенър, размахвайки кърпа във въздуха. Тя не прецени добре движенията си и краят на кърпата пламна.

— Мамка му — заобиколих масата, която бе в центъра на кухнята, и я отместих от пътя си, преди да изключа газовия котлон и да

грабна горящата кърпа от ръцете ѝ. Пресичайки стаята, я метнах в мивката и пуснах водата. След това отворих предните прозорци, преди да се обърна към нея.

— Да не се опитваш да запалиш проклетата къща?

Лицето ѝ бе бяло като платно.

— Не.

Думата бе изречена с треперещ глас и ми беше нужна цялата воля да се спра и да не я прегърна, притискайки я към гърдите си, докато забрави за страха си. Вместо това, се огледах из стаята, за да се уверя, че нищо друго не гори, а алармата за дим най-после замлъкна. Вниманието ми се насочи към тигана и месото в него, което приличаше на животинка сгазена на магистрала.

— Опитвах да си направя вечеря — думите на Бенър започнаха колебливо, но с всяка следваща дума говореше все по-силно, а темпераментът ѝ се разгаряше. — Докато не се появи тук, правейки се на кретен, и си изгорих вечерята!

Беше толкова адски секси, когато е ядосана. Не успях да се сдържа да я предизвикам още малко.

— Скъпа, мисля, че каквото и да правеше, беше обречено дълго, преди да се появи.

Тя присви гневно вежди.

— Защо въобще съм си мислила, че те харесвам? Ти си същият кретен, като задниците в Манхатън.

Не се обидих, тъй като знаех, че не е истина.

— Поне съм кретен, който не си загаря вечерята. Какво се опитваше да сготвиш?

Тя поклати глава.

— Все едно ти пука.

Облегнах се назад, опирайки бедро на масата, докато чаках.

— Бекон. Опитвах се да изпържа бекон — озъби се тя и звучеше толкова нещастна, че почти ми стана гадно, задето ѝ се изсмях.

— Не е последното прасе на планетата, Брус. Не е нужно да изглеждаш така, сякаш никога повече няма да ядеш бекон.

— Когато не си ял истински бекон от повече от пет години, определено се чувстваш сякаш никога повече няма да ядеш. А и това беше единственият пакет.

Погледнах към тигана.

— Целият пакет в един тиган? По дяволите, Брус. Не го ли раздели?

Тя поклати глава.

— Мислех, че става по време на готвенето.

Почти бях сигурен, че веждите ми се вдигнаха до линията на косата ми.

— Сложила си буца замразен бекон в тигана за пържене?

Раменете на Бенър увиснаха и тя вдигна ръка към лицето си.

— Знаех си, че трябва да проверя в Гугъл. Аз не готвя, ясно?

— Тогава за какво използваше лъскавата си кухня в апартамента ти?

— За да топля яденето. Обикновено ми доставят храната у дома.

Не бях сигурен защо съм изненадан, но бях.

— Сериозно ли?

— Тук никой ли не прави доставки? Суши? Тайландско? Виетнамско? Навита съм за едно *пхо*. — Тя спря, когато осъзна, че бръщолевите глупости. — Нека пробвам отново. Пица? Китайско?

Вече се бях насочил към вратата, когато отговорих.

— Има пицария в покрайнините на града, която може би би доставила пица до тук, но дори аз не бих седнал да ям нещо приготвено от тях.

ГЛАВА 22

БЕНЪР

— Ще си тръгнеш просто така?

Първо Логан Брантли се появява да види как убивам бекона, а сега си *тръгва* без да каже нито дума?

— Ти наистина си задник — извиках, когато вратата се затръшна след него.

Изтичах до прозореца, за да го видя как издърпа няколко торби от багажника на пикапа, преди да тръгне обратно към предната веранда.

Поради някаква незнайна причина, не се поколебах да отворя вратата и да го пусна да влезе отново вътре. Казах си, че причината е, защото носи пазарски торби, а аз бях толкова гладна, че бих яла дори хотдог от уличен продавач.

Логан остави торбите на масата и се обърна, за да срещне погледа ми.

Проклятие. Как е възможно да бъде още повече адски прекрасен, отколкото преди? Не е честно.

— Наистина не бива да наричаш задник мъжа, който смята да ти приготви вечеря.

Думите му ме накараха да се засрамя. Защо продължавах да прецаквам нещата, когато съм с него?

— Помислих си, че просто... ще си тръгнеш — беше на върха на езика ми да се извиня, но той ме прекъсна.

— Наистина ли не знаеш как да готвиш?

Поклатих глава.

— Аз съм от Манхатън. Не е умение, което трябва да имам.

— Доста си далеч от Ню Йорк Сити, Брус. Колко смяташ да останеш тук? И все още не си ми казала, защо дойде.

Много мразех това, че трябваше да му кажа истината. Ако някой друг, вместо Логан, стоеше в кухнята ми, щях да се придържам към

репликата *просто* *имам* *нужда* *да* *си* *почина* *от* *града*, но той вече знаеше, че това бе лъжа.

— Не знам колко време ще остана.

Той не каза нищо, очевидно чакайки ме да продължа с обяснението.

— Виж, това е дълга история, ясно?

Кимайки, Логан се обърна и започна да разтоварва покупките от чантите на масата.

— Тогава може да ми разкажеш, докато готвя, защото няма да изядеш този бекон, докато не чуя история, в която няма никакви простотии.

Погледът ми се стрелна към торбите и в мен започна да се надига вълнение.

— Там вътре имаш бекон?

Той ме погледна през широкото си рамо, а мускулите му опънаха тениската.

— Определено. Това купува един истински мъж, когато ходи на пазар.

Истински мъж. Все едно имаше нужда да ми се напомня, имайки предвид как присъствието му изпълваше малката кухня, правейки я с няколко градуса по-гореща от огъня, който за малко не запалих. *Само аз...*

— Ако искаш може да изтичаш навън до пикапа ми, имам шест бири. Ако имаш желание, може и да отвориш по една.

— Бекон и бира. Предполагам, че истинският мъж не се помайва.

Той ми хвърли поглед, който запали съвсем различен огън... този път между бедрата ми. *Не. Няма да ходим там.*

— И ние се помайваме, но не и когато става въпрос за храна.

Сякаш бягах от Тексаското клане, хукнах навън през вратата, затваряйки я шумно след мен, преди да си поема дълбоко дъх. *Не мога да бъда около него. Не е безопасно.* Стягайки се, поех по чакълестата алея към пикапа му и отворих вратата.

Уникалният аромат на Логан Брантли се блъсна в мен... аромат на цитрус и мъж. Опитах се да се убедя, че никак не е секси, докато търсех опаковката с шест бирени бутилки сложена на пода на пасажерската седалка. Една бутилка се търколи под седалката и аз се наведох да я измъкна.

Парче хартия залепна за бутилката.

Ако някога се почувстваш самотен, знаеш къде да ме намериш. 687–7896

Ъм, моля?

Понечих да я бутна там, от където я измъкнах, когато напипах още бележки и се спрях.

Не би трябвало да ровя из пикапа на Логан Брантли. И, бележка към мен си, НЕ ревнувам.

Въобщо. Сериозно.

Измъкнах цяла шепа с подобни бележки.

По всяко време съм свободна да ти направя вечеря.

Прати ми съобщение, ако искаш да ти сготвя храна, вместо да я купуваш. Знам как да нахраня един мъж.

Донеси си апетита у дома и ще ти приготвя нещо.

Ако всичките бяха с един и същ почерк, бих казала, че Логан си има преследвач, но разнообразието от имена и номера в долния край на бележките показваха, че случая не е такъв.

Исусе, всички ли жени в този град се хвърляха на Логан Брантли? И какво бе това, че всяка от жените иска да му готви? Да не е нещо много специално тук в Кентъки?

Семето на ревността започна да пуска корени в мен, и макар да се опитах да ги спра, малките лайненца не искаха да се вслушат в мен.

Какво от това, че всяка жена наоколо мисли, че Логан Брантли е добър улов? Чудех се какво ли ще си помислят, ако разберат, че е карал почти хиляда и шестстотин километра, за да ме види... и след това изхвърча от апартамента ми след секс за една нощ.

Дори няма да мисля за това.

Бутнах бележките обратно под седалката и взех бирата, тръгвайки към къщата. Но дори докато се опитвах да ги забравя, на преден план в ума ми имаше два въпроса.

Дали той е приел някоя от тези покани?

Защо все още пази бележките?

Когато се върнах обратно в къщата, Логан бе измъкнал друг тиган за пържене на котлона. За щастие, прекрасният аромат на бекон бе заместил миризмата на дим.

Той ме погледна праз рамо.

— Помислих, че си била отвлечена от Саскуоч или нещо такова.

— Една от бутилките се търколи под седалката и като я измъкнах с нея излязоха и част от поканите ти за вечеря.

Той присви очи към мен, но аз продължих.

— Някога налага ли ти се да си готвиш сам? Или ги въртиш на ротационен принцип? Като: тя прави хубаво пиле, а нейните пържоли са по-добре, а на тази салатата хич я няма, затова ще я видя друга вечер, когато съм добре нахранен.

— Какво те кара да мислиш, че съм приел офертата на някоя от тях?

Оставих бирата на масата.

— Защо да не го направиш?

Логан ми обърна гръб, насочвайки вниманието си към тигана.

— Дай яйцата и отвори сместа за палачинки. Ако ще ядем бекон, се налага да бъде цялостно меню като за закуска.

Очевидно това значеше, че темата бе приключена. И аз не исках да продължаваме да я обсъждаме, затова измъкнах сместа за палачинки от торбата и въздъхнах облекчено, когато видях, че е от типа *само добавете вода*. На практика така имаше по-малък шанс да се издъня с още нещо тази вечер.

Отворих всички шкафове от моята страна на кухнята, без да намеря купа, преди да се обърна към Логан.

— Случайно да видя някъде наоколо купа? Нямам идея къде стоят нещата в тази кухня.

Той обърна парче бекон и отвори единия шкаф измъквайки купата. Прекосих кухнята, за да я взема, но той я задържа пред себе си.

— Мислиш ли, че щях да те чукам в Ню Йорк, ако чуках всички жени в този град? — думите му бяха изречени тихо, но напълно сериозно.

Дръпнах купата, но той все още не я пускаше.

— Не ти искам обяснение.

— Обаче аз смятам да ти дам такава, като ти кажа, че не приемам всичко, което ми се предлага. Повечето от тези жени търсят мъж, който да ги издържа, но няма да рискувам да надуя корема на някоя от тях и да бъда третиран като чек с крака през следващите осемнадесет години.

— И не се тревожиш дали няма да надуеш моя корем? — изрекох въпроса, без да се замисля.

Той поклати глава.

— Смятам, че градски момичета като теб се грижат за тези неща. А и винаги използвам презерватив.

— Градски момичета като мен... — повторих тихо думите му. — Имаш предвид уличници, като мен? От типа, които си падат по секса за една нощ, защото са лесни, и един мъж може да си тръгне от тях, без да има никакви усложнения?

— Не съм казал нищо такава.

— Не се и налага.

Тежка тишина надвисна над нас, прекъсвана само от цвърченето на бекона. Логан най-после пусна купата и аз направих сместа, решавайки, че ще се напия. *Изненада, изненада.*

Стоях в другия край, докато правех сместа и като приключих я подадох на Логан. Когато посегнах за бира, видях кутия портокалов сок да наднича от една от чантите. Е, по дяволите, докато ровех да търся купата, бях открила бутилка водка, и едно питие *Отвертка* ми звучеше по-добре от закуска с бира. Грабнах портокаловия сок и се върнах при водката, за да смесия питието си.

Логан взе бутилка с бира, преди да сложи нов тиган за палачинките.

— Искаш ли *Отвертка*? — попитах аз, вдигайки водката.

Той поклати глава и вдигна бирата си, преди да отпие.

— Не, това, което искам, е да разбере какво се е случило. Започвай да говориш.

С питието пред себе си, аз се настаних на един от столовете, навеждайки го назад, така че да застане на двата си крака.

— Какво се случи... уволниха ме, изгониха ме от апартамента ми, и тъй като на родителите ми не им дреме за мен и не искат да ми помогнат, а аз не исках да разчитам на приятелите си, изскочи тази възможност и си казах *защо не*.

Логан обърна палачинката, преди да ме погледне през рамо.

— Това не е точно много дълга история.

— Може би не, но това е съществената част.

— Значи идването ти тук, няма нищо общо с мен.

Отпих голяма глътка от питието си. Дори сега, с топлината на водката изпълваща стомаха ми, не бях сигурна какво да отговоря на това.

Направих жест към пикапа навън.

— Имаш нужда още една жена да те преследва, колкото аз имам нужда от нова порция лош късмет. Защото, по дяволите, това е като няколко сезона от сериала „Домакинята Сузи си търси съпруг“.

Логан се отдръпна от печката и ме погледна за един дълъг миг.

— Може би затова теб повече те харесвам. Ти не искаш от мен нещо повече от това да си прекарваме добре, а точно сега, това е всичко, което мога да предложа.

От думите му ме заболя повече отколкото бих искала да призная.

Бях момиче за прекарване на приятно време. Купонджийка. Кралицата на секса за една нощ. Бях приела титлата през последните десет години и малко по малко я бях заслужила. Но нещо в това, че бях тук, в тази лилава кухня, с този мъж, започвах да се чудя дали не е време да опитам нещо различно.

Какво, по дяволите? Млъкни, Бенър. Мислиш луди работи.

Отпих бързо още една глътка, надявайки се да удавя странното чувство, но вместо това, вниманието ми се насочи към задника на Логан и си спомних колко голям и перфектен е членът му.

Цялата водка на света не можеше да спре влака на похотта, който пое през вените ми. Но може би това бе нещо добро. Похотта бе нещо, което разбирах. Затова, какво ако искам да го яздя като бик?

Дълбокият глас на Логан ме откъсна от мислите ми.

— Ще ме караш ли да те подкупвам с бекон, за да ми кажеш какво сложи това изражение на лицето ти?

— Мисля, че правилото за секс за една нощ временно трябва да бъде отменено и да се позволяват повторения — избъбрих бързо.

— Нима? — той се обърна, за да довърши готвенето, без изражението му да се промени нито за миг.

Търпението ми за деня се бе изчерпало, както изглежда и проницателността ми.

— Какво значи това?

Той посегна към бирата си и отпи.

— Значи, че ще видим какво ще се случи. Сега вземи няколко чинии. Време е да вечеряме.

ГЛАВА 23

БЕНЪР

По начало жените са странни и уникални същества, но Бенър бе единствена по рода си. Когато впи зъби в хрупкавия бекон, тя простена така, че звукът отекна направо към топките ми, напомняйки ми как звучи, докато свършва върху пръстите, устата и члена ми.

Имаше ли шанс да откажа втора нощ с нея? Няма начин, по дяволите. С ъгъла на окото си я гледах как се храни, докато привършвах с готвенето на яйцата и сипах и на двама ни.

— Вероятно е хубаво, че не готвиш за някоя от онези жени, които се опитват да те вържат, тъй като ще им се наложи да станат много по-креативни, ако знаят, колко добре се справяш.

Засмях се на откровеността ѝ.

— Напълно сигурен съм, че уменията им да направят закуска са много по-добри от моите.

Тя вдигна парче бекон, правейки жест с него.

— Но не разбираш колко възбуждащо е да гледаш как мъж готви. Почти същото е като да го гледаш да свършва, докато си на колене между краката му.

Задавих се с първата хапка с яйца, а пред погледа ми падна червена пелена, като се замислих как кара друг мъж да свърши. Нещо в Бенър събуждаше доминанта в мен. Не ми дреме с колко мъже е била преди мен, но определено не исках да слушам за тях.

— Тогава предполагам, че ще ти се наложи да паднеш на колене пред мен, за да направиш нужното сравнение — не знам от къде се взеха тези думи, но тя вдигна поглед към мен и премигна удивено.

Хареса ми това шокирано изражение на лицето ѝ, изражение, което вероятно бе свикнала да вижда на лицата на другите, имайки предвид, че нямаше филтър на устата си.

Но изненадата изчезна бързо и Бенър след миг беше отново в играта.

— О, няма, голямо момче? Мислиш ли, че ще успееш да останеш прав, без коленете ти да се огънат?

Членът ми се притисна силно към ципа на дънките ми и вероятно щеше да ми остави перманентен белег, но отказах да ѝ позволя да има последната дума.

— Ще остана прав, дори когато гледам как гърлото ти работи извънредно, докато се опитваш да преглътнеш всяка капка от мен.

Очите на Бенър отново се разшириха и лека руменина покри скулите ѝ. Обзалагам се, че дори не бе подозирала, че още може да се изчервява. Тъглчетата на устата ми се повдигнаха леко. Никога дори не бих помислил да кажа нещо такова на някой друг, но на Бенър бих го казвал постоянно, само за да видя изумлението ѝ.

Тя нямаше готов отговор и реших да я притисна още малко.

— Обзалагам се, че ако точно сега мушна ръка в бикините ти, ще бъдеш подгизнала за мен, нали?

Тя се понамести на стола си и посегна за питието си. Изпи го на две големи глътки, преди да сложи чашата на масата пред себе си.

— Мисля, че може да се наложи да ги сваля.

Блясъкът в очите ѝ бе повече от изкустителен. Но това, което бях научил с Бенър, бе, че трябваше да поработя доста, за да бъда крачка пред нея.

— Довърши си храната. Тогава може да ги свалиш.

Тя избута чинията си напред.

— Вече не съм гладна за това.

— А за какво си гладна, Бенър?

— Искам огромния ти член в устата си, за да ти напомня точно колко силно мога да те накарам да свършиш.

Мамка му... тази жена.

— Нима мислиш, че съм забравил? — а на ум продължих. *Няма никакъв шибан начин, Брус.* Облегнах се назад, гледайки лицето ѝ. — Но едно напомняне няма да бъде нежелано.

Тя успя да парира думите ми.

— Освен това съм сигурна, че и ти ще искаш котенце за десерт, затова те съветвам да си оставиш място.

И официално това беше моят крах. Пуснах вилицата си в чинията с дрънчене.

— Убиваш ме с тази твоя порочна уста.

— Може да не съм способна да държа стомаха ти пълен, но определено мога да държа топките ти празни — устните ѝ се извиха в пакостлива усмивка. — Е, какво чакаш?

— Мамка му — изправих се от масата и с две големи крачки бях до нея, вдигайки я от стола ѝ.

Нямах нужда от насочване към спалнята в къщата, затова се насочих към стълбището с краката на Бенър обвити около кръста ми и устните ѝ притиснати в челюстта ми.

Когато стигнах до стаята, която Холи бе използвала като дете, пуснах Бенър да си стъпи на краката. Тя не губи никакво време и се насочи към колана ми и след миг вече измъкваше члена ми като спря само за миг, докато измъкна блузата през главата ѝ.

— Мамка му, липсваха ми циците ти.

— Липсваше ми члена ти.

Една мисъл се блъсна в съзнанието ми.

— Най-добре да не го правиш, защото си пияна.

— Млъквай, Логан. Беше само една *Отвертка*. На този етап, трябва да знаеш, че ще те чукам напълно трезва.

Обвих ръка около тила ѝ, принуждавайки я да вдигне поглед към мен.

— Мамка му, правилен отговор.

ГЛАВА 24

БЕНЪР

Логан притисна устни към моите, докато обгръщах с длан члена му, а стонът му извibriра срещу устата ми. Когато приключех с него, никога нямаше да забрави тази нощ. И всеки път щом си помислеше за онези жени, които искаха да му направят вечеря, щеше да си спомня какво е получил от мен, след като ми беше сготвил.

Мразех тази ревност, която ме прояждаше като киселина, но не можех да я прогоня. Имах да докажа нещо. Може и да бях момиче само за прекарване на приятно време, но мамка му, бях адски добра в това.

Той откъсна устни от моите и измъкна блузата си през глава. Плъзнах език по гърдите и коремните му плочки като през цялото време милвах члена му. Ръцете на Логан покриха моите, когато се отпуснах на колене.

Заедно го милвахме, докато бе на ръба на оргазъма, а аз измъчвах главичката с езика и устните си. Освободих едната си ръка и обгърнах в длан топките му, а стонът му на удоволствие изпълни стаята, преди топките му да се стегнат и аз да погълна всяка капка от него.

Очите на Логан бяха отворени и той гледаше надолу към мен, докато бях на колене.

— Исусе Христе, жено. Мамка му, опасна си.

— А едва сега започваме.

Ако сексът бе всичко, което можеше да има помежду ни, тогава щях да се убедя, че е най-страхотния секс, който някога е правил.

— Дай ми само минута, и да, права си... едва сега започваме.

Преди да осъзная какво се случва, се озовах на колене върху леглото, сграбчила таблата на леглото зад себе си, докато яздех лицето му. Езикът му кръжеше около клитора ми, докато крещях името му и се притисках силно срещу устните му.

Той не изчака оргазма ми да отmine, когато смени позата, поставяйки ме на ръце и колене. Чух звука на целофан и как слага

презерватива, преди да се тласне в мен, изотзад.

Никога не бих му го признала, но обичах това, че не ме пита какво искам, а вместо това, просто ми дава това, от което се нуждая.

— Още не си приключила — каза той. — Ще продължаваш да свършваш за мен. Мислиш ли, че искам да чуя само веднъж как крещиш името ми? Няма начин, мамка му. Искам да го чувам отново и отново.

Ръката на Логан се плъзна покрай бедрото ми и покри клитора ми, докато се тласкаше в мен отново и отново. Когато перфектно улучи G-точката ми и увеличи удоволствието, бях изгубена. Логан изкрещя, достигайки върха, и се срина върху мен, а аз вече се бях стопила в локвичка върху леглото.

Сънят ме надви преди дори да успея да се завъртя.

ГЛАВА 25

БЕНЪР

Ярка, заслепяваща светлина проникна през клепачите ми и ме измъкна от дълбоките дебри на съня. Простенах и се опитай да се завъртя, но бях прикована върху най-малкото легло, в което някога бях спала.

Какво, по дяволите?

Събитията от миналата нощ се върнаха като светкавица в паметта ми. Намирах се в Голд Хейвън, Кентъки, в къщата на бабата на Холи, а членът на Логан Брантли бе притиснат към задника ми.

Исусе. На това му се вика посрещане за добре дошъл.

Когато се размърдах, Логан се изправи рязко и седна на леглото.

— Мамка му — той скочи и нахлузи дънките си, преди дори да успея да седна.

— Какво?

— Трябва да се разкарам от тук.

— Защо? Да не закъсняваш за някъде?

— Не, но, мамка му, не мога да бъда тук точно сега. — Той намъкна блузата си и бе на половина излязъл през вратата, преди да успея да задам следващия си въпрос.

— Защо не? За къде си се разбързал така?

Той не ми отговори, защото вече слизаше по стълбите.

— Мамка му, какво става, Логан?

Така ли се бе чувствал на сутринта след първата ни нощ заедно? За протокола, беше гадно.

Грабнах дънките и блузата си от миналата вечер и ги намъкнах. Докато сляза по стълбите и стигна до кухнята, той вече посягаше към вратата.

— Наистина ли? Просто така? Нима така един *истински мъж* действа на сутринта, щом е имал афера в собствения си град? Какъв,

по дяволите, ти е проблемът? — извиках аз и бях изкушена да взема предмета най-близо до мен и да го замеря.

— Мамка му, не схващаш, нали? — попита той.

— Не, наистина не схващам.

— Този град е малък. Имаш ли идея колко хора вероятно вече знаят, че съм прекарал нощта тук? Тук клюките са пулса на хората, и до час, всички ще говорят за това. По тази причина не приемам офертите на никоя от онези жени. Нямам нужда да клюкарстват за мен из града. Имам бизнес, за който да се грижа, и само това е от значение за мен.

Думите му бяха като студената плесница на реалността.

Бях в този град по-малко от двадесет и четири часа и очевидно щеше да ми бъде лепнат прякора Курвата от Голд Хейвън. *Това не е ли прекрасен старт на моя нов живот?*

— Съжалявам, че съм съсипала перфектната репутация на Логан Брантли. Не съм и подозирала, че ще те прееба, докато ти ме чукаше. Предполагам, че ще е най-добре да тръгваш, за да може да изгладиш публичния си имидж.

Той поклати глава с ръка все още на дръжката на вратата.

— Не разбираш нищо, Бенър. Но ще разбереш. Мислиш, че Манхатън може да съдвече някой и да го изплюе? Е, никога не си живяла в малък град.

— Колко зле може да бъде купчина копия на Бети Крокър да вирват провинциалните си носове щом ме видят? *Много* ми дреме за мнението им — сарказъм се процеждаше от всяка моя дума, подобно на напалм, който чакаше само една искра, за да пламне на мига.

Защо бях решила, че да дойда тук може да е добра идея? Защо си мислех, че да пусна Логан в тази къща, да го пусна в *мен*, може да е добра идея? Трябваше да си забия мислен шамар, задето позволих това да стигне толкова далеч.

Логан поклати глава.

— Давам ти двадесет и четири часа, преди да се качиш на самолета обратно за Ню Йорк.

Какъв. Задник.

— Знаеш ли? Официално е. Ти си задник. Разкарай се от тук.

Когато той отвори уста, не знаех какво ще ми поднесе, извинение, или още гневни думи, но не му го позволих и замахнах с

ръка към вратата.

— Вън. Просто се разкарай, мамка му.

Логан стисна зъби и си тръгна.

Сринах се на един от кухненските столове, опитвайки се да разбера какво се случи току-що. Не бях сигурна, че мога да понеса още от тези простотии с кармата.

Последния път той си тръгна от мен с наранена гордост, а сега аз бях обградена от съдраните остатъци на моята гордост.

Логан Брантли можеше да вземе тези простотии с това, че е *истински мъж*, и да си ги завре в задника.

* * *

Остатъкът от деня прекарах в работа на лаптопа си. Новоизпеченият ми бизнес нямаше да спре, само защото някакъв задник не иска хората от този затънтен градец да знаят, че е прекарал нощта при мен.

Изминаха три часа, преди да се изправя и да се разтъпча, удивена, че съм успяла да свърша толкова много за така кратко време. Стомахът ми изкъркори, напомняйки ми, че умирах от глад. Покупките на Логан бяха в хладилника ми, но нямаше никакъв начин да ги пипна.

Но дори и да знаех какво да направя с пържолата, нямаше да я изям.

Погледнах отново часовника. Колата ми под наем би трябвало да пристигне всеки момент. Холи и Крей настояха да ми наемат кола, тъй като отказвах да ми плащат, задето се „грижа за къщата“. Имах си своята гордост и никой нямаше да ми плаща, задето съм домъкнала тук бездомния си задник.

Отваряйки отново хладилника, реших, че мога да взема портокаловия сок. На практика миналата вечер го обявих за свой.

Тогава се почука на вратата и аз надникнах през дантелените завеси на прозореца. Отпред бяха паркирани две коли и в онази, която все още работеше, седеше мъж. *Перфектно*.

Отключих древната ключалка и отворих вратата.

— Г-ца Риджънт? — попита мъжът стоящ отпред.

— Да.

Той ми подаде ключове.

— Тази е ваша, докато се нуждаете от нея. Само се обадете на телефонния номер от ключодържателя, когато решите, че искате да си я приберем.

Колко лесно.

— Благодаря ви — казах и взех ключовете, а той се обърна и се насочи към другата кола.

И просто така, получих кола, което значеше, че бе време да се изкъпя и да не изглеждам точно като бездомница, докато разглеждам Голд Хейвън.

ГЛАВА 26

ЛОГАН

Не чух отварянето на вратата заради силната музика, но в мига, в който някой изключи Блек Сабът, знаех, че имам посетител. За нещастие и двамата ми работници си бяха взели почивка, за да изпуснат по цигара, затова се измъкнах изпод колата, върху която работех, и погледнах нагоре.

Джулиан бе подпряла ръка на ханша си и гледаше надолу към мен.

— Виж ти. Не е ли това човека, за който се говори цяла сутрин из града. Знаех си, че онова лошо момче от гимназиалните години се крие някъде вътре в теб, под цялата тази фасада, която показваш пред света.

Макар да го очаквах, това не бе нещо, което исках да чуя.

— Колко е зле?

— Момичетата в салона говорят за това цяла сутрин. Но едно е ясно, има много спекулации относно жената. Някои казват, че Холи Уикс е избягала от съпруга си, и че ти си тайният ѝ любовник.

— Мамка му, сигурно се майтапиш — изправих се и избърсах ръцете си в парцала пъхнат в задния ми джоб.

— Мне, никак даже. И съм сигурна, че това вероятно ще стигне до таблоидите, защото знам от достоверен източник, че Дейна е снимала пикапа ти пред дома на бабата на Холи, и вероятно ще се опита да го продаде на таблоидите, тъй като бившият ѝ не е плащал издръжка за децата от седем месеца и тя вече е отчаяна.

— Мамка му. Най-добре да се обадя на Холи, за да я предупредя.

— Това би било умно.

— Какво още? — попитах аз.

— Любимата ти собственичка на ресторант дойде да си направи ноктите и научи цялата история от игла до конец. Ако смяташ да правиш някакъв ход в тази посока, може би ще се наложи да упражниш лек контрол над пораженията.

Не дължах на Еми никакви обяснения, но това не беше нещо, което смятах да кажа на Джулиан, защото това само щеше да направи клюките още по-заплетени.

— Нещо друго?

— Това е, но съм сигурна, че щом се появи жената, която си чукал цяла нощ, всички ще я гледат на криво и ще се бъркат в работите ѝ. Затова може би ще е добре да я уведомиш какво се задава. Освен ако това между вас не е от типа *чук, чук, благодаря госпожо и довиждане*.

Знаех, че Джулиан се опитва да научи точно с кой се срещам в къщата на бабата на Холи, и отговорът ми щеше да даде тон на това как всички в града ще се отнасят с Бенър, докато тя е тук.

Затова подбрах внимателно думите си.

— Ако стане на въпрос, можеш да кажеш на всеки, че ако изрече и една лоша дума за нея, ще отговаря пред мен.

— Значи така стоят нещата? — провлачи Джулиан.

— Точно така стоят нещата.

— Не е ли това интересно парченце информация? Значи между вас двамата е сериозно?

Погледнах я намръщено, спомняйки си караницата, която имахме с Бенър тази сутрин.

— Това не влиза в работата на никой друг, освен нас двамата.

— Но знаеш, че въпреки това целият град ще спекулира.

— Могат да спекулират колкото си искат. Не ме интересува. Но ако някой каже...

Джулиан довърши вместо мен.

— ... дори една дума за мистериозната ти жена, ще напъхаш думите обратно в гърлото им. — Тя наведе глава настрани — Знаеш, че това няма да ги спре.

— Но може да е от помощ.

Джулиан се засмя и се насочи към изхода.

— Предполагам, че ще видим. — Тя се спря на вратата свързваща гаража и чакалнята на магазина. — Между другото имаш нужда от подстрижка. Мога да те сместя тази вечер, след като затворя, ако си още тук.

Кимнах.

— Ще ти звънна. Благодаря.

Извадих телефона си в мига, в който тя излезе, и се обадох на Холи. Тя не отговори и бях пренасочен към гласова поща, затова ѝ оставих съобщение. Да се надяваме, че тя и съпругът ѝ... който не ми е най-големия фен, трябва да отбележа... ще сметнат, че цялата тази каша е забавна.

* * *

Три часа по-късно, вече бях готов да заключа вратата си, за да мога да поработя малко. Имах повече случайни посетители и повече насрочени срещи, отколкото можех да преброя на една ръка. Всичките се опитваха не особено дискретно да получат информация.

„Е, значи си имаш приятелка в града?“

„Чух, че напоследък седиш буден до късно.“

Все още не бях получил обаждане от Холи и бях успял да се спра да не пратя съобщение на Бенър през целия ден. Тази сутрин се държах като задник и го знаех. Но тъкмо бях осъзнал, колко яко съм прецакал всичко, оставяйки пикапа си пред дома ѝ през цялата нощ.

В един малък град имаш само един шанс за първо впечатление. Знаех колко е трудно да промениш мнението на хората и това, което всички щяха да говорят за Бенър, вече ме караше да подивявам. Двойният стандарт тук бе все още жив и цъфтеше, повече от където и да е другаде. Щяха да ѝ лепнат етикета уличница, преди да успее да излезе от къщата, и, мамка му, това бе по моя вина. И все пак не трябваше да ѝ казвам това, което казах, и трябваше да се извиня, но не бях сигурен дали ще успее да пробия гнева, който предизвиках.

Най-после се подадох на нуждата и взех телефона си, за да ѝ пиша.

ЛОГАН: Съжалявам за тази сутрин. Бих искал да поднеса извинението и обяснението си, лично.

ГЛАВА 27

БЕНЪР

Който и да е увековечил Холивудския идеал за това, че малките градчета са приятелски и посрещат всеки с добре дошъл, беше изрекъл огромна лъжа.

Където и да отидех днес, което се оказа, че не са много места, тъй като нямаше почти къде да се отиде тук, всички ме гледаха все едно съм някаква проститутка. И това, при положение че не носех нещо лъскаво или скандално. Тесни дънки, ботуши с висок ток и бледосин пуловер с дълъг ръкав бе цялата ми премяна, но жените наоколо ме гледаха все едно съм облечена в стриптийзърски обувки и прашки.

Сега се намирах в супермаркета, претърсвайки щандовете надлъж и шир за нещо без ГМО, когато най-после чух някой да говори за мен, нещо, което бях сигурна, че ще се случи, след като се разкарвах наоколо цяла сутрин.

— Чух, че е подмамила Логан Брантли там, казвайки че е Холи Уикс, а всички знаем, че той си пада по Холи от край време.

— О, обзалагам се, че си права, Триша. Иначе до сега щеше да е сложил пръстен на пръста на Еми Харис. Но колко дълго Логан може да се надява за Холи? Все пак сега е омъжена за онзи милиардер.

Трети глас се включи в разговора.

— Няма начин да се надява на Холи, след като чука някаква нюйоркиска отрепка, която очевидно е приятелка на Холи. Освен това, чух, че казал на Джулиан от *Режещата Кучка*, че ще се разправя лично с всеки, ако чуе, че някой е казал нещо лошо за тази мистериозна жена.

Първият глас отвърна.

— Може да се справя лично с мен, когато пожелае. Знам как да го завъртя на пръста си.

— Не са ли минали поне десет години, откакто си имала истински мъж в леглото си? Остави това на някой, който няма нужда преди това да прекарва два часа в стригане на храстите, за да е готова за него.

Уау. Тези кучки не взимаха затворници, стреляха на месо. Любопитството ми бе по-силно от срама, макар че истината бе, че исках да видя лицата на тези жени, за да не се окаже впоследствие, че без да искам съм била мила с някоя от тях.

Избутах количката към края на редицата в тяхната посока, и да, ето ги и тях. Рязка блондинка, която определено имаше нужда от нов фризьор, брюнетка и жена с прошарени коси подредени в къси къдрици. И трите се обърнаха рязко към мен, когато колелцата на количката ми изскърцаха.

— Не искам да прекъсвам клюкарстването ви, но знаете ли дали тук има нещо без ГМО или някой органичен сектор в магазина? Тази нюйоркиска отрепка си има стандарти.

Трите жени пребледняха, както и очаквах, имайки предвид, че ги хванах докато клюкарстваха за мен, но нахаканата блондинка изпъна рамене.

— Вероятно ще искаш да се върнеш в Ню Йорк за това. Тук имаме храна само за нормални хора, а не за напудрени отрепки.

— Нямам намерение да си тръгвам скоро, затова предполагам, че ще трябва да помоля Логан да ми помогне да намеря това, което ми трябва.

Очите им се разшириха, когато споменах името на Логан.

— Изглежда той вече е намерил това, от което имаш нужда — заядливо заяви блондинката.

— G-точката ми, моят клитор и задната част на гърлото ми? Абсолютно — с усмивка, обърнах количката си и се насочих в обратната посока.

Пуснете това по клюкарския канал, кучки. Сякаш ми дреме.

На път към касата грабнах пакет Доритос и половин литър уиски Файърбол.

* * *

Въпреки мнението на родителите ми и на голяма част от хората, които познавах, аз работех доста здраво. Просто никога не позволявах на хората да забележат, ако ми е трудно. Защо? Защото щяха да ми се смеят и да твърдят, че правя глупости, ако научеха за сегашния ми проект.

Майната им на хейтърите, щях да успея и щях да го постигна по собствения си начин.

Работих на кухненската маса, докато телефонът ми не изпиука, показвайки, че батерията ми скоро ще падне, затова трябваше да се поразмърдам и да взема зарядно, така че да продължа да поддържам интернета, който черпех от телефона си. Ако смятах да остана тук за по-дълго, трябваше да се свържа с някоя компания доставчик на интернет.

Четири часа и безкрай конферентни разговори по-късно, приключих с работата за днес. Винаги имаше какво още да направя, но очите ми пареха от вирането в компютърния екран през целия ден и се чувствах така сякаш мозъкът ми бе удрян в циментова стена.

Преди да започна разговорите си, бях отговорила на Логан, но не получих никакъв отговор на съобщението ми *Кога и къде*.

Може би бе променил решението си?

Колкото и да ми се искаше да знам какво мисли, не познавах Логан чак толкова добре. Няколко седмици с размяна на съобщения, макар те да бяха адски много, няма как да ти покажат как би реагирал човек, ако се изтърсиш в родния му град и заявиш, че ще поостанеш известно време.

Може би имахме нужда от ново начало. Може би бе мой ред да го потърся и да предложа клонката на мира. Затворих лаптопа си и се качих горе да се преоблека и да пооправя грима си, преди да изляза с колата си под наем.

Тридесет минути по-късно, обикалях из Голд Хейвън, като някаква побъркана преследвачка. В този град дори нямаше свестен светофар, а само такъв, който мигаше предупредително. Когато спрях пред сервиза на Логан и видях, че е тъмно и стомахът ми се сви.

Все още няхах отговор на съобщението си и няхах идея къде живее, затова, нямаше как да го намеря. Минаваше осем часа и не знаех къде другаде да го търся. Завих на ляво от мигация

предупредително светофар и забелязах пикапа му паркиран отстрани на гаража, но нямаше и следа от Логан.

Наложи се само да завъртя глава настрани, за да го видя точно къде е... в салона на отсрещната страна на улицата. През ярко осветения прозорец можех да видя Логан, който седеше на стол, с наметало завързано около гърлото му. Една жена държеше ножици над главата му, когато той отметна глава назад и се засмя. Жената също се засмя. Логан измъкна ръка изпод наметалото и изтри сълза от смях, поне би трябвало да е това, от бузата на жената, тя направи същото с него.

Сцената сякаш се разиграваше на бавен каданс, докато минавах по пътя преди най-послед да погледна напред, където трябваше да е съсредоточено вниманието ми.

Ударът от напомнянето бе невероятно силен.

Това бе светът на Логан. Този град бе пълен с неговите хора.

А аз не пасвах тук.

Осъзнаването на това накара в гърлото ми да се надигне горчилка, преди да спра на знака стоп и да направя завой, насочвайки се към временния си дом.

Мястото ми не беше тук.

Никъде нямаше място за мен.

ГЛАВА 28

БЕНЪР

Самосъжалението ми в колата под наем достигна до наистина жалки нива, когато спрях на алеята пред дома на бабата на Холи и отпуснах чело на волана.

— И сега какво? — прошепнах в нищото.

Поне у дома можех да се разхождам из коридора пред апартамента си и да получа нежелан съвет от фрау Франсис. Дори мисълта, че ме е издала на борда, не ми пречеше да ми липсва.

Преди да успея да размисля, грабнах телефона си, разрових се в указателя и звъннах.

— Резиденция Франсис.

Разпознавайки гласа на Айрийн, една от компаньонките ѝ, аз казах.

— Обажда се Бенър Риджънт. Чак от другия край на земното кълбо, мога да усетя, че на Мирна ужасно ѝ липсвам.

— Г-це Риджънт, колко е приятно да ви чуя. Изчакайте да проверя дали г-жа Франсис е свободна и може да говори с вас.

Извъртях очи.

— И двете знаем, че ще каже не, въпреки че много ѝ се иска да каже да. Кажи ѝ, че колежът Смит иска да обсъдят това, че ще кръстят сграда на нейно име.

Изминаха няколко мига в тишина, преди Айрийн да каже.

— Ще ѝ кажа, че сте ме излъгала, нали знаете?

Смях се надигна в гърдите ми, разведрявайки настроението ми.

— Идеално.

— Изчакайте, моля.

Изчаках шестдесет секунди, преди да чуя познатия дрезгав глас на Мирна.

— Да знаеш, че няма да ти дам никакви пари, ако се обаждаш за това.

Извих устни в усмивка.

— Направо съм шокирана, Мирна. А аз си мислех, че след като ме изгониха ще ми дадеш всичките си милиони.

— Кой се обажда? Защото ми звучиш като онова неблагодарно момиче, което живееше в другия край на коридора.

— Единствената и неповторимата. Знаеш, че ти липсвам. Хайде... може да го признаеш.

— Моля те кажи ми, че не си бездомна и не се продаваш за пари. Това ме накара да се разсмея от сърце.

— Не, наистина не съм. В Кентъки съм и се опитвам да се наслаждавам на живота в малкия град. — Това сигурно щеше да я накара да се катурне от люлеещия се стол. Не бях казала на фрау Франсис къде ще ида, след като напусна Ню Йорк, защото още ѝ бях ядосана, задето ме издаде на борда.

— Кентъки? — шокът ѝ се долови силно и ясно по телефона. — Какво, за Бога, търсиш чак там?

— Трябваше ми евтино място за живеене, за да не свърша бездомна и да не се продавам за пари — отвърнах използвайки думите ѝ.

— Те въобще филтрират ли си водата? В толкова далечно място сигурно не са много цивилизовани. Обзалагам се, че може да бъдеш изядена от някое странно животно.

Не мисля, че Мирна е напускала Ню Йорк през последните двадесет години, затова реакцията ѝ бе комичното разнообразие, от което имах нужда.

— До сега, единственото нещо, което са ми яли е...

Тя ме прекъсна, преди да продължа.

— Йяк! Все още не си се научила да си държиш краката затворени ти...

Смях изригна от устните ми, заглушавайки всичко, което каза след това, което вероятно бе за добро. Изтрих сълзите от смях от очите си, внимавайки да не размажа очната линия.

— Благодаря ти Мирна, че ми даде точно това, от което се нуждаех. Не е нужно да го признаваш, но знам, че ти липсвам.

Тя изсумтя и по телефона я чух толкова добре все едно беше пред мен на живо.

— Ако ми липсваш то е защото двойката, която се премести в апартамента ти, има слабост към кърито и вероятно ще се удуша от ароматизаторите, които използвам, за да потисна ужасната миризма. Ако умра от това, вината ще е само твоя.

Изненадващо, не ми се искаш да споря за това, дали ще е моя вината ако се задуши от вонята на кърри.

— Лека нощ, Мирна. Надявам се утре сутринта да се събудиш.

— Ако изпиташ нужда да ме притесниш отново, направи го в по-ранен час.

Телефонът прекъсна, а аз останах с малка усмивка на лице. Наистина старата дама ми липсваше. Винаги знаех, как ще се отнесе към мен, тъй като тя никога не се променяше.

За разлика от Логан напоследък.

Усмивката ми се изпари и си шибнах мислен шамар задето пак започнах да мисля за него. Това, което ми трябваше, бе още едно разсейване. За предпочитане да включва и алкохол.

Гриър бе казала, че има боулинг зала, на свястно разстояние от тук, което може да се измине пеша. Доста вървене, но можеше да се извърви. Подкарах колата на заден ход, с решително изражение.

Беше време да видя какво може да предложи Голд Хейвън, що се отнася до разсейването.

ГЛАВА 29

БЕНЪР

На неоновия знак пишеше „Бири и Кегли“, но буквата „Р“ на „Бири“ не светеше и се виждаше „Бири и Кегли“. Имайки предвид олющената боя и нервния паркинг, засипан с чакъл отвън, това място определено бе виждало и по-добри дни.

Но нямах особен избор, а това беше на първо място в опциите ми, особено след като изглеждаше, че това е единственото отворено място в града. Определено нямаше да се върна обратно пред фризьорския салон, за да почукам на прозореца и да питам Логан дали смята да дойде тази вечер при мен.

Докато влизах се запитах дали тесните ми дънки и дори потесните ми токчета не са лош избор. През черната ми блуза с дълъг ръкав можеше да се види черната ми дантелена камизола. В Ню Йорк щях да заложа на нещо по-скандално, обличайки само сутиен отдолу, но не исках някой тук да получи инфаркт като ме види. Но от погледите, които получих, докато влизах през вратата, изглежда идеята ми за консервативно и идеята на хората в Голд Хейвън за консервативно са две напълно различни неща.

Любопитните очи, оглеждащи ме от глава до пети, принадлежаха както на мъже, така и на жени, но аз не им обърнах внимание. Насочих се директно към бара. Жена пееше на караоке на малката сцена в ъгъла и си спомних, че това е мястото, на което Холи Уикс е започнала да пее. *Чудно.*

— Изглеждаш ми така, сякаш носиш неприятности — каза ми барманката.

Тя изглеждаше много по-твърда от мен... или поне такава впечатление създаваше белега ѝ. Той започваше от челюстта ѝ и се извиваше към другия край до основата на гърлото ѝ. Тъмната ѝ коса бе изтеглена от лицето ѝ на кок, но не някой рошав, а доста секси, такъв

какъвто можеш да видиш на барманка от Манхатън. Погледът ѝ бе твърд и не търпеше простотии.

Срещнах директно очите ѝ.

— Наистина не нося никакви неприятности.

Тя сложи стъклен шот на дървения бар пред мен, оглеждайки ме от глава до пети, и се обърна да вземе бутилка Кетел Уан от горната част на рафта. Напълни ми шот и го плъзна към мен.

— За какво е това?

— Не е от заведението, ако това питаш. Тази простотия идва директно от заплатата ми, което си е по начало голям майтап.

— Значи ми сипваш нещо, което не съм поръчала?

— Ще ми поръчаш някакъв капризен коктейл с водка, за който няма да имам търпението да ровя в Гугъл, затова нека си спестим времето и да пропуснем тази песен и този танц.

Изненадващо харесах намусеното ѝ, нетърпящо простотии поведение, но това не значеше, че ще ѝ позволя да си мисли, че знае всичко за мен.

— Защо барманите си мислите, че знаете всичко? Имам предвид, може да съм дошла тук за студена бира.

Тя поклати глава и повдигна едната си тъмна вежда към мен.

— Ясна си ми. Мога да заложа бакшишите си от тази вечер, че никога през живота си не си си поръчвала студена бира.

Замислих се дали да не си поръчам, само за да ѝ докажа, че греши, но това беше само безсмислено позъорство.

— Права си. Не бих поръчала.

Вдигнах шота и излях водката в гърлото си. Изгарянето и след това затоплянето бяха разсейването, от което имах нужда тази вечер.

— Още едно? — попита тя.

— Няма ли да предположиш?

Тя поклати кратко глава.

— Не. Този парти трик действа само веднъж — тя протегна ръка над бара към мен. — Аз съм Никол.

Здрависах се и осъзнах, че това е единственият човек, който ме поздравя откакто пристигнах в този град.

— Бенър.

Очите ѝ се разшириха.

— Без майтап? Вече чух за теб.

Плъзнах шота по бара към нея.

— Най-добре ми сипи още едно.

Тя се пресегна и напълни чашата.

— Ти си мацката от севера, която очевидно е яздила члена на Логан Брантли цялата минала нощ.

Задавих се с питието и едва не го изплюх. Липсата на филтър между мозъка и устата ѝ ми напомняше на мен самата.

— Обръщаш ли много внимание на клюките? — попитах, след като спрях да кашлям.

— Не мога да ги избегна, след като работя зад този бар. Но това е само на половин работен ден, работя и на смени във фабриката за мебели. Винаги работя, извънредно щом успея, включително и да сменям масло в гаража на Логан, когато има нужда от чифт допълнителни ръце.

На бара се подпря възрастен мъж, носещ шапка с козирка, фланелена риза и смачкани черни панталони.

— Имам нужда от още една бира, Никол. И Роузи е безследно изчезнала.

— Съжалявам, Джо. Детето ѝ боледува тези дни, затова често трябва да си ходи. Веднага ще ти сипя. — Тя измъкна чаша изпод бара и започна да налива бира.

Възрастният мъж се настани на стола до мен, но не ми обърна никакво внимание.

— Е, чу ли за къщата, която експлодирала близо до черния път, тази вечер? Някъде до дома на Мили Фриймън и тя вдигна голяма врява. Ченгетата не могат да продължат да се правят, че не виждат, защото Мили няма да миряса.

— Още една лаборатория за метамфетамин? — попита Никол.

— Така казват.

— Толкова жалко, продължаваме да губим работници във фабриката, защото непрестанно се влачат надрусани и почти не могат да кажат две думи на кръст.

Джо кимна.

— Навсякъде е така. Кълна се проклета епидемия е. Някой забогатява разпространявайки тази отрова из града.

— Полицията няма ли заподозрени? — попитах, включвайки се в разговора.

— Коя, по дяволите, си ти? — попита Джо, завъртайки глава към мен.

Протегнах ръка напред.

— Бенър Риджънт. Нова съм в града.

Старият Джо ме огледа от глава до пети.

— Мамка му, мога да видя, че не си от тук. Какво, по дяволите, те води в Голд Хейвън.

Това не беше ли въпрос за милион долара?

— Мисля, че е тук да улови Логан Брантли — предположи Никол.

Стрелнах я с поглед.

— Наистина ли? Просто ей така ще ме метнеш под колелата на автобуса? И между другото не съм тук да улавям, който и да е било. Имах нужда да променя малко мястото, затова промених мястото. Приятелка съм на снахата на Холи Уикс и тя ми позволи да живея в къщата, за да може и да я наглеждам.

Джо прие обяснението ми и кимна.

— Това е добре, тъй като мисля, че тези къщи, които бяха взривени, всичките бяха или изоставени или празни за известно време. Би било ужасно, ако домът на Розмари бъде следващият.

Самата мисъл за това бе ужасна и ме накара някак да се почувствам малко по-добре. Може би наистина щях да се окажа полезна за Холи и Крейтън.

— Би било ужасно — каза Никол и подаде бирата на Джо.

— Много правилно. Скапаните наркоманчета нямат грам мозък в главата си и не се замислят за щетите, които нанасят — той се наведе напред и прошепна на Никол. — Но ченгетата ни мислят, че е възможно само няколко определени човека да се занимават с тези простотии. Прекалено много дрога изпълва града от това, което чух.

— И какво значи това? — попитах аз.

Никол отговори вместо Джо.

— Това значи, че повече от един от съседите ни върти бизнес с наркотици точно под носовете ни.

— Нещата ще загрубейт ако започнем да размахваме юмруци един към друг — заяви Джо.

Никол кимна.

— Предполагам, че ще е най-добре да оставим на ченгетата да решат проблема, преди хората да започнат да раздават обвинения.

— Според мен ще стане грозно и по двата начина. Не че на някой му пука какво мисли един старец.

Никол плъзна кърпа по бара, търкайки едно и също местенце вече за трети път.

— Най-добре не са замесвай в тези простотии, старче.

Джо грабна чашата си и кимвайки се насочи към другите мъже на неговата възраст, всички с шапки на различни кораби или надпис на сдружението на ветераните. Имаше няколко бастуна облежани на края на масата им.

Никол проследи погледа ми.

— Сдружението на ветераните е затворено днес, затова целият екипаж се е събрал тук. Това е нещо често срещано.

Точно когато приключи обяснението, един от старците застана пред караокето и започна да пее „Горд съм, че съм американец“ и нямаше как да не се усмихна. Така мислех, че изглеждат повечето малки градчета в щатите. Като от песен на Джон Меленкамп.

— Е, искаш ли още един шот или ще ме караш да търся в Гугъл някое засукано питие?

Усмигнах се.

— Какво ще кажеш просто да си го направя? Не съм лош барман. Така си изкарвах парите в колежа.

Никол наклони глава, гледайки ме.

— Колежанка, която е работила?

— Шокиращо, нали? Имах нужда от пари за наема и за купони, след като родителите ми ме отрязаха. Бях доста добра в бъркането на коктейли и получаването на бакшиши. — Погледнах към мъж с работна риза закопчана до последното копче. — Каза, че винаги поемаш допълнителни смени за пари? Ами ако те науча как да максимализираш смените си, докато си тук?

Тя ми хвърли скептичен поглед.

— Искаш да работиш на бара в боулинг зала, за да ме научиш как да правя повече пари?

— На шефа ти ще му пука ли? Имаш само две ръце, нали?

Никол погледна в посоката, в която предполагах, че е офисът.

— На него ще му пука само ако се качиш горе и поискаш заплата.

— Неее. Но ще си задържа бакшишите.

Вратата на боулинг залата се отвори и вниманието на Никол се насочи към група от шестима мъже, които тъкмо влизаха.

— Мамка му. Ще имам нужда от цялата помощ, която мога да получа.

Посегнах към блузата си и я разкопчах, сваляйки я преди да кажа.

— Има ли къде да я сложа, за да не се изцапа? Няма начин да се доверя на химическото чистене в този град, ако някой я залее с бира.

Тя я взе и отвори един шкаф, в който видях, че е сложила дамската си чанта.

— Тук добре ли е?

— Ще свърши работа.

Подадох ѝ и малката си чанта, която тя прибра вътре. Глътнах на екс питието си и оставих шота на бара, докато мъжете поръчваха храна през прозорчето в другия край на бара.

— Ще играя коктейлна сервитьорка, а ти стой и гледай. Тези трикове с лекота могат да се изпълняват и зад бара. Обещавам.

— Ще повярвам, когато го видя.

Намигнах ѝ и се заех за работа. Уменията, които бях усъвършенствала в колежа, се завърнаха в мига, в който приех първата поръчка.

ГЛАВА 30

ЛОГАН

След като приключих с подстрижката от Джулиан, се насочих към къщи, за да се изкъпя и преоблека в нещо, което не мирише на сапуна ми.

Изпратих съобщение на Бенър и излязох от къщата, казвайки й да се срещнем в „Бири и Кегли“, за да може да поговорим, но не получих отговор. Пътюм минах през дома на бабата на Холи, но там беше тъмно, затова реших, че Бенър ме е изпреварила. Паркингът беше пълен, което обикновено не се случваше, освен ако Холи не е в града да пее, или пък не се провеждаше щатския шампионат по боулинг.

Холи не беше идвала от доста време и бях почти сигурен, че днес няма никакви прояви. Затова, какво, по дяволите, бе привлякло тук цялата тази тълпа?

Влязох и се заковах точно пред вратата.

Мамка му, сигурно се майтаните с мен!

Сцената пред мен ме накара да си представя как се е чувствал Крейтън Карас, когато беше влязъл в същата тази зала, виждайки как жена му забавлява цялата тълпа.

С тази разлика, че Бенър не пееше. И все пак, тя задържаше вниманието на всички... и изглежда сервираше питиета.

Видях Бен да излиза от офиса си.

— Да нямаш нова работничка, старче?

Бен притежаваше това място откакто се помнех, но последните няколко години не му се бяха отразили добре. Носеше се слух, че е зле със здравето, и че правил опити да продаде боулинг залата, но не намирал желаещи да я купят. Много малко хора в града имаха достатъчно пари да покриват собствените си месечни разходи, а какво остава да купят солиден бизнес, който имаше нужда от солидна доза пари, за да се поддържа. Дори аз в момента няхах този капитал, а Господ знае, няхах намерение да взимам заем от банката.

Бен проследи погледа ми към бара и двамата гледахме как Бенър прелита от маса на маса, взимайки поръчки и сервирайки питиета.

— Съживява това място, нали?

— Наел ли си я? — попитах отново.

Той поклати глава.

— Не, тя е приятелка на Холи от Ню Йорк и каза, че ще помогне за вечерта, ако задържи бакшишите. Никол бе затънала до гуша, след като Роуз си тръгна, за да се грижи за детето си, затова нямаше как да откажа. Сигурно се е разчуло, защото не съм виждал това място толкова пълно откакто Холи бе тук за последно. Мамка му, може би няма да е зле да опитам да я наема.

Проклятие, няма начин. Думите проехтяха в ума ми, но им попречих да излязат от устата ми.

— Бенър просто се забавлява. Няма да остане дълго, но дори и да го направи, не мисля, че е от хората, които приемат на сериозно този тип работа.

И двамата продължихме да я гледаме, докато Бен отвърщаше.

— Тя каза, че е работила като барманка и сервитьорка няколко години в колежа в различни барове и клубове в Ню Йорк, затова мисля, че грешиш. Има усет за това, и мамка му, дори ветераните вече са почти влюбени в нея.

Фактът, че Бенър бе работила, докато е била в колежа, ме изненада и вероятно ме правеше задник предположението ми, че е била на издръжката на мама и татко.

Какво още не знам за нея?

Нямах време да се замисля над това, защото видях Ръсти Милс да сграбчва Бенър през кръста и да я дръпва в скута си. Той беше лайно поради доста причини, не само заради това, че изфабрикува, че има контузия на гърба, за да може да получи пари от фондациите за хора с увреждания. Задникът имаше по-хубав пикап и от моя, а не бе работил нито ден през последната година.

Тръгнах натам, а Бен извика зад мен.

— Ако строшиш нещо, ще си го платиш.

Майната ми.

Но не бях достатъчно бърз, тъй като Ръсти вече бе притиснал устни към нейните. Всичките му пияни дружки около масата

подвикваха и го поздравяваха, но единственото, което можех да видя, бе червената пелена пред очите ми.

Хвърлих се към Бенър, но тя бе на крачка пред мен и вече бе откъснала устните си от устата на Ръсти.

— Уоу, скъпа. Хайде сега, пусни ги веднага, както се казва няма вреда, няма вина.

Ръката на Бенър бе впита в чатала на широките дънки на Ръсти и думите му ме накараха да се досетя какво се случва... тя го бе стиснала за топките.

— Бях приятелски настроена, Ръсти. Смеех се на шегите ти, носех ти бирата, дори направих три микса на бара, тъй като си голям фен на този боклук. Не забих шилото за лед в ботуша ти, когато първия път „без да искаш“ ме хвана за задника. Дори не сипах отрова в чашата ти, когато направи коментар за циците ми последния път, когато минах покрай теб. Но едно момиче трябва все някъде да тегли чертата.

Лицето на Ръсти ставаше все по червено и той изпищя, когато Бенър леко изви китката си.

— Та, тази линия, за която споменах, е точно там, където ми се извиняваш и обещаващ, че никога повече няма да си слагаш ръцете върху жена, без позволение й. Разбрахме ли се? Достатъчно ясна ли бях, за теб, Ръсти?

Той кимна отривисто и изписка отново.

— Кълна се, няма. О, Господи, ще ми строшиш орехчетата. Моля те, пусни.

— Не чух извинение — каза Бенър със сладка усмивка и всички мъже около масата започнаха да се смеят, когато лицето на Ръсти стана още по-червено.

— Съжалявам. Мамка му, съжалявам. Моля те, пусни.

Бенър го освободи и слезе от скута му. Ръсти скочи толкова бързо, че столът му се катурна, докато падаше на колене.

Тя повиши глас, казвайки сладко.

— Явно там долу имаш нещо много ценно, та толкова добре се молиш за него. Този миг на покаяние сигурно е чисто южняшка черта.

Всички приятели на Ръсти започнаха да вият от смях и бях сигурен, че никой в този бар няма да го остави да забрави това, докато е жив. Вероятно току-що Бенър се превърна в нещо като местна знаменитост, защото беше всеизвестно, че ръцете на Ръсти са доста

палави и са посягали към жените в не един или два случая, но никоя жена не го бе поставяла на мястото му така ефективно.

Бенър изправи стола на Ръсти и вдигна единия си крак обут в ботуш на седалката. Тя огледа всички присъстващи в бара, с изключение на мен, тъй като бях зад нея.

— Някой друг да има въпроси относно това дали искам да ми сграбчват задника или да се опитват да ме целуват, докато ви нося питиетата?

— Не, госпожо — извикаха мъжете.

Тя може и да не го осъзнаваше, но официално Бенър бе приета в града, и бях адски горд от начина, по който се държеше.

Не ми беше нужно да го виждам, за да знам, че е невероятна жена. Би трябвало да съм идиот, ако не се опитам да задържа Бенър Риджънт, колкото се може по-дълго в живота си.

— Добре. Значи. Вече всички разбраха, че от сега нататък трябва да си държат ръцете за себе си, нали?

— Съжалявам, но аз имам проблем с това — извиках аз и Бенър погледна към мен през рамо.

— Така ли?

— Да, точно така. — Пристъпих към нея и я вдигнах от стола. — Ако още не си чула клюката, имам адски силна нужда да слагам ръцете си върху теб.

Думите ми накараха мъжете отново да избухнат в смях.

Очите на Бенър се разшириха.

— А аз си мислех, че не искаш никой да знае за мъничкия ти проблем.

Всички замълчаха, за да могат да ни чуят.

— Ще имам проблем, само ако не мога да имам жената, която желая.

— Предполагам, че ще трябва да изчакаш и да видиш какво иска тя — Бенър се отгласна от ръцете ми, стъпвайки на краката си.

— Много добре знам какво иска тя, но понякога и двамата сме прекалено твърдоглави.

— Твърдоглав? Това да не е друг начин да кажеш, че си задник? — попита тя и се насочи към бара, взимайки нов поднос с питиета.

Аз я последвах.

— Да, бях задник. И се извинявам за това.

— Затова ли не можа да ми отговориш през целия проклет ден?

Страстта в гласа ѝ ме свари неподготвен, но вместо отново да я последвам, Никол ме разсея.

— Имаш ли някаква шибана представа какво направи току-що?
— попита тя.

— За какво говориш?

— Целият град мисли, че двамата с Еми Харис ще се ожените и ще имате куп дечурлига, а ти току-що каза пред бар пълен с хора, че имаш връзка с това момиче от Ню Йорк. С цели дни ще има да се клюкари за това.

Всъщност не се бях замислил за думите си, преди да ги изговоря, но определено нямаше да си ги върна обратно. Дали се чувствах малко зле, че Еми ще научи за това от някой страничен точно след пет минути? Да. Тя бе добра жена и заслужаваше да чуе от моята уста, че проявявам интерес към друга жена.

Никол пълнеше чаши и чакаше да ѝ отговоря.

— Не го планирах по този начин.

Тя повдигна едната си вежда.

— Кога вие мъжете планирате каквото и да е било?

Бенър се върна с празни чаши и посегна зад бара, взимайки един коктейл, от който отпи глътка.

— Няма да си тръгна, докато тълпата не се прибере, затова или ще ме чакаш, или ще говорим утре.

— А ти откога работиш тук? И ако работиш, защо, по дяволите, пиеш на работното си място?

— Кой би работил тук без пиячка? — Никол вдигна шот към мен, за да привлече вниманието ми и го обърна на екс.

Бенър кимна към Никол.

— Каквото каза тя.

— Тогава най-добре ми донеси една кола, защото ако ти ще пиеш, аз ще те закарам до дома.

Бенър завъртя бедра и ме погледна.

— Мислиш, че не мога да се прибера сама?

— Мисля, че е цяло чудо, че можеш да караш, имайки предвид, че си живяла през целия си живот в Ню Йорк.

— Понякога карам извън града.

— Все тая, не си редовен шофьор, и последното нещо, което искам, е да те видя обвита около дърво, защото нито уменията ти, нито реакциите ти са били достатъчно остри, че да се справиш.

— Слушай мъжа. Той не е идиот през цялото време — тя посочи към гърлото си. — Освен това един пиян шофьор ме прегази, докато пътувах с мотора си, и се озовах омотана в ограда с тел с шипове. Мислех, че ще кървя там до смърт, но колата на задника, който ме сгази, автоматично изпраща сигнал до 911 при катастрофа и линейката пристигна на време. Затова на практика шибанякът почти не ме уби и същевременно ми спаси живота. Не бъди като този шибаняк.

Думите на Никол имаха отрезвителен ефект върху Бенър, когато избута назад коктейла си.

— Официално спирам да пия. Може би завинаги. Исусе. Ако вий тук имайте таксите или публичен транспорт, всеки можеше да си пие и да се прибира безопасно у дома.

Не успях да се сдържа и се разсмях.

— Вий? Нима току-що каза вий тук?

Бенър присви очи.

— Опитвам да се впиша.

— Опитвай колкото си искаш. Аз ще те чакам тук. Имаме адски много за обсъждане.

* * *

Тази вечер бях прав поне за едно нещо... Бенър спечели голяма част от хората в града, докато обикаляше из стаята и сервираше питиета на онези, които все още не бяха готови да се приберат по домовете си. Бен ме намери да седя на бара и се настани до мен.

— Мислиш ли, че това градско момиче има достатъчно пари, че да купи залата ми?

Никол замръзна с ръце на мивката.

— Ти каза, че ще продадеш залата на мен.

Той кимна, но някак отсъстващо.

— Как ще събереш достатъчно пари, че да я купиш, Ники? Скъсваш си задника от работа, но не мога да си позволя да отлагам продажбата, нито да те чакам няколко години да ми се издължиш.

Имам нужда от торба с пари, за да мога да се оттегля и да не се тревожа, че ще затъна и ще изгубя пенсионния си фонд.

— Няма да затънеш.

Мразех това, че се оказах в средата на тази дискусия, но нямаше начин да си тръгна деликатно, без да отговоря поне на въпроса.

— Не мисля, че Бенър търси подобна инвестиция. Точно сега тя се занимава със собствен бизнес — а на ум добавих, че *дори не мен не бе казала с какво точно се занимава*.

Бен погледна от мен към Никол, за която знаех, че ще се радвам истински, ако успее да купи „Бири и Кегли“, което местните наричаха „Бири и Топки“, но за нещастие това не значеше, че той ще ѝ я даде просто така.

— Е, предполагам, че е добре всички да знаем къде се намираме — каза неловко Бен, преди да се смъкне от стола и да се насочи към офиса си.

Никол го гледаше как си тръгва.

— Той никога няма да повярва, че ще събере достатъчно пари, за да купя това място, но, по дяволите, ще го направя. Не мога да прекарам остатъка от живота си, работейки в онази фабрика.

Решителност бе изкривила изражението ѝ, когато Бенър се появи зад мен.

— Какво ви става, защо сте толкова сериозни? Изпуснах ли нещо?

Никол погледна надолу към чашите в мивката.

— Нищо важно.

ГЛАВА 31

ЛОГАН

Беше почти два часа, когато най-после измъкнах Бенър от боулинг залата. Тя реши, че след като не й давам да шофира, може да изпие по още едно питие заедно с Никол. Сякаш знаеше, че Бен току-що е стъпнал мечтите на момичето, въпреки че не бе присъствала на разговора. Но имайки предвид, колко причини за забавяне си измисляше Бенър се зачудих дали просто не иска да си тръгва.

Вдигнах я на седалката на пасажера на пикапа ми и затворих вратата, преди да заобиколя и да седна на шофьорското място.

— Нима вече се боиш да останеш насаме с мен? — попитах аз.

— Не. Разбира се, че не.

— Тогава какво става?

Бенър погледна към ръцете си, които бе отпуснала в скута си.

— Тази сутрин беше отвратителна, а сега изведнъж не ти пука дали хората знаят, че между нас има нещо. Не мога да вървя в крак с теб. Разбирам, че това е твоят град и не пасвам тук. Довери ми се, това ми стана повече от ясно днес в супермаркета.

— Не мислиш ли, че днес направи пробив? Половината град беше в бара и всички са на твоята страна.

Бенър поклати глава.

— Мъжката половина от града. Това не е проблемът. Всички жени все още мислят, че съм голяма градска отрепка и съм дошла тук да открадна най-расовия им мъжкар, затова нямат проблем да го покажат.

— Какво се е случило?

Когато Бенър ми разказа какво се е случило в супермаркета, опитах да сдържа смеха си, но не успях.

— G-точката ти, твоят клитор и задната част на гърлото ти? Искат ми се да им бях видял лицата, когато си им казала това.

Тя ме стрелна с поглед от пасажерското място.

— Поне сега знаят със сигурност, че съм отрепка, и няма да има нужда да клюкарстват за това.

Спрях в края на паркинга на боулинг залата и я погледнах лошо.

— Продължавай да казваш, че си отрепка и ще си имаме много голям проблем.

— И защо?

— Защото вероятно така ще ме разяриш, че ще паркирам пикапа, ще те издърпам в скута си и ще ти набия малко акъл, като ти зачервя задничето от бой.

Зениците ѝ се разшириха шокирано.

— Не би го направил.

Наведох глава настрани.

— Не бих ли? Никой няма да говори простотии за теб, около мен, включително и ти самата, и смятам да направя така, че абсолютно всички да го разберат.

Когато тя не каза нищо, трябваше да взема решение. Можех или да я закарам в къщата на бабата на Холи, или да я отведа у дома. Ако оставех избора на Бенър, много добре знаех какво ще избере, но все още не бях готов да я пусна да си тръгне тази вечер. Дори и ако не избере да спи в леглото ми, все още изпитвах силна нужда да я отведа в дома си.

Вместо на дясно, завих на ляво и дори в пияното си състояние Бенър усети, че посоката е грешна.

— Мислех, че къщата ми е в другата посока. Знаем, че дойдох от другата посока. Май.

Тя извъртя глава, за да погледне зад нас, но в тъмнината не можеше да види никакви знаци. Окръгът не можеше да си позволи да поддържа този път осветен, затова всички улици бяха тъмни години наред.

— Отиваме в моя дом.

Тя се обърна, за да ме погледне.

— Защо?

— Защото искам да ти го покажа.

Тя замълча за миг.

— Какво правим, Логан? Почти не се познаваме. Няколко седмици прашчане на съобщения и два пъти секс за една нощ не ни правят двойка.

Ръцете ми се стегнаха на волана, защото думите ѝ бяха истина, макар да не ми се искаше да е така.

— Има причина да дойдеш в Голд Хейвън, дори да не искаш да го признаеш.

— Беше безплатно място, на което да остана — каза тя.

— Много повече от това е, Бенър, и двамата го знаем. — Погледнах към нея. — Напълно убеден съм, че Гриър щеше да те настани някъде в Ню Йорк за толкова време, колкото искаш. Фактът, че си избрала да напуснеш града и да влезеш в моя свят, за теб може да не значи нищо, но определено означава много за мен. Може да разчитам всичко грешно, но съм убеден, че между нас има повече от съобщения и секс за една нощ. Наистина ли мислиш, че ми трябваше да пътувам чак до Ню Йорк, за да докарам колата? Мамка му, нищо такова. Но от самото начало в теб имаше нещо, което ме привличаше адски силно и трябваше да последвам инстинкта си.

Гласът ѝ бе тих, когато попита.

— Е, на къде вървим от сега нататък?

Спрях на знака СТОП и срещнах погледа ѝ.

— Ще се опознаем. Ще те водя на срещи и ще ти покажа какво ни е липсвало и на двама ни. И ти ще се влюбиш в мен, Бенър. Ето натам вървим от сега нататък.

Зениците ѝ се разшириха отново и очите ѝ за миг станаха стъклени, преди да погледне настрани.

Отново потеглих, шофирайки към дома си.

— Никога не съм се влюбвала, затова ще ти се наложи доста да се постараяш.

Позволих на усмивката да разтегне устните ми.

— Достатъчно мъж съм за тази работа. Не се и съмнявай.

* * *

Да доведе Бенър в дома си ме накара да го погледна с нови очи. Не беше лъскав, но купих това място, докато беше дупка, и го превърнах в дом, с който се гордеех. Беше много по-различен от съборетината, която бе преди да я взема, и бях щастлив да го имам.

Ходил бях в апартамента на Бенър... или по-скоро бившия ѝ апартамент... затова знаех, че бе свикнала с повече, но, когато спрях пред къщата от кедрово дърво с извита веранда отпред и фаровете я осветиха, тя си пое дълбоко дъх.

— Обожавам я.

При думите ѝ ме изпълни облекчение.

— Още не си я видяла от вътре — заявих паркирайки пикапа.

Тя не изчака да ѝ отворя вратата, а слезе и се срещнахме пред пикапа, докато гледаше към къщата ми обградена от високи дървета. Звукът от потока, който се извиваше през двора на къщата, можеше да се чуе, макар в тъмнината да не се виждаше.

— Ти ли я построи?

Поклатих глава и сплетох пръсти с нейните, докато вървахме към верандата.

— Не, но вътре я изтърбуших и я подмених изцяло. Ипотеката ѝ беше просрочена и я купих евтино от банката. В средата на пет акра земя е, затова наоколо е доста обширно.

— Пет акра?

Имаше доста изумление в гласа ѝ и забравих, че е от Манхатън, и че там няма толкова големи площи.

— Е, в Кентъки имотите са много по-евтини отколкото в Ню Йорк Сити.

Преминахме стъпалата на верандата и пъхнах ключа в ключалката, за да мога да отворя и да я преведа през вратата, като включих осветлението щом се озовахме вътре. Обикновено бих минал по тъмния коридор, но исках тя да може да види къщата ми отвътре.

Посочих към сводестия таван покрит с борови греди.

— Този таван доста ме измъчи, докато го направя сам.

Зениците ѝ се разшириха.

— Ти ли си го направил?

Кимнах.

— Всяка частица от тази къща носи кръвта, потта и проклятията ми, докато направя всичко така, както го желая. Вградената каменна камина ми отне цяла вечност, докато я направя като хората, но си заслужаваше. Идвах тук след изморителен ден в гаража и работех, докато се изтощя толкова много, че да си нямам доверие да ползвам електрически инструменти.

Бенър се завъртя бавно в кръг, оглеждайки стаята.

Сив диван и фотьойл стояха пред камината, а върху полицата стоеше телевизора. Не беше отрупано с вещи, защото... ами, защото имам член.

— Обожавам я — каза тя отново и кълна се пръсках от гордост. Тя се поколеба, преди да стъпи на освежения под, поглеждайки към мен и после надолу към ботушите си. — Не искам да размажа мръсотията от боулинг залата из целия ти прекрасен дом.

— Изборът е твой — отвърнах аз.

Тя залитна леко, докато смъкваше ботуша си и изведнъж стана осем сантиметра по-ниска.

Аз също свалих работните си ботуши и я поведох към кухнята. Тя бе отворена към дневната и, макар да не бе като на лъскав ресторант, бе наистина хубава.

— Сам подбрах гранита и ремонтирах безплатно колата на един приятел, за да може да ми направи дървените шкафчета по поръчка.

— Дори не знам как да готвя, но съм истински впечатлена.

— За щастие знаем, че аз мога да готвя, затова на сутринта няма да умреш от глад.

Преди да отговори, Бенър погледна към закачалката за ключове до задната врата. Тя пристъпи напред и се пресегна, за да докосне ключодържателя на Хълк, който бях донесъл от Ню Йорк.

— Запазил си го. — Тя се обърна към мен и ме погледна изненадано. — Мислех, че може би ще го изхвърлиш през прозореца веднага щом стигнеш до магистралата. Особено след като... — думите ѝ заглъхнаха.

Поклатих глава и пристъпих към мястото, на което стоеше тя.

— Замислих се над това, но осъзнах, че няма значение дали ще го запазя или не. Нямахме никакъв начин да те забравя.

Не споменах за бикините, които бях набутал в кутията си с инструменти. Един мъж трябваше да има своите тайни.

Бенър прехапа устната си и преглътна.

— Радвам се, че си го запазил, щях да се натъжа, ако само аз нося със себе си нещо за спомен от онази нощ. — Тя бръкна в чантата си и измъкна ключа за къщата на бабата на Холи, и ето, на него висеше ключодържателя с Улвърийн.

— Беше страхотна вечер.

Тя кимна.

— Най-добрата.

— Ах, Брус — усмихнах ѝ се аз. — Можем да се справим и по-добре. Само почакай.

Думите ми увиснаха помежду ни и макар да исках да кажа друго, реших да сменя темата.

— Искаш ли да видиш останалата част от къщата?

Тя кимна и я поведох по коридора, показвайки ѝ втората баня, стаята за гости и спалнята, която бях превърнал в офис. Най-последно бутнах вратата към голямата спалня. Беше напълно ясно, че в нея живее мъж. На леглото имаше само толкова възглавници, колкото да се спи на тях. Юрганът бе леко смачкан, след като се бях подпирал на него, докато оправях леглото, а върху стола в ъгъла стояха едни дънки и тениска.

— Значи това е известното легло на Логан Брантли?

Погледнах я странично.

— Известно? Не точно.

— Но половината жени от този град искат да кажат, че са били в него.

— Но няма да го направят и тъй като нямам намерение да променя това, ще трябва да живеят с разочарованието. — Кимнах към вратата в другия край на стаята. — Там е голямата баня. Може душът да има повече дюзи, отколкото са необходими на човек, но след като цял ден съм бил омазан до лакти в масло и грес, се чувствам много по-добре, след като отново съм чист.

Бенър се обърна и ме погледна.

— Наистина я обожавам. Свършил си невероятна работа, Логан.

Между нас се спусна тишина и открих, че плановете ми за тази вечер не се бяха случили така, както ги бях замислил. Колкото и да ми се искаше да прекарам нощта, дълбоко заровен в тялото на Бенър, точно сега всичко, което исках, бе да заспя в собственото си проклето легло, докато я държа в обятията си.

Тя променяше правилата на играта.

И сега, трябваше да се заловя здраво за работа, за да съм сигурен, че аз ще изляза победителят в тази игра.

ГЛАВА 32

БЕНЪР

Къде съм?

Примигнах гледайки боядисаните в синьо стени и дървения таван с греди, който не приличаше на нито едно място, на което се бях събуждала до сега. Усещах тежка ръка обвита около мен и горещо тяло притиснато към гърба ми.

За миг се зачудих дали не съм направила някаква ужасна грешка, но много скоро си спомних всичко.

Логан.

Леглото на Логан.

Къщата на Логан.

И дори не бяхме правили секс миналата нощ.

Нямах абсолютно никаква идея как да плавам в тези води, особено след като той ми каза, че ще ме накара да се влюбя в него. *Напълно извън зоната си на комфорт съм.*

— Кълна се, мога да почувствам как колелцата в мозъка ти работят — сънненият глас на Логан избоботи в ухото ми. — Цялото ти тяло се напрегна, все едно не си сигурна дали не трябва да хукнеш да бягаш.

— Зловещо е, че си мислиш, че можеш да четеш мислите ми — прошепнах аз.

— Кажи ми, че греша.

— Мисля си, че нямам никаква идея как да се справя с това, което се случва помежду ни.

Озовах се по гръб, а миг по-късно тялото на Логан се настани върху моето.

— Това между нас е връзка, Бенър. Не се съмнявай в това нито за миг.

Зачудих се дали зениците ми се разшириха щом чух думите му, но бях почти сигурна, че се случи.

— Но...

— Без никакво „НО“. Ще излизаме на срещи. И тази вечер ще е първата ни официална среща в Кентъки.

— Така ли? А защо стана изведнъж такъв командаджия?

— Винаги съм бил такъв. До сега нямаше нищо против, защото го показвах само в леглото.

Така си беше.

Логан се подпря на лакти над мен, а тежката му ерекция се притисна към бедрата ми.

— Но мисля, че и това може да се сложи в същата графа, защото още сме в леглото — промърморих аз.

Устните му се извиха в усмивка.

— И за голямо нещастие и на двама ни, трябва да отивам на работа, което значи, че сега и двамата ще станем от леглото и ще те откарам до колата ти, за да не си вързана тук през целия ден.

— Мамка му. През цялата нощ я оставих пред боулинг залата. Мислиш ли, че някой може да я е откраднал? — попитах паникьосано. Да откраднат колата ми под наем нямаше да е никак приятно, особено след като не аз я плащах.

Усмивката на Логан стана игрива.

— Това е Голд Хейвън. Никой не може да открадне кола под наем и да му се размине. Не се тревожи — той се наведе леко, отърквайки устните си в моите. — Добро утро, Брус.

— Добро утро, Логан — промърморих и отвърнах на целувката, надигайки се и преследвайки устните му, докато той се изправяше. Но не успях да продължа да ги докосвам, защото той спусна крака от леглото и се изправи.

Облечено само с боксерки, тялото на Логан бе впечатляващо. Рехава пътечка от косъмчета минаваше по гърдите му и се спускаше надолу през коремните му плочки и пъпа му, изчезвайки под ластика на бельото му. *Да не би да имах някакъв фетиш към космати мъжки тела? Защо, само при вида на тези косъмчета, бикините ми подгизнаха?*

Той ми намигна, преди да се завърти и да тръгне към банята, а алчният ми поглед се фиксира върху страхотния му задник. Не знаех какво прави, за да поддържа тялото си в такава форма, но го подкрепях напълно.

Измъкнах задника си от леглото. Камизолата и дънките ми воняха на пушек от боулинг залата и буквално не можех да понеса да ги облека отново. Подуших края на блузата си и направих гримаса точно когато чух душа в банята да се включва.

Свалих тениската, която бях заела миналата нощ, без да искам позволение и се насочих към банята.

Логан беше в стъклената кабинка, сапунисвайки се, когато погледът му ме улови.

— Повече от добре дошла си да се присъединиш към мен.

Погледнах към огледалото и замръзнах щом видях отражението си.

— Милостиви Боже, защо не ми каза, че приличам все едно излизам от сериала *Живите мъртви*?

Гримът ми бе размазан около очите ми, карайки ме да приличам на полуумряла, а косата ми изглеждаше така, сякаш бе водила битка по време на зомби апокалипсис и бе изгубила.

Смехът на Логан проехтя в кабината.

— И въпреки това си адски секси. Домъкни си задника тук.

— Имаш повече дюзи от моя душ.

— Без съмнение водното налягане в Ню Йорк, не би могло да понесе толкова.

— Вероятно си прав.

Косата ми подгизна на мига и сега бях сигурна, че приличах на удавен плъх.

— Това не е душ, а проклета автомивка — казах опитвайки да се скрия от една струя.

Логан ми подаде сапун.

— Не мога да ти предложа никакви момичешки простотии, но имам сапун, шампоан, и гел за почистване на лице, ако нямаш против да миришеш като мен. Е, на мен, без миризмата на изпарения, газ, грес и смазка.

Беше споменал това повече от веднъж и се зачудих дали това не го тревожи.

— Ако можеш да бутилираш аромата си, когато излизаш от гаража, след като си работил цял ден, ще станеш милиардер — казах му напълно сериозно.

— Нима? — Логан ме завъртя с лице към него, избутвайки косата ми назад.

Кимнах.

— Е, тогава се радвам, че ти харесва.

Когато устните ни се срещнаха, погълнах смеха му.

Ръцете му започнаха от раменете ми, но не се задържаха дълго там. Широките длани на Логан се спуснаха по гърба ми, докато обхванаха задника ми и се плъзнаха между двете бузи.

Подскочих, когато пръстите му се плъзнаха точно върху едно доста чувствително местенце... познато още като задния ми вход. Отдръпнах глава назад и го погледнах.

— Да не би да се опитваш да ме шокираш?

Сините очи на Логан срещнаха лениво моите.

— Да те шокирам?

— Така се казва, когато плъзнеш пръста си в котенцето на една жена, и я шокираш прониквайки през задния вход.

Пръстите му отново се плъзнаха по задника ми и натиснаха леко.

— Това ли се надяваш да направя със стегнатото ти малко задниче?

Стон се изтръгна от гърлото ми и се вдигнах на пръсти, без да съм сигурна дали исках да избягам от натиска на пръстите му.

Той последва движението ми.

— Няма да спра да си играя с теб, докато не ми кажеш.

— Може би тогава никога няма да ти кажа.

— Порочно мъниче — Логан отдръпна ръце от задника ми и сграбчи бедрата ми, завъртайки ме отново с лице към душа. — Наведи се напред.

— Какво? — заекнах аз, но той вече ме притискаше надолу, за да облегна ръце на малката пейка пред мен.

— Гола си и това значи, че ще ти хареса да поема контрола, и мисля, че мога да отделя малко време да ни поизцапам, преди да се изкъпем отново.

Нещо в думите и гласа, с който ги изрече, накара между бедрата ми да потече влага и знаех, че няма нищо общо с водата, която ме обливаше от различните дюзи.

— Какво имаш предвид?

Ръката му се плъзна между полукълбата на задника ми и застинах.

О, Боже, мой, той няма да го...

— Смятам, да чукам малкото ти сладко задниче, но няма да е точно сега. Преди това, мое порочно палаво момиче, трябва да бъдеш готова за мен.

Логан смени позицията си, притискайки члена си между бедрата ми, но палецът на ръката му се спусна точно върху задния ми вход и започна да се тласка навън и навътре във влажното ми тяло.

— Как мога да бъда по-порочна? — попитах шеговито, докато дишах насечено, а зърната ми се втвърдиха.

— О, не знам... може би, като се наведеш още по-напред, вдигнеш това задниче по-нагоре и дори, може би да разтвориш стегнатите си задни бузи с ръце, за мен. Позволявайки ми да изям котенцето ти и сладкото ти задниче, докато припаднеш от удоволствие. След това, може да намеря някакъв лубрикант и да видя дали ще успея да пхна пръст в стегнатата мъничка дупка на задничето ти. А ако си наистина лоша, преди това може да те напляскам.

Сега вече се гърчех под него, стисках здраво бедра, копнеех той да направи всичко, което каза.

Бях на секунда да се пресегна и да разтворя задните си бузи, когато усетих главичката на члена му да се притиска към женствеността ми.

— Но не точно сега. Точно сега, ще получиш само връхчето. Мислиш ли, че така можем да те накараме да свършиш? Порочните ми фантазии те правят толкова влажна, че си готова да ме молиш да направя с теб каквото пожелаея, нали?

Тласнах се назад, исках още, и дланта му се стовари странично върху дясната буза на задника ми.

— Лошо момиче. Ще получиш само това, което ти дам — той се притисна само милиметър напред, преди да се отдръпне. — Нищо повече.

Простенах от раздразнение, когато той отново се тласна леко напред, давайки ми само няколко милиметра.

— Само върха, Бенър. Можеш ли да свършиш само с върха на члена ми? — Той се наведе леко надолу, без да ми дава повече, но пръстите му откриха клитора ми. — Или имаш нужда от малко помощ?

Логан Брантли сигурно имаше някаква вуду магия обвита около тези свои пръсти, тъй като начинът, по който докосна клитора ми, имаше невероятен ефект.

Когато оргазмът започна да се надига в мен, той се тласна целия в тялото ми. Изкрещях и викът ми отекна в стените, докато той ме чукаше отново и отново, без да отпуска нито за миг натиска върху клитора ми.

Свърших отново и вътрешните ми мускули се стегнаха толкова силно около члена му, че бяха изумена, когато той успя да се измъкне от мен. Но когато почувствах горещото му семе да се излива върху задника ми, и след това докосването на ръцете му, знаех, че бях преобана.

Този мъж притежаваше тялото ми и нямаше нищо, което бих могла да направя по този въпрос.

ГЛАВА 33

БЕНЪР

Наложи се да използвам цялото безгрижие, което притежавах, за да изляза от банята, държейки се така, сякаш не се е случило нещо толкова важно, че бяха разлюлени основите на самото ми съществуване.

Безгрижието на Логан бе някак естествено, когато тръгна към гардероба си и взе панталон и блуза с дълъг ръкав.

— Може да не са дизайнерски, но си помислих, че ще ти е по-добре да облечеш тях, вместо своите опушени дрехи.

Взех купчинката от него и ги облякох. Бяха достатъчно големи, че да изглеждат смешно, но определено по-приятни от алтернативата.

Той погледна към часовника и изруга.

— Мамка му, наистина трябва да се размърдаме — той ме погледна със съжаление. — Не искам да...

— Няма проблем — прекъснах го бързо. — Не се тревожи.

Логан ме погледна за миг и знаех, че иска да каже още нещо, но замълча.

— Следващия път обаче ще ми направиш закуска — казах, сдържайки дъха си, докато чаках отговора му. Официално заявих, че ще има *следващ път*, и за мен това бе всичко, което можех да понеса за момента.

— Имаме сделка.

Усмихнах се широко на Логан и тръгнахме към вратата. Спряхме, когато застанахме пред ботушите ми с тънки токчета на изтривалката.

— Може да не е много модно, но това е всичко, което имам.

— Ще ти взема чифт чорапи и ще те отнеса до колата. Може да караш без обувки.

С това решение, Логан се върна, за да вземе чорапите, и след като ги обух ме отнесе до колата.

От местенцето си, сгусена в силните му ръце, срещу твърдите му гърди... макар да се опитвах да игнорирам и двете, за да не се подмокрят в панталоните, които ми бе заел... къщата изглеждаше дори по-сладка на дневна светлина. Логан бе свършил страхотна работа с нея.

Докато пътувахме към боулинг залата не говорихме много. Знаех, че умишлено отбягвах да анализирам това, което се бе случило току-що, и изглежда той правеше същото. Но странното бе, че тишината не бе неловка или тежка. Беше... успокоителна.

Когато няколко минути по-късно стигнахме до боулинг залата, видяхме, че отпред има паркирани три коли, включително и моята кола под наем. Логан спря до нея, а малко в страни от нас имаше червена кола, паркирана с предната си част срещу нас.

— Онзи мъж на предната седалка ли спи?

Логан изскочи от пикапа и хукна към колата, преди да успее да отворят вратата си. Той започна да удря по прозореца и да крещи на мъжа вътре, но не можех да видя никакво движение.

— Джеф, отвори шибаната врата. Мамка му, събуди се.

Когато не получи никакъв отговор, Логан хукна обратно към пикапа и заобикаляйки кабината се насочи към багажника. Взе някакъв метален прът и аз подскочих, когато се върна до колата и разби прозореца ѝ.

О, мамка му. Това не е добре.

Инстинктивно грабнах телефона си, преди да изскоча от пикапа. Острият чакъл се забиваше в босите ми крака, докато тичах към Логан.

Някак бе успял да отключи предната врата и докато я отваряше ми извика.

— Обади се на 911! Имаме нужда веднага от линейка.

Сърцето ми блъскаше толкова силно, че ръцете ми трепереха, но направих каквото ми каза, давайки малкото информация, която имах относно ситуацията. Диспечерката продължи да ми задава въпроси, но на повечето отговорих по един и същ начин... *Не знам.*

Логан измъкна мъжа от колата, сложи го на земята и започна да му оказва първа помощ, като истински професионалист.

— Има ли пулс? — попитах аз, защото това искаше да знае операторката.

Логан поклати глава и аз предадох информацията.

— Пътуват насам.

Той продължи да натиска гърдите на мъжа, но можех да видя, че започва да се изморява. Не знаех, какво, по дяволите, правя, но не можех просто да стоя. Бутнах телефона в джоба си и заставах на колене на земята до него.

— Мой ред е.

Логан кимна и аз започнах да оказвам първа помощ.

Редувахме се, докато течаха най-дългите минути в живота ми. Пот изби на челата и на двама ни, а аз бях ужасена, че това е изгубена кауза.

Когато линейката пристигна с виещи сирени, ние се отдръпнахме от пътя на медиците.

Един от лекарите погледна Логан, докато проверяваше пулса на мъжа.

— Има пулс. Много е бавен и е лесно да се пропусне, но е там. Може би току-що спасихте живота на този мъж.

Логан кимна и отстъпи назад.

— Добре, защото той ми беше доведен брат.

Думите му отекнаха в мозъка ми и аз се опитах да ги анализирам.

Логан се върна при мен, докато стоях пред пикапа му, за да не преча на парамедиците и ме прегърна здраво. Главата му се наклони напред, докато си поемаше дълбоко дъх.

— Добре ли си? — сигурно това беше най-тъпият въпрос на света, но няхах идея какво друго да кажа.

Той вдигна глава и ме погледна.

— Винаги съм знаел, че един ден ще умре от свръхдоза. Просто никога не съм мислил, че ще бъда на първия ред, за да го видя.

Сложих ръка на рамото му.

— Чу какво каза парамедикът, може би току-що му спаси живота.

— Ние, не аз. И то само ако успее да прескочи трапа. Не че ще ни благодари за стореното.

Изглежда нямаше любов между Логан и доведения му брат.

— Ще дойда с теб до болницата и...

Логан поклати глава.

— Прекалено ядосан съм, че да се доближа до него точно сега. А и няма какво да кажа, което Джеф ще иска да чуе.

— Тогава можем да...

— Трябва да се обадя на чичото на Джеф. Той е единственото му семейство, след като баща му почина — заяви Логан. — Ако успее да прескочи трапа може би Дуейн най-после ще го убеди да се запише в клиника. Той е пастор, затова може би ще успее да задейства някои връзки. — Логан удари с ръка по металния капак на пиката и можех да почувствам как тялото му трепери срещу мен. — Проклетият Джеф — промърмори той.

— Съжалявам.

— Не, аз съжалявам — той се отдръпна и ме погледна в лицето. — Адски много съжалявам, че сутринта ни се превърна в това. — Логан вече дишаше по-спокойно, но линиите по лицето му бяха дълбоки.

— Вината не е твоя. Ти скочи там и направи всичко по силите си, за да го спасиш. Беше... невероятен.

Той се наведе и притисна устни към моите.

— Радвам се, че мислиш така, но всеки друг би постъпил по същия начин. Сега, ще трябва да завъртя няколко телефона и да се молим, че ще успее да се свърземе.

Опрях челото си в неговото. И двамата бяхме потни, но не ми пукаше.

— Знаеш ли какво, Логан Брантли? Ти си добър мъж. Той е щастливец, че те има. И грешиш. Не всеки би направил това, което направи ти.

— Ти беше точно там до мен, Брус — той въздъхна. — Ще се оправиш ли? Искаш ли да дойдеш с мен в гаража?

Логан ми предлагаше утехата си, но всичките ми инстинкти нашепваха, че той има нужда от време да остане сам и да обмисли всичко случило се.

— Трябва да се прибера у дома.

Той ме притисна срещу гърдите си и ме стисна силно за един дълъг миг, преди да ме вдигне на ръце и да ме отнесе до колата ми под наем.

— Съжалявам, Бенър.

— Няма за какво да съжаляваш.

Натиснах бутона на дистанционното и Логан отвори вратата, преди да ме сложи да седна зад волана.

— Ще ти донеса ботушите.

— Благодаря ти.

Сложих ръка на кормилото, докато цялото ми тяло се разтрепери от шока след изживяното току-що.

Животът бе кратък. За някои по-кратък, отколкото са други, затова трябваше да изживяваме пълноценно всеки миг, в който живеехме.

ГЛАВА 34

ЛОГАН

Проклетия Джеф. Това, което казах на Бенър, бе истина... винаги съм мислил, че ще свърши в моргата заради боклуците, с които се трови. И ако сега трябва да предположа, то е метамфетамин.

Най-после приключих работата по двигателя на мустанга, за щастие с помощта на Джок и Рик днес, защото умът ми не бе там, където трябваше да бъде.

Рик спря музиката.

— Имаме компания — заяви той и кимна с брадичка към сервизната врата, до която стоеше офицер Коди Рийвс.

— Имаш ли минутка, Логан? Трябва да ти запиша показанията.

Два пъти се обаждах в болницата да проверя Джеф и той все още се държеше, затова знаех, че Коди не бе тук да ме уведоми, че е починал.

Измъкнах пешкира от задния джоб на гащеризона си и казах на Джок:

— Довърши тук и след това го излъскай, докато не блесне.

— Нямам грижи, шефе.

Насочих се към чакалнята, а Коди ме последва. Беше останало малко кафе от последната кана, която направих, затова сипах и на двама ни по чаша.

— Има вкус на катран, но не би трябвало да е по-различно от това, с което си свикнал.

— Благодаря — той взе чашата от ръката ми и добави три пакетчета захар.

— Заради Джеф ли си тук?

Той кимна.

— Точно така.

— Нямам много за казване.

— Започни от начало.

— Паркирах на паркинга на залата и видях колата му. Изглеждаше все едно е припаднал на предната седалка и нещо в това ме стресна.

— Какво си търсил пред боулинг залата в осем часа сутринта?

Останалата част от града вероятно вече знаеше всичко и не беше време да се тревожа за клюките, носещи се за мен и Бенър.

— Откарах приятелката си до колата й.

— Бенър Риджънт?

Стрелнах го с поглед.

— Защо въобще ми задаваш тези въпроси, след като знаеш отговора? Не губиш ли времето и на двама ни?

— Такъв е протоколът.

Погледнах надолу към кафето си и въздъхнах. Търпението ми беше на изчерпване.

— Да, Бенър Риджънт. След като снощи си тръгнахме от залата прекара нощта у дома. На сутринта я откарах да си вземе колата, за да мога да дойда работа в сервиза, което не се случи, защото бившият ми доведен брат се беше надрусал на паркинга и се наложи да окажа първа помощ на скапания му задник, за да не умре, където си беше — срещнах погледа на Коди и видях в него симпатия.

— От кога знаеш, че се друса?

— Предположих.

— Преди тази сутрин, кога за последно видя Джеф?

Вдигнах глава и погледнах към водното петно в единия ъгъл на тавана. Разсеяно си напомних да сменя плочката, защото изглеждаше адски грозно.

— Последният път, когато го видях? Мисля, че беше преди няколко седмици. Макар че съм виждал колата му из града, но не и него.

— А последният път, в който си говорил с него?

Отново погледнах към тавана, преди да върна погледа си към офицера.

— Преди доста време.

— Точно колко време? И спорихте ли?

Стрелнах Коди с поглед.

— Сериозно ли? Това важно ли е?

— Защо ще задавам въпроси, ако нямам нужда от отговорите?

— Родителите ни бяха женени само шест месеца преди баща му да отиде в затвора за притежание на наркотици, когато бях още в гимназията, но ти знаеш всичко това. Джеф Сийниър си събра партакешите и се изнесе, а никой не тъжи особено за заминаването му.

— Не това попитах.

— Последния път, когато Джеф се вмъкна пред вратата ми, му казах да си го начука. Тъкмо бях купил това място и имах страхотен заем за изплащане, а той искаше пари. Изглеждаше като лайно и знаех, че каквото и да му дам, ще отиде при дилъра му, затова му казах, че ако още веднъж се появи на прага ми, ще го спускам от бой, преди да го изхвърля.

Коди кимна, сякаш най-после получи обяснението, което търсеше.

— Не бих го казал на друг, но те познавам от адски много години. Джеф беше дилър, но се справяше много зле да стои далеч от радара ни, и бе прекалено зает да ползва собствената си стока. От седмици е под наблюдение, защото се опитваме да заключим онзи, от който купува тези лайна, и да се доберем до някоя по-голяма риба. Той е на дъното на хранителната верига и планирахме тази седмица да го закопчам и да изкопчим от него информация за хората, с които работи.

— Значи ми казваш, че току-що помогнах да бъде спасен човек, който е в основата на проблемите на този град?

Коди сви рамене.

— Той все още е безсъзнание, затова не можем да го разпитаме веднага, но сме сложили охрана пред стаята му, само за всеки случай, ако някой реши, че ще е най-добре да му затвори устата.

Тежестта на думите му проникна в ума ми.

— Мислиш, че доставчиците на Джеф ще се пробват да се отърват от него, преди да си е отворил устата?

— Много е вероятно.

— Мамка му. Ще успеете ли да намерите някой друг?

— Ще се опитаме.

— Каква катастрофа.

Коди допи остатъка от кафето си и хвърли чашката в боклука.

— Дойдох да проверя дали имаш идея с кой общува Джеф тези дни, но от това, което ми каза, предполагам, че нямаш представа.

— Правилно предполагаш.

Той се обърна към вратата.

— Благодаря за кафето.

— Ако той се събуди, искаш ли да говоря с него? Да пробвам да изкопча нещо?

Коди спря и погледна към мен.

— Не, ще се справим. Все пак благодаря, че предложи. И успех с тази жена. Изглежда по-различна от жените наоколо. Не се опитва да заключи задника ти и да изхвърли ключа.

Коди бе още един от мъжете в Голд Хейвън, решен да остане ерген.

— Определено не е от този тип.

— И аз трябва да си намеря една от тези — отвърна той, преди да отвори вратата.

Прииска ми се да му пожелаая успех, тъй като Бенър бе една на милион, и не бе нещо, с което той е свикнал, но замълчах. Върнах се в гаража и заварих Джок и Рик, надули музиката, да лъскат всяка част от мустанга до блясък.

— Изглежда страхотно.

— Разбира се, че ще изглежда така. Този гараж прави само адски яки реставрации.

Изсумтах в отговор, а умът ми се върна към всичко, което ми бе казал Коди. Някой в този град правеше метамфетамин, а бившият ми доведен брат беше дилър.

Адски нелепо.

ГЛАВА 35

БЕНЪР

Обадих се в болницата, за да проверя как е бившият доведен брат на Логан, но те дори не ми потвърдиха, че е техен пациент. Знаех, че Логан обеща да ме изведе на среща тази вечер, но след всичко случило се сутринта, нямаше начин да стане.

Вместо това поработих няколко часа, преди стомахът ми да започне да се бунтува. Можех да опитам да си приготвя нещо, но реших, че вместо това щях отида в града да пробвам ресторанта за домашна храна, който бях забелязала снощи, докато обикалях улиците, изживявайки се като преследвачка на Логан. Тогава беше затворено, затова реших, че клиентите на онова място са най-вече ранни птички.

След като прекарах половин час да се докарам в приличен вид... е, или по-скоро след като се престарах, така, че никой в града да не намери нещо нередно във външността ми... се качих на колата си под наем и скоро паркирах пред Домашни Вкуснотии.

Когато влязох през стъклената врата, на малък подиум стоеше бяла тетрадка, на която да бъде записано името ти за резервации и броя на хората, с които ще дойдеш. Тъй като обаче обедната тълпа се бе изнесла, нямаше никой в чакалнята и никакви имена на отворените листове от тетрадката. Зелени винилови сепарета изпълваха двете страни на ресторанта в права линия и имаше доста свободни маси, като само няколко бяха заети от дружки, пийващи кафе. Висок барплот със столове заемаше цялата задна част на ресторанта.

Жена с дънки, каубойски ботуши и зелено поло с надпис Домашни вкуснотии, бродиран на гърдите ѝ, се насочи към мен.

— Колко души сте?

— Само аз.

— Искате ли да седнете на барплота или предпочитате маса на сепаре.

— Сепаре би било чудесно.

Тя измъкна ламинирано меню, хартиена подложка и загънати в салфетка прибори от един от трите дървени шкафа до стената, където стоеше и листа за резервациите.

— Последвайте ме.

Тръгнах след нея, впечатлена как дънките Левис обгръщат здраво извивките ѝ, пречейки на плътта ѝ да се повдигне нагоре и да се излее над ръба, подобно на мъфин, който е прелял от формичката си. Точно за да мога и аз да избегна подобен ефект, харчех доста пари за качествени дънки.

— Може да седнете ето тук. Има страхотна гледка към главната улица на града, затова може да гледате хората, които минават.

Освен това имах страхотна гледка към гаража на Логан и можех да видя, че пикапът му е паркиран отвън.

— Благодаря, идеално е — погледнах към табелката с името ѝ — Оценявам го, Еми.

— Да ти донеса ли нещо за пиене?

— Карамелово лате би било идеално.

Веждите ѝ се повдигнаха високо.

— Боя се, че ще трябва да шофираш четиридесет и пет минути, за да получиш това. В този град получаваш кафе или горещ шоколад, освен ако не искаш едно от онези инстантни капучино питиета, от машината пред газстанцията, но съм чувала, че са пълни със захар и химия.

— А имате ли диетична кола?

Тя кимна.

— Разбира се.

Тя започна да се отдалечава и я чух да мърмори.

— Карамелено лате... къде си мисли, че се намира това момиче?

Докато преглеждах менюто реших да пропусна пилешката пържена пържола, защото си нямах и на идея какво е това и се спрях на салата Цезар с пилешко.

Появи се друга жена, която да донесе колата ми и да вземе поръчката ми. Името ѝ беше Дарлийн и изглеждаше доста професионално с късата си къдрава кестенява коса.

— С дресинг от едната страна? — попита тя, взимайки думите от устата ми.

— Да, моля — спрях за миг. — Как се досети?

Тя вдигна бавно рамене.

— Изглеждаш ми от този тип — Дарлийн се завъртя на токове и се насочи да изпълни поръчката ми.

Изпръхтях на думите ѝ и се обърнах към прозореца, където сякаш минаваше парад от пикапи. *Нима всеки мъж в този град шофира пикап? И от кога това е толкова seksi?*

Сигурна бях, че има само един отговор на този въпрос, и вината за това бе изцяло на Логан Брантли.

Чух гласа на Еми да ехти в тихото помещение.

— Казах, че искам обяда му да е готов до десет минути. Нима искаш мъжа да умре от глад?

Вратата се отвори и в ресторанта влезе жена с убийствена плитка тип рибена кост и с най-огромната чаша за из път, която някога бях виждала. Сигурно е събрала половин галон от каквото и да сипят вътре.

— Може ли едно голямо кафе за из път?

Еми се обърна и я погледна косо.

— Някой ден това ще те убие, Джулиан. Наистина трябва да намалиш кофеина.

— Запази си притесненията за някой, на който му пука, Еми — тя свали капака на чашата и Еми се обърна, за да я напълни изсипвайки цяла кана кафе вътре.

Джулиан, жена, която до сега не бях срещала, плъзна няколко банкноти на плота и сложи капака на чашата.

— Някога смяташ ли да си купиш нова кафе машина, която да замени счупената ти? — попита Еми, докато прибираще парите в касата. — Не, че се оплаквам да ти взимам парите.

— Следващата седмица трябва да ми я сменят от сервиза. Не се тревожи. И аз нямам търпение да сложа край на тези прелестни наши срещи.

Джулиан се завъртя на пети и се насочи обратно към вратата, но намали крачка и промени посоката си, когато ме забеляза.

— Виж ти... предполагам, че знам точно коя си ти.

— Това е малко злоецо — нямах намерение да го казвам на глас, но очевидно, макар да не бях в Ню Йорк, все още ми липсваше филтъра между мозъка и устата.

Тя пристъпи напред и остави огромната чаша на масата.

— Аз съм Джулиан. Подстригвам косата на твоя мъж, а тази сутрин целият град говори за теб.

Джулиан се настани в сепарето, без да чака покана.

— Ъм, запоявай, седни... предполагам.

— Мерси за поканата, но имам само няколко минути до следващата си уговорка, а преди това трябва да отида да се изпишкам. — Тя ме огледа, докато посръбваше от кафето си. — Имаш ли представа колко много жени тази сутрин могат без да *искат* да те прегаят с колата си, след като са чули какво е казал Логан миналата вечер в боулинг залата?

— Очаквах разговора да не продължи да бъде зловец, но явно греша.

Джулиан сви рамене.

— Само казвам, че може би ще е добре да си пазиш задника. Той е улов и отбягва мрежата откакто се върна. Някои от тези жени започват да стават отчаяни. — Тя стрелна с поглед Еми, докато другата жена бе зад плота и нареждаше кутии с храна в найлонова торбичка — Най-вече тази тук.

— Тя? Сериозно? — следващия път щом погледнах към Еми погледът ми бе по-внимателен. Приемливо подстригана светло кестенява коса, сваятно тяло, хубави очи и щипка държание на кучка.

Джулиан кимна, когато срещнах отново погледа ѝ.

— Издълбала е името си на дървото му, ако се сецаш за какво говоря.

Може и да не бях от Кентъки, но дори аз разбрах евфемизма.

— Схващам на къде биеш.

— Но изглежда Еми не е събрала две и две и още не се е досетила, че ти си тази, която ще размаже мечтата ѝ да стане г-жа Логан Брантли.

Когато погледна обратно към жената, проследих погледа ѝ.

— Защо мислиш, че не знае?

— Щеше да ти мята кинжали с поглед, вместо да събира кошницата с обеди на Логан, ако знаеше.

Кошницата с обеди на Логан? Сериозно?

— Той поръчал ли е нещо?

Джолийн се засмя.

— Не. Не е нужно да поръчва, за да получи специалитета на Еми. Тя е превърнала в своя мисия това да го държи добре нахранен. Предполагам, че се опитва да покрие поне половината от лафа *стомах пълен, топки празни*, защото доколкото ми е известно, Логан не я е допускар дори да се приближи до топките му. — Джулиан отново отпи от кафето си. — Разбира се, не защото не се е опитвала. Сигурна съм, че ако успее да го навие да легне с нея веднъж, веднага ще надуе корема. Мога дори да заложа на това.

Цялата тази информация ми донесе главоболие и уби апетита ми. Присвих очи към Джулиан.

— Защо ми казваш всичко това?

Тя сви рамене.

— Очевидно е, че Логан те харесва. Той го показва повече от красноречиво — тя спря, за да погледне Еми. — А и мразя тази кучка още от гимназията, задето реши, че е по-добра от всички останали.

Господ да благослови малките градчета.

Малък автобус спря пред ресторанта, за миг скривайки гледката ми към улицата.

— Най-добре да изчезвам. Народът от старческия дом пристига за тяхното хапване *прекалено късно за обед и прекалено рано за вечеря*. Тук ще се напълни със старци. Ще се видим наоколо, Бенър. Обади ми се, ако имаш нужда от боядисване или от някой, който да ти оправи ноктите. Не съм голям градски стилист, но не прецаквам коси и нокти. — Тя ми се усмихна. — Само всичко останало в живота си.

И с тези думи, тя си тръгна, карайки ме да искам да беше останала по-дълго. Освен Никол, Джулиан бе единствената друга жена, с която можех да си представя, че бих пила питиета.

Еми хукна към вратата и я отвори, когато в ресторанта се изсипа тълпа възрастни хора.

— Подранихте! Не ви очаквах по-рано от три часа и половина.

Дарлийн притича при мен със салатата ми и я сложи на масата.

— Имаш ли нужда от още нещо? Очертава се да бъда доста заета.

— Не, това беше всичко, което исках.

Облегнах се и докато хапвах започнах да се забавлявам с разговорите и караниците на възрастните хора. Имаше нещо магическо в живота в малките градчета.

* * *

Думите на Джулиан, относно Еми и плановете ѝ да върже Логан не спираха да се въртят в ума ми, докато довършвах салатата си. Не беше много засищаща, но тъй като не се налагаше да си я правя сама, щеше да свърши работа. Вратата на ресторанта се отвори отново и осъзнах, че това място е доста посещавано, имайки предвид народа, който се изреди от тук.

— Бях сигурен, че това отвън е колата ти под наем. Как вървят нещата, Брус?

Логан се настани в сепарето, точно както бе направила и Джулиан. Всеки път щом ме нарече Брус в мен се надигаше топлина, обхващаща някои точно определени райони от тялото ми.

Очевидно, не бях единствената, която бе забелязала идването на Логан. Еми се озова само след миг до масата ми.

— Съжалявам, Логан. Имах късен обяд опакован за теб, но пациентите от Съни брук ме разсеяха — тя погледна от Логан, към мен и обратно към него. — Не е нужно да споделяш сепаре с нея, има доста свободни маси.

Неудобство изпълни въздуха помежду ни в мига, в който тя си затвори устата.

Логан ми се усмихна, преди да проговори.

— Искам да седя точно тук — той най-после погледна Еми. — Запозна ли се с Бенър? Тя е нова в града, идва от Ню Йорк.

В мига, в който той изрече името ми, обърканото изражение на лицето ѝ се смени и тя изкриви устни в най-фалшивата усмивка, която бях виждала. А имайки предвид, че бях от Ню Йорк, това говореше много.

— Не бях попитала за името ѝ. Добре дошла в малкия ни рай, госпожо. Сигурна съм, че вече си отегчена до смърт и нямаш търпение да се върнеш отново в големия град.

— Тъкмо се настаних и дори не мога да си представя скоро да си тръгна. — Гласът ми носеше нотка на искреност, която Логан нямаше как да пропусне.

Тъглчетата на устните на Еми започнаха да се отпускат.

— Сигурна съм, че много скоро ще ти омръзне от това място.

Логан наблюдаваше размяната ни на реплики и определено не бе идиот.

— Надявам се, че няма да стане така. Благодаря, че си накарала Бенър да се чувства добре дошла. Тя е невероятно специална за мен.

Маската на Еми се разби на парчета, но тя успя да я задържи, макар и натрошена на лицето си.

— *Специална.* Колко сладко. Е, тогава ще ви оставя насаме. Освен ако не искаш клуб сандвича и боровинковия пай, който опаковах за теб. От заведението е, както винаги.

Изчаках да видя отговора на Логан.

— Трябва да се връщам на работа. Отделих само няколко минути да изтичам до тук, тъй като видях колата на Бенър. Знаеш, че не е нужно да ми приготвяш обяд. Мога да се справя и сам.

— Добре тогава — каза Еми, скърцайки със зъби. — Тогава просто, ще ви оставя насаме.

Тя се завъртя и хукна толкова бързо, че едва на събори Дарлийн, която носеше поднос пълен с поръки.

— Това беше... интересно — казах, поглеждайки Логан, след като Еми си тръгна.

— Излязохме на няколко срещи, но наистина не сме били нищо повече от приятели — обясни той.

Не бях решила дали се чувствам заплашена или не. Сега, реших да *не* се чувствам заплашена, защото, според Джулиан, Еми дори нямаше идея колко страхотен член изпуска.

— Обзалагам се, че тя иска да бъде много повече от приятел.

Логан покри ръката ми със своята.

— Няма значение, защото се налага да има двама души, които искат едно и също нещо, за да може между тях да се получи.

На езика ми беше да попитам защо не иска нищо да се случи с това Барби тип Бети Крокър, но реших, че сега не е нито мястото, нито времето за това.

— Не трябваше заради мен да отказваше храната. — Макар че поради някаква глупава, жалка причина, се надявах той да удържи на това свое решение.

— Имам няколко протеинови блокчета, които ще ме изкарат до вечеря. Но не дойдох да говорим за това.

Видях, че позата му стана по-твърда.

— Какво има?

— Нищо. Ами, не, това не е истина. Беше скапан ден и знам, че казах, че искам да те изведа на среща, но тази вечер ще ходя до болницата, за да видя дали ще науча нещо, и не ми се ще да те водя там. Имаш ли нещо против да променим плановете си?

Макар да бях разочарована от идеята, че довечера няма да видя Логан, напълно разбирах какво му е сега на главата.

— Разбира се, че нямам нищо против.

Логан се успокои малко.

— Благодаря ти, Брус. Това е нещо, което не очаквах.

Пресегнах се и покрих ръката му със своята. Този жест не бе нещо нормално за мен, но с Логан, усещах, че бе правилният.

— Направи каквото е нужно. Не се тревожи за мен. Имам достатъчно работа, която да ме държи заета две седмици.

Той преплете пръсти с моите и стисна леко.

— Благодаря, Брус.

Когато опитах да издърпам ръката си, той ме спря.

— Някога смяташ ли да ми кажеш с каква работа си се заела?

Устните ми се извиха в усмивка, като се замислих за всички пенсионери в ресторанта.

— Точно сега не е нито времето, нито мястото. Но когато се видим пак... ще ти кажа.

Изненадващо, бях нетърпелива от перспективата да споделя с Логан.

— Имаме сделка. И обещавам, че ще ти се реванширам за тази вечер — каза той и най-после пусна ръката ми, изправяйки се.

Преди да успея да отговоря, Логан се наведе и ме целуна по устните и мисля, че целият ресторант застина в същия миг, в който застинах и аз.

Майко мила. Логан определено не се майтапи с това.

— Ще се чуем по-късно, Брус.

Кимнах, усещайки тежестта от погледите на всички в стаята. Логан се обърна и направи няколко крачки, преди да спре.

— Ще метнеш ли пържолите, които оставих у вас във фризера? Може да ги изпечем следващия път.

Тежестта на погледите нарасна неимоверно.

— Звучи идеално — заявих, все още усмихвайки се.

— Ще се чуем по-късно.

Звънчетата на вратата оповестиха излизането на Логан, но всички в ресторанта продължаваха да ме гледат, включително и Еми. Но докато другите изглеждаха любопитни, тя изглеждаше бясна.

Избутах празната си чиния напред, измъкнах двайсетачка от портфейла си и я оставих на масата, без да чакам да ми донесат сметката.

Изглежда вече не бях добре дошла в *Домашни Вкусоти*.

ГЛАВА 36

ЛОГАН

Почувствах се добре, че предяхих публично права над Бенър. Никога преди това не бях изпитвал желание да направя нещо подобно, но с нея исках да направя именно това. Така или иначе, щеше да има клюки, а тя доказа, че бе достатъчно твърда, че да се справи с всичко, което се изпречи на пътя ѝ.

През целия ден си скъсвах задника да довърша Мустанга, и когато собственикът се появи, за пръв път видях напълно реставрираната си кола и очите му станаха стъклени, знаех, че съм си свършил работата добре.

Реставрациите на класически коли отнемаха много време и усилия, но големият тлъст чек си заслужаваше труда. Смяната на масло и рутинните поправки бяха хляба и маслото, така да се каже, но реставрациите бяха това, което ми доставяше истинско удоволствие.

— Момчета може да се прибирате — казах на Джок и Рик към шест и половина. — Аз само ще изчакам да докарат следващия ни проект, не е нужно да стоите и вие.

Двамата мъже кимнаха и се насочиха към мивките, за да се почистят, преди да си тръгнат.

Рик изчезна бързо, но Джок се отби до мен, преди да излезе.

— Чу ли нещо ново на Джеф?

Поклатих глава.

— От болницата казват, че още няма промяна.

— Значи по всяко време може или да умре, или да се събуди?

— Така казват. Ще отида днес след работа, да видим дали ще получа повече информация.

— Жалко е, че се е забъркал с тези гадости. Братовчед ми пипна хлапето си с някакви хапчета. Кълна се, това е шибана епидемия.

— Определено изглежда така, нали?

— Между нас да си остане, има един мъж в отбора ми по билиард, който изведнъж започна да кара нов пикап и има бала пари. Мисля, че е дилър, но нямам желание да го топя.

И това беше проблемът на дрогата в малките градчета. Деветдесет процента от хората нямаше да се замесят, въпреки че виждаха да се случва нещо нередно. Но и точно така клюките и соченето с пръст са сведени до минимум.

— Имаш ли идея кой му набавя дрогата?

Джок поклати глава.

— Не. Нямам представа, но той почти нищо не опитва да скрие. Надявам се, да се усети на време и да излезе чист от това, преди да му се случи нещо такова. Той има две деца, човече.

Запитах се дали точно така приятеля на Джок оправдава действията си... с това че прави пари, за да може децата му да имат по-добър живот. Наоколо нямаше много възможност за работа, за която плащат добре, като се изключи фабриката за мебели и болницата.

— И аз се надявам да излезе чист.

Джок кимна и се насочи към вратата, а аз започнах да се мия.

Половин час по-късно товарен черен пикап шевролет спря пред гаража ми, с ръждясал Олдсмобил 442 от 1969-та година натоварен на ремаркетото отзад. Мъжът, който слезе от шофьорското място, бе човек, който бях виждал единствено по телевизията, и излязох навън, за да го посрещна.

— Съжалявам, че закъснях. Забих се в задръстване извън Нашвил. Кой да знае, че Бъфък, Кентъки е толкова адски далеч — гласът му звучеше дрезгаво, като чакъл, точно както бе и на сцената.

— Мамка му. Когато видях „Б. Трашър“ на бланката с поръчката, не очаквах да видя Боун Трашър пред гаража си.

Кънтри певецът протегна ръка напред.

— Имаме общ приятел и тя ми каза, че ти си точният човек, който ще стегне тази ръждива камара за мен.

— О, казала го е, нали?

— Тъй че гледай да не изкараш Холи лъжкиня, защото ще използвам това срещу нея, а не срещу теб.

По тона му можех да кажа, че се шегува... донякъде.

— Не мисля, че ще имаме проблем. Нека влезем вътре, трябва да си взема скицника. Това е проект, който се налага да скицирам.

— Вече те харесвам — каза Трашър и ме последва вътре.

През следващия час говорихме за вариантите, а аз нахвърлях на грубо идеите си за дизайна. Черно и червено. Класически интериор, но с детайли уникални за Боун, като кръстосани кости и черепа. И двамата погледнахме надолу към скицата, след като свърших.

— Ще мърка като коте, когато приключи с нея — казах му аз. — Имаш адски добър вкус, човече.

Трашър сви рамене.

— Имам повече пари, отколкото вкус, затова ще разчитам на теб да не прилича на лайно. Имаш репутация на перфекционист и ако се справиш толкова добре, колко мисля, че ще се справиш, ще имаш адски много работа след това. Смятам да мъкна този звяр на всяко изложение на класически коли и когато хората научат чие дело е, ще се тълпят пред вратата ти.

Ако Боун Трашър удържеше на думата си, бизнесът ми щеше да се промени завинаги. Току-що не минах просто на ново ниво, а направо в нова стратосфера. Потиснах вълнението си, защото първо трябваше да докажа какво умея, а след това щяхме да видим какво ще се случи.

— Тогава най-добре да се убедя, че ще обикнеш колата, когато е готова.

— Мамка му, правилно.

— Смяташ ли да потегляш и да се върнеш тази вечер в Нашвил?
— попитах, когато той кръстоса ръце на гърдите си и кимна.

— Да, сър. Тръгвам на турне след няколко дни и народът се разбеснява ако не съм на автобуса, когато потегля.

Можех само да си представя какъв може да бъде един такъв живот.

— Малко съм изненадан, че шофира сам до тук.

Той сви рамене.

— Това не е тип проект, който мога да възложа на момче за всичко, или на асистентката си. Имах нужда да чуеш от мен точно какво искам.

— Разбирам. Няма да те задържам, човече.

— Добре. Колко време мислиш, че ще ти отнеме?

— Дай ми осем седмици, просто защото не знам колко време ще ми отнеме да доставят всичките части, които ми трябва, и трябва да

видя как ще се получи.

Трашър погледна колата.

— Ще съм на път шест седмици и наистина ми се иска тя да ме чака в Нашвил за последния ми концерт. Пиша нова песен, която изригва направо от сърцето ми и през цялото време, докато я пишех, си представях как излизам на сцената с тази кола, при дебюта на песента. Мислиш ли, че ще стане? Обещавам, ще си заслужава. Преса, снимки, видео, всичко.

Мамка му, реклама от този калибър...

— Мисля, че ще успея да се справя.

— Много ще го оцеля, сър. Сега, нека свалим звяра ми от ремаркетото и да го вкараме в гаража ти.

ГЛАВА 37

БЕНЪР

Телефонът ми изпиука от плота, точно когато затварях лаптопа си, на сегашния си офис-кухня. Посегнах зад мен и го сграбчих, разтривайки тила си.

Колко дълго бях седяла така? Погледнах часовника и видях, че са минали часове. Болката изчезна в мига, в който плъзнах пръст по екрана на телефона си и видях, че имам съобщение от Логан.

ЛОГАН ИСТИНСКИЯТ МЪЖ БРАНТЛИ: Най-после приключих и искам да си направим планове. Извинявай, че ми отне толкова време.

Тук беше прав. Отне му доста време. Логан си скъсваше задника от работа по един нов проект за реставриране, за който беше адски развълнуван, а аз работих денонощно заради още един проблем с дизайна, който изскочи при прототипите. Имайки предвид напрежението, което имахме в работата си, през последните седем дни, главно общувахме чрез съобщения.

Може би друга жена би се подразнила, но аз бях прекалено заета, за да се тревожа.

С широка усмивка на лице написах отговора си.

БЕНЪР: Не се извинявай. И аз бях заета. Само ми кажи къде и кога.

ЛОГАН ИСТИНСКИЯТ МЪЖ БРАНТЛИ: У дома. В 20 часа. Ще направя на грил онези пържоли от фризера ти.

Съгласна ли си?

БЕНЪР: Ще бъда там.

ЛОГАН ИСТИНСКИЯТ МЪЖ БРАНТЛИ: Добре. Липсваш ми, Брус. Мина прекалено много време откакто не съм виждал момичето ми.

Потреперих от нещо, което не можех да определя с точност щом прочетох как ме нарича момичето ми. Дори на съобщения, Логан не се срамуваше да покаже ясно къде се намира.

И изведнъж започнах да се чувствам нервна за тази нощ. Все едно щеше да бъде много голяма стъпка във връзката, която имахме.

Все още не исках да си призная, че приех с отворени обятия шанса да дойда в Голд Хейвън, тъй като не бях готова това помежду ни да приключи. *Или просто исках нещо повече.*

БЕНЪР: Съгласна съм.

* * *

Спрях пред дома на Логан точно в 20 часа, пържолите от фризера стояха в торбичка на седалката до мен, заедно с два огромни картофа и готова салата от супера. Пигли Уигли не беше вече толкова страшен, след като опознах магазините в малките градчета.

Когато почуках на предната врата, изминаха тридесет секунди преди Логан да отвори.

Устата ми пресъхна. Тъмната му коса беше влажна, по шията му се спускаха вадички вода, които се плъзгаха по гърдите и между плочките на корема му, мокрейки кърпата около кръста му.

И това не бе единственото, което се мокреше в момента.

— Очите ми са тук горе.

Когато най-после вдигнах поглед към лицето му, лека усмивка извиваше устните му.

— Знам. Но ти си мокър.

— Да, мокър съм.

— Какво съвпадение. И аз съм мокра.

Усмивката на Логан стана по-широка.

— Нима?

Кимнах. Седмица беше прекалено дълго време, без да съм се озовавала гола с него.

— Тогава може би ще е добре да влезеш, а да не висиш навън през цялата нощ.

— Добре — пристъпих прага и ароматът на мъж, който се носеше от Логан, ме обгърна като наметало щом затворих вратата след себе си.

— Извинявай, работих до късно над това 442...

Пуснах чантите на пода и впих пръсти в ръцете му, преди да се повдигна и да завладея устните му. Логан не се забави нито за миг и обви ръце около мен, сграбчвайки задника ми и вдигайки ме от пода. Очевидно и аз му бях липсвала толкова много, колкото и той на мен.

Полата ми, тази, която избрах специално за тази вечер, се плъзна нагоре по бедрата ми, когато обвих крака около него.

Нищо никога не ме бе възбуждало така силно, колкото вида на Логан Брантли целия мокър и само по кърпа.

Ръцете му се плъзнаха под полата ми, като притисна гърба ми към вратата. Откъсна устни от моите, само за да изрече дрезгаво.

— Мамка му, не носиш никакви бикини.

Поклатих глава.

— Исусе, жено! Мислех да чакам след вечеря, за да мога да изям котенцето ти за десерт, а след това да те чукам пред камината, но...

— Сега е идеално — казах, прекъсвайки го. — Може да направим всичко, което си планирал по-късно.

Посегнах надолу и издърпах кърпата от бедрата му. В мига, в който пръстите ми се обвиха около члена му, Логан простена.

— Мамка му...

— Да, да. Чукай ме.

Той ме притисна по-силно към вратата, а членът му с лекота намери отвора към тялото ми.

— Взимаш ли хапчета? Не съм питал преди.

Поклатих глава.

— Инжекция. И съм чиста.

— Искаш ли члена ми?

— Побързай.

— Отговори ми, Бенър.

— Да!

— Ще вземеш ли всичко, което ти дам тази вечер?

Вътрешните ми мускули се свиха, чувайки думите му.

— Да.

— Точно така. Ти си моето порочно палаво момиче.

— *Моля те.*

Той зарови члена си до самата му основа с един мощен тласък, а аз отметнах глава назад, без да ме е грижа, че ще я блъсна във вратата.

— Внимавай, скъпа — една от ръцете на Логан пусна задника ми и обхвана главата ми. — Внимавай.

— Добре съм.

— Дръж се здраво.

Обвих и двете си ръце около раменете му, впивайки пръсти в твърдите мускули, когато той започна да се движи. С всеки дълбок тласък, клиторът ми се търкаше в него, приближавайки ме до оргазма. Той не забави нито за миг, а се тласкаше в мен отново и отново, докато не изпитах благодарност, че ръката му държи задната част на главата ми, пречейки ѝ да се удря във вратата, защото не можех да контролирам движенията си.

Неочаквано, Логан отстъпи назад и ме отнесе до дивана, слагайки ме да легна на подлакътника и извивайки гръбнака ми. С една ръка сграбчи бедрата ми, а с другата притисна силно клитора ми, редувайки бавни тласъци с бързи. Това беше моят край.

Името му бе единственото нещо на устните ми, докато пръстите ми се забиваха в материята на дивана, а оргазмът ми експлодира неконтролируемо в мен.

Но Логан не беше доволен.

— Отново.

Разтопих се. Останах без кости. Дори не бях сигурна дали мога да говоря, но тялото ми на мига се подчини на командата му. Не бях

сигурна дали първият ми оргазъм продължава или се е заформил втори, но се извих срещу него, а лицето му се изкриви от удоволствие.

Затворих очи, опитвайки се да се съвзема, докато дробовете ми се бореха да поемат въздух.

Майко. Мила.

Логан се наведе напред и ме целуна между гърдите.

— Следващия път, ще си играя с тези зърна, докато не започнеш да ме молиш да ти позволя да свършиш.

Смях се изтръгна от устните ми.

След като се почистихме и смъкнахме полата ми обратно около бедрата ми, аз се обърнах към Логан, който бе облякъл чифт изтъркани дънки и нищо повече.

— Напълно сигурна съм, че ти си най-добрият начин за възбуждане на апетита.

ГЛАВА 38

ЛОГАН

Бенър опита да оправи косата си, но мислех, че този вид *токущо изчукана от Логан Брантли* ми допаднаше изключително много. Никоя жена не ме бе карала да губя контрола си така, както го правеше тя. Бях го усетил в Ню Йорк, усещах го и тук. Евентуално, щях да успея да се стегна, но не ми се искаше това да се случва в скоро време.

Освен това тя изглеждаше страхотно в къщата ми, дори и само докато боцка картофи с вилица, за да ги опече в микровълновата, или докато изсипва нарязано зеле в купа. Останалата част от живота ми може и да бе хаос, но имаше нещо в Бенър, което ме караше да забравя всичко останало.

Вероятно бях преобан, но не ми пукаше.

След като свалих пържолите от грила, а картофите вече бяха сложени в чинии, заедно със салатата, двамата се настанихме на барплота, тъй като все още няхах кухненска маса.

Едно нещо ме торможеше през цялата седмица, макар тя да бе обещала, че ще ми каже тази вечер.

— Най-после ще ми кажеш ли върху какво работиш?

Бенър едва не се задави с пържолата си, преди да преглътне хапката с глътка вода.

— Това изскочи от никъде.

— Не е така. Обеща ми, че ще ми кажеш тази вечер и искам да знам. Полудявам докато се опитвам да измисля какво е.

Тя остави чашата си с вода и срещна погледа ми.

— Наистина ли искаш да знаеш толкова силно?

— Да, освен ако не продаваш дрога — започнах, но млъкнах. Това беше прекалено близко до реалността в града и не беше забавно, имайки предвид, че Джеф все още беше в болницата и определено не бе по-добре.

Бенър поклати глава.

— Определено не е дрога.

Изчаках още минута преди тя най-после да ми каже.

— Имам патент върху два нови вибратора и ще продавам секс играчки.

Пуснах вилицата в чинията си и се усмихнах широко.

— Наистина ли? И ти, най-искреният човек, който съм срещал, не искаш хората да знаят за това... защо?

Тя прехапа устната си.

— Не мисля, че някой ще ме вземе на сериозно. Не мога точно да обясня, че съм направила сама маркетинговите проучвания и че съм свела всичко до двата начина, които според мен са най-добри и най-ефективни, за да може човек сам да се докара до оргазъм. И след това, създадох два нови дизайна на вибратори, така че на практика, идиотската ми логика е да може повече жени най-после да получават редовно оргазъм.

От думите ѝ извираше страст, която за мен бе повече от очевидна, и обожавях да я виждам такава.

— И не си казала на никой?

— Само на двама адвокати, на един инженер на свободна практика, на фабриката, където се създават прототипите, преди всичко да е готово за производство и на маркетинговата фирма.

— И има ли мостри, които ще дойдат тук?

Тя кимна.

— Дам. Кутия пълна с пениси, ако трябва да съм искрена. И всъщност, точно затова ме уволниха.

— Какво имаш предвид?

— Издъних се и изпратиха прототипите в офиса ми. Кутиите преливаха на бюрото ми, и една моя колежка, реши, че трябва да види какво има вътре, затова отвори една от тях. Очевидно, не бе свикнала да пъха ръката си до китката между членове, затова откачи и изпусна една от кутиите на пода, което разпръсна вълна от вибратори по целия коридор, търкаляйки се в краката на младши изпълнителния директор и спъвайки го. Той се стовари по лице на пода, счупи си китката и един от зъбите си, а аз трябваше да обясня, че членовете ми са виновни за това.

Превивах се от смях, докато тя приключи с преразказа на нелепата история.

— Майтапиш се с мен. Не може да е истина.

Бенър поклати глава, а лека усмивка извиваше устните ѝ.

— Истина е. Не бих могла да си измисля всичко това, дори и да опитам.

— Исусе Христе. Не правиш нищо половинчато, нали, Брус? Е, кога тази кутия с членове пристига в Голд Хейвън? Налага ли се да предупредя в пощата?

— След няколко седмици, и ако всичко мине по вода, ще бъде готова продукция. И най-добре не ги предупреждавай. Няма да поема вината, ако някой получи инфаркт.

— Добре, имаме сделка. Никакви предупреждения. Но трябва да кажа, трудно е да съжалявам, че са те уволнили, защото всичко това е страхотно, Бенър. Гордея се с теб.

Усмивката ѝ потрепери.

— Ти вероятно си единствения, защото мога да ти гарантирам, че родителите ми ще бъдат единствено унижени, когато разберат.

— Е, майната им. Ако не могат да понесат факта, че дъщеря им е посвоему невероятно талантива, не заслужават да споделят това с нея. Треперенето изчезна от усмивката ѝ.

— И сега, мисля, че дори ще ми помогнеш да ги тествам.

— Не се налага да питаш два пъти. Но говоря сериозно, Брус. Това наистина е адски готино и би трябвало да се гордееш със себе си.

— Ще се гордея, когато получа готовите продукти и те работят. В момента работя по рекламата с маркетинговата компания и се моля на Господ всичко да се нареди. Вложила съм толкова много в това, че ако не се получи, известно време ще бъде разорена.

Нямах никакво съмнение, че невероятната жена пред мен може да постигне всичко, което пожелае.

— Ще се получи. Вярвам в теб.

— Благодаря ти. Това значи много за мен. Вероятно не го осъзнаваш, но малко ревнувах от това, че ти си успял да създадеш успешен бизнес, а аз се разхождам наоколо само с фалшиви пениси и мечти.

Смехът ми отекна във високите тавани на къщата. Когато най-после успях да си поема дъх, ѝ казах онова, което от известно време се върти в ума ми.

— Харесва ми да бъдеш тук в дома ми.

Тя остави чашата си с вода на барплота.

— И на мен ми харесва да бъда тук.

— Тогава това е хубаво, след като нямам намерение да ти позволя скоро да си тръгнеш от тук, нали?

Тя повдигна вежди.

— Все пак, ми обеща, че котенцето ми ще е в менюто за десерт, а май и нещо за чукане пред камината?

— Радвам се, че не си забравила. Напълно държа да спазя обещанието си.

Тя избута чинията си назад.

— Приключих.

— О, не, по дяволите. Първо си дояж пържолата. Ще имаш нужда от много енергия, скъпа.

ГЛАВА 39

БЕНЪР

Когато сексът за една нощ е начинът ти на живот, няма никакъв шанс да се озовеш в рутина с някой. Но Логан Брантли и Голд Хейвън променяха всичко за мен.

Беше минала седмица и половина откакто последно бях стъпвала в Манхатън, и макар да ми липсваше удобството на това да имам бърз достъп до етиопска, бразилска или унгарска храна в радиус от шест пресечки, успях да науча за невероятни вкусните пържени картопки на Мистър Бургер, безплатните мостри домашни бонбони в магазина за подаръци до аптеката и фактът, че да гледам как Логан Брантли пече пържола на грил, попадаше в списъка ми с *най-сексапилните неща, които един мъж може да прави, докато гледаш*, намиращо се някъде между това да срещна погледа му, докато се тласка в мен и това как изглежда главата му между краката ми, докато ме кара да пищя. На практика бях едно пълно с ендорфини щастливо момиче, което правеше невероятен секс с изумителен мъж, и започвах да мисля, че мнението ми за връзките няма да може да бъде променено от никой друг, освен от този мъж.

С други думи, преебана бях.

Рядко харесвах толкова много един мъж.

Ама *наистина* да го харесам.

Дори може би бе повече от харесване.

В живота си само веднъж наполовина почувствах нещото, което започва с буквата *Л*, и нещата не свършиха добре. Сега, докато седях на барплота в кухнята на Логан, довършвайки вечерята си, вътрешно изживявах малка криза.

Не знаех как да му кажа. Дори не бях сигурна *дали трябва* да му кажа. Не се съмнявах в това, че ми харесва да съм около него, но нещо в мен ми нашепваше, че той все още не е изгубил страха си от това, че

някоя жена ще се опита да го върже, за да може да го муфти за издръжка.

И ето ме мен, все още без никакви приходи, докато работя по проблемите с дизайна си, за да може бизнесът ми да си стъпи на краката.

Затова взех генерално решение. Нямах да го кажа първа. Може би не бе решение на разумен възрастен човек, но за момента това бе всичко, което ми вършеше работа.

Не мисля, че бих могла да понеса той да ми каже, че не изпитва същото към мен, или да ми каже, че е време да продължим напред, сега, след като съм се привързала. Все пак, аз бях момиче, което само се чука наоколо, а не от типа, който се устройва на едно място.

Кога, по дяволите, започнах да мисля за устройване?

Логан избута напред чинията си, но аз имах още половин пържола и салата за дояждане.

Не знаех дали се боя, че ще се изпусна и ще кажа нещо, но точно сега не можех да се доверя на себе си, че няма да започна да бърбям, тъй като вътрешно преживявах катарзис.

Бях на двадесет и седем. Изпълнителен директор на разорена компания, за която никой още не бе чувал. Но планирах да стана разпознаваемо име в бизнеса за доставяне на оргазми. Да се установя, дори не би трябвало да влиза в плановете ми на този етап.

— Има ли й нещо на пържолата, Брус? — попита Логан.

Поклатих глава и отрязах още едно парче, бутвайки го в устата си и дъвчейки съсредоточено, сякаш от това зависеше живота ми.

— Е, мислех си — започна той, — вечерята не е достатъчна, за да ти се реванширам. Може би трябва да заминем някъде заедно за уикенда. Знаем едно местенце горе след националния парк Смоуки маутън, което хората обикновено използват за месен месец, но...

Задавих се с месото и започнах да кашлям.

— Исусе, добре ли си?

Очите ми се напълниха със сълзи и звучах така, сякаш всеки миг ще си изкашлям един от дробовете. Посегнах към водата и отпих глътка, за да преглътна месото.

— Имаш ли нужда да ти приложя метода Хаймлих? — Логан се изправи, готов да обгърна гърдите ми с ръце и да започне да прилага метода.

Поклатих глава и посегнах към кърпата си, за да прикрия уста и да изплюя парчето месо.

— Добре съм — гласът ми бе дрезгав, а Логан ме гледаше така, сякаш ми е пораснало трето око.

— Сигурна ли си?

Кимнах и посегнах отново към водата, за да успокоя болката в гърлото си.

— Просто хапката отиде на грешно място.

Все още звучах сякаш се задушавам, но всичко, което можех да направя, бе да взема хартиена салфетка и да попия сълзите стичащи се от крайчетата на очите ми.

Той ме погледна за миг, преди отново да седне на мястото си.

— Прекалих ли много с това за уикенда?

Поклатих глава.

— Не, просто лош момент, тъй като опитвах да си изям пържолата по-бързо.

— Значи трябваше да изчакам докато съм заровен в теб до топките и да те държа на ръба на оргазъма, докато не кажеш *ДА*?

Дамските ми части трепнаха развълнувано при този въпрос.

— Мога да кажа, че идеята ми харесва — добави той.

— Предполагам, че трябва да пробваш и ще видим — отвърнах, надявайки се да звучи небрежно, въпреки че имах усещането, че над главата ми свети неоновата табела с надпис *НИЩО ОТ ТОВА ВЕЧЕ НЕ Е НЕБРЕЖНО*.

— Мисля, че точно това трябва да направя. Кой знае какво може да те накарам да кажеш, ако те държа на крачка от редица огромни оргазми.

Вероятно ще ме накара да изкреция „Обичам те“ само след минута. Замръзнах. Мамка. Му.

Отчаяно желаейки да сменя темата с нещо по-малко ужасяващо, аз избъбрих.

— Може би трябва да пробваме анален.

Този път Логан бе този, който се задави и започна да плюе бира.

— Добре ли си?

Той кимна и се изкашля няколко пъти, преди да остави чашата си.

— Не, че имам проблем с това, но мамка му, от къде изскочи този заек?

Посегнах към чашата си и отпих глътка.

— Не е като да не танцуваме около това от известно време. А и мислех, че отговорът за аналния вече е да, без въпроси и без колебание.

Погледът на Логан блесна към мен.

— Отговорът на това дали искам да се плъзна в малкото ти стегнато задниче, не е да, Бенър. А е мамка му, да. — Въпреки огъня в сините му очи, той все още ме гледаше така, сякаш се опитваше да чете между редовете, за да разбере, какво бе предизвикало тази доста странна смяна на темата.

— Облекчена съм да го чуя, защото ако не проявяваше интерес, това щеше да е огромен знак, че не си готов да продължим напред.

Когато Логан повдигна едната си вежда, осъзнах, че не се бях изразила като хората.

— Това ли те тревожи? Че мога да изгубя интерес?

Този път поне бях достатъчно разумна да набутам вилица със салата в устата си, за да имам оправдание да не отговоря, но той успя да свърже точиците.

Логан се облегна назад на стола си и кръстоса ръце пред гърдите си.

— Ти сериозно ли? Ти си тази, която се тревожи, че аз мога да изгубя интерес, след като аз трябва да се състезавам с целия Манхатън, за да те задържа тук, а имам само члена си и купчина пържени картофи от мистър Бургер за мотивация.

Облегнах се на плота.

— Членът ти е наистина мощна мотивация.

— Ами ако не е достатъчна?

Преглътнах част от страха си и срещнах погледа му.

— Макар да използвам метафора, Логан, трябва да кажа, че ти си цялостен пакет.

— Както и ти, Брус. Както и ти.

Сърцето ми се изпълни толкова много с чувства, че имах усещането, че ще се пръсне. Този миг беше огромна крачка за нас и тъй като се ужасявах, какво може да кажа след това прецаках всичко, като изтърсих.

— Е, значи сме навити за анален тази вечер?

ГЛАВА 40

ЛОГАН

Паркирах на най-близкото свободно място до вратата на магазина, през три града от моя, тъй като нито в Пигли Уигли, нито у дома имах подходящия лубрикант, а нашата аптека вече бе затворила за през нощта. Това беше единственото място работещо денонощно на осемдесет километра от дома ми.

И двамата изскочихме от пикапа, макар да бях сигурен, че Бенър може да се справи с това и без мен. Все пак обаче, аз бях джентълмен и нямах намерение да ѝ позволя да купи тя лубриканта. Пресрещнах я на тротоара и хванах ръката ѝ в своята.

Тя стисна пръстите ми.

— Чувстваш ли се в палаво настроение? Не съм се чувствала палава за това, че купувам лубрикант откакто бях на... няма значение на колко съм била, но мина доста време. Защо сега е по-различно?

— Вероятно защото, ако срещнем някой познат, целият град ще знае, че съм най-големият късметлия на света — спрях за миг. — Всъщност, те вече го знаят, но това щеше да го затвърди.

Бенър извъртя очи.

— Няма начин да видим някой, който ме познава. Ти може би, но не и аз.

— На този етап ти познаваш почти толкова хора, колкото и аз. Когато хората, които живеят наоколо, са малко над две хиляди, не отнема дълго. Освен това, ти си тази, която сметна, че ще е хубаво да се социализира, докато беше в боулинг залата.

Тя не ми отговори, а ме задърпа след себе си през магазина към задната му част. Оглеждах лицата на хората, докато вървахме. Бенър спря на края на един рафт и посегна към една кутия. След това размисли, остави кутията и грабна по-голяма, поглеждайки ме с усмивка.

— Кой знае, може да се изненадаме.

Чувайки стъпки зад нас, аз погледнах през рамо и видях г-жа Харис, майката на Еми, идваща от секцията с витамините, още облечена в домашна роба с ролки на главата.

Мамка му.

Задърпах Бенър покрай ъгъла, като я държах за ръката, а погледът ѝ се стрелна нагоре към мен, преди да погледне зад нас.

— Коя е тази? — прошепна тя.

— Майката на Еми Харис.

Можех да чуя отличителното сумтене на жената, което ставаше все по-силно, когато приближихме рафтовете с лекарства, се натъкнахме на още едно познато лице.

Никол стоеше опряна на тезгяха, а аптекарката ѝ казваше:

— Съжалявам госпожо, но точно сега не мога да ви продам никакви продукти съдържащи псевдофидрин.

Бенър ме погледна и двамата забързахме към другия край на магазина, прокрадвайки се между рафтовете. В бързината, Бенър се пресегна и забърса един пакет Доритос, пххвайки го в ръцете ми.

— Бързо. Нареди се на касата. Аз ще взема сладолед и ще се срещнем там.

Не знам кога *Операция: Да купим лубрикант* стана топ секретна, но се забавлявах прекалено много с това да се промъквам из магазина заедно с Бенър, че да споря. Освен това, адски много обичах сладолед.

— Гледай да не е шоколадов — викнах след нея и се придвижих към касата.

Касиерката бе най-бавната в историята на планетата, но тъй като Бенър още не бе дошла при мен нямаше да се оплаквам.

Малка кутия Роки Роуд кацна на тезгяха до мен.

— Реших, че Роки Роуд е подходящ, след като ще посещаваме *Кафявия Град* — каза тя и се закикоти.

Мъжът преди нас взе касовата си бележка и касиерката, млада жена, посегна към покупките ни в същия миг, в който Бенър започна да се хили на собствената си шега. Очите на касиерката се разшириха, когато разбра намека.

— Кафявия Град? Това да не е някъде в планините, Логан? Не мисля, че съм чувала за него — познат глас заяви зад мен.

О, мама му стара.

Обърнах се да погледна г-жа Харис, която бе с ръце пълни с кутийки чай и бутилка мелатонин, но когато отворих уста от нея не излезе нищо.

Бенър се усмихна мило и заяви.

— Точно на север от Пуси Ридж. Или поне така мисля.

Задавих се от смях, а лицето на касиерката стана още по-червено.

— Пуси Ридж? Не съм чувала и за това. Ще трябва да говоря с г-н Харис да ги потърси на картата, за да може да се разходим до там през уикенда. Обичам да ходим някъде през уикенда.

Нямах идея как Бенър успя да задържи спокойно изражението си, когато отвърна.

— Аз обичам хубавото дълго возене. Особено ако е малко по-грубо и подрусва.

Възрастната жена се усмихна.

— Аз също. Еми никога не е била фен на това. Винаги се оплаква дори при малко подрусване.

Бенър се усмихна широко.

— Е, това обяснява много за нея.

От очите на касиерката потекоха сълзи, докато се опитваше да потисне смеха си, и аз ѝ бутнах няколко банкноти, преди сам да прибера в торбичка сладоледа, Доритоса и лубриканта.

— Ще се видим друг път, г-жо Харис. Ще се радвам да науча как е минало возенето.

Махнах на жената, сграбчих Бенър за ръката и я задърпах след мен във от магазина. Тя се превиваше от смях, докато отворя вратата и ѝ помогна да се качи на пасажерската седалка в пикапа ми.

— Ужасна си.

Сълзи се стичаха надолу по лицето ѝ.

— Защо? Беше толкова лесно. Трябва да си признаеш, че би платил да видиш как г-жа Харис моли г-н Харис да я отведе в Кафявия Град, този уикенд.

Захлупих с ръце лицето си, докато цялото ми тяло се тресеше от смях.

— Исусе, жено. Никога повече няма да мога да вляза в този магазин, без да си спомня това.

Тя ми намигна.

— Идеално. Значи мисията ми е изпълнена.

Затворих вратата и на лицето ми се появи широка усмивка, докато заобикалях пикапа към шофьорското място.

Никол изхвърча забързано навън и едва не се блъсна във възрастния мъж, върху който налетя щом ме видя. След това обаче хукна в противоположната посока, сякаш нищо не се е случило.

Думите на аптекарката се появиха в ума ми. Псевдофидрин се използваше за направата на метамфетамини.

Усмивката ми се изпари.

Никол беше един от малкото хора от познатите ми, които работеха адски здраво. Винаги бързаше да направи допълнителни пари, защото искаше да купи боулинг залата и всеки го знаеше.

И от това, което чух, от продажбата на псевдофидрин се печелеха доста пари.

Не ми харесваше как изглеждат нещата, особено след като не можех да измисля друга причина да изчерпва лимита си и да опитва да купи още през три града от Голд Хейвън. Джеф едва успя да се спаси, след като взе свръхдоза и сега беше в щатския затвор, очаквайки процес, тъй като не бе успял да скрие, че разпространява наркотици, и защото ченгетата бяха намерили доста голямо количество в колата му.

Реших точно сега да не казвам нищо на Бенър. Нямаше нужда да се замесва в това.

Когато се качих в пикапа, усмивката ѝ бе непокътната и знаех, че съм направил правилния избор. Бях готов на всичко да задържа този блясък в очите ѝ и смехът да продължи да извира през устните ѝ.

— Ти си адски красива, Бенър. Но когато се смееш, си най-прекрасната жена, която някога съм виждал.

Усмивката ѝ леко посърна.

— Казваш го само защото ти купих сладолед, а по-късно ще ти дам да си го пъхнеш в дупето ми.

Поклатих глава.

— Не. Не е това. Ти си адски добра жена и съм напълно сигурен, че ме съсипа за всяка друга.

Очаквах да заяви нещо закачливо, но вместо това, тя се наведе към мен и прошепна.

— Ти вече ме съсипа за всеки друг мъж, затова смятам, че сме квит.

Точно там, на паркинга на магазина, над торбичка със сладолед, Доритос и лубрикант осъзнах истината. Бях влюбен в нея и бях тотално и напълно прецакан.

ГЛАВА 41

БЕНЪР

Остатъците от гуляя ни покриваха целия барплот. Картонена кутийка от сладолед, празна бутилка вино, смачкан плик от Доритос, шест празни бирени бутилки и отворена тубичка лубрикант.

Задникът ми бе опрян на плота, краката ми бяха на раменете на Логан, докато той ми доказваше, за кой ли път, че работи най-добре, когато използва ръцете си.

Изкрещях пометена от оргазъма, докато пръстите му кръжаха върху чувствителното място точно на север от женствеността ми.

— Мога да вкусвам задничето ти цяла вечност. Не мога да повярвам, че най-после ще ме отведеш там. — Думите му вибрираха срещу клитора ми, създавайки предпоставка за оргазъм номер две.

— Ако грамаден член като твоя въобще успее да се побере.

Пръстът му премина през стегнатия отвор разтягайки го и аз потръпнах. Не го бях правила от много време и по някаква причина, всеки път усещането беше като че е за пръв път, когато пуснеш някой през задния вход.

— Права си, малкото ти задниче ще е разранено утре, ако те чукам така, както ми се иска да го направя.

Хич не ми дремеше.

— Най-добре ми дай всичко, което имаш.

— Всеки проклет милиметър, скъпа.

Пръстът му се плъзгаше навън и навътре, а аз копнеех да потъркам клитора си в устните му. И тогава телефонът ми иззвъня, а Логан спря.

— Не...

— Добре.

Той продължи, а телефонът ми спря да звъни, само за да започне отново след миг.

— Сериозно! Мамка му, точно сега ли? — викнах аз.

Логан свали краката ми от раменете си и посегна към чантата ми, за да ми я подаде.

Взех я, отключих телефона и погледнах екрана.

София.

Не я бях чувала от няколко дни след съобщението й Всичко е наред. Когато питах как е Мирна.

— Ало?

— Боже, Господи, Бенър. Не знаех на кой друг да се обадя.

Паниката в гласа й ме накара да седна и да се затворя краката.

— Какво се е случило?

— Тя е мъртва. Току-що я намерих. Мъртва е.

София можеше да говори само за един човек и по някаква причина, трябваше да потвърдя това, което вече знаех.

— Мирна?

Тя проплака по телефона.

— Да.

— Обади ли се на 911?

Чу се заглушен звук.

— Какво каза?

— Току-що взеха тялото й. Дъщеря й не може да дойде по-рано от другиден. Чувствам се ужасно. Тя беше напълно сама, стоейки на стола си с Джордана до нея.

Можях да си представя Мирна и си помислих, че ако старата дама е мислила как би искала да си отиде от този свят, то вероятно е било точно по този начин. Но дори това не успя да спре мъката да ме изпълни.

Логан ме гледаше и можех да видя въпроса в очите му.

— Какво мога да направя? — попитах аз София. Живеех на един етаж с възрастната жена цели пет години и въпреки че обикновено си разменяхме хапливи реплики, се чувствах смазана.

— Можеш ли да дойдеш у дома? Дъщеря й ми каза, че трябва да започна да организирам погребението и да наема, който се налага.

— Вече? Исусе — но не бях изненадана чак толкова много. Дъщерята на г-жа Франсис не я посещаваше често и почти не си правеше труда да се поинтересува как е майка й, през последните пет години, затова изглежда смъртта й нямаше да промени нищо.

— Да, и звучеше толкова коравосърдечно. Аз просто... знам, че имаше много проблеми с нея...

Да, като това, че ме изгониха заради нея. Но не можех да ѝ се сърдя за това, тъй като случилото се оказа, най-хубавото нещо, което бях преживявала.

— Ще дойда. Всичко ще бъде наред. Обаче мога да пристигна най-рано утре.

— Утре е добре. Тази нощ ще остана с Джордана, за да не е сама.

Горкото малко странно кученце. Зачудих се дали дъщерята на Мирна ще го вземе със себе си. Знаех, че в апартамента на София не се допускаха животни, тъй че нямаше начин тя да я вземе.

— Добре. Ще ти се обадя утре, за да ти кажа по кое време ще пристигна.

— Благодаря ти, Бенър. Наистина не знаех към кой друг да се обърна.

Затворих телефона и срещнах въпросителния поглед на Логан.

— Какво се е случило? Кой е починал?

— Г-жа Франсис. Възрастната ми съседка. Онази от другия край на коридора, която ме издаде, че вече нямам работа.

Той присви очи.

— Онази, които ни прекъсна първата нощ?

Кимнах.

— Значи, ще се върнеш в Ню Йорк за погребението?

— Да, предполагам, че ще остана и за погребението. Имам предвид, ако дъщеря ѝ въобще ѝ организира погребение.

— Кой ти се обади?

— Една от компаньонките ѝ. Тази, която стоеше най-много с нея. София. Тя ми е приятелка.

— Това е жената, заради която те изгониха от дома ти и смяташ да се върнеш в Ню Йорк, за да ѝ помогнеш?

Въздъгнах дълбоко.

— Знам, че звучи така, сякаш няма смисъл. Тя беше костелив орех, но си беше моя костелив орех, разбираш ли? Не мисля, че нещо от казаното е било с омраза. Тя беше... някак, като заядлива баба за мен.

Логан ме гледаше докато се опитваше да ме разбере, но виждах, че не успява.

— Добре. Направи това, което смяташ за правилно.

— Знаеш ли, звучи странно, но определено това е правилното нещо. — Сълзи изпълниха очите ми. — Тя беше заядлива и зла, но... беше я грижа за мен, разбираш ли? Беше единственият човек, който ми се караше, когато се прибера късно, или не отида на работа. Може би реагирам емоционално, но когато живееш в милионен град, тези неща имат огромно значение. Поне за мен.

Изречението на Логан омекна и той се пресегна, изтривайки сълзите стичащи се по лицето ми.

— Тогава направи това, което трябва да направиш. Голд Хейвън ще е тук, когато се върнеш.

— Благодаря ти за разбирането — пооправих си дрехите и тръгнах да си резервирам полет през телефона си.

И разбира се, най-ранният бе в шест сутринта и излиташе от летище на петдесет минути път от тук. Погледнах към Логан и не ми се искаше да го моля да си дигне задника от ранни зори, за да ме откара до летището, след като знаех, че е затрупан с работа.

— Какво? — попита той и ме погледна, докато разчистваше бъркотията на барплота.

— Паркингът на летището скъп ли е? — това не бе нещо, за което съм се тревожила преди.

Той ми хвърли поглед, който ясно казваше, че съм в грешка.

— Бенър, смятам да те закарам до летището и да те прибера, когато се върнеш. Не е проблем.

— Трябва да съм там в 5 сутринта.

— Няма значение, скъпа. Най-добре да отидем до вас, за да можеш да си събереш багажа.

На върха на езика ми бе да му кажа, че го обичам, и думите щяха да излязат адски лесно, толкова лесно, че едва не ми се изплъзнаха. Но припомняйки си какво си обещах, успях да замълча.

— Благодаря ти — казах вместо това.

Той се наведе и ме целуна по устните.

— Не е нужно да ми благодариш.

Два часа по-късно заспах с приготвен багаж и тялото на Логан обвито около моето върху миниатюрното ми легло.

Това щеше да ми липсва, въпреки че нямаше да ме има само няколко дни. Кой би си помислил, че няма да ми се иска да се върна в

Ню Йорк, защото това значеше, че трябва да оставя Кентъки зад гърба си?

А заедно с него и сърцето си.

ГЛАВА 42

ЛОГАН

Мразех това, че я оставих на летището. Да я гледам как минава през плъзгащите се врати и да знам, че ще се качи на самолета и ще се върне към живота, който с лекота може да поиска да не напуска отново, караше всичко в мен да се свива.

Да, точно сега, тя казваше, че ще се върне, но какво щеше да стане ако промени решението си? Бенър не бе като никоя жена, която някога съм срещал, и част от нещата, които обичах в нея, бяха спонтанността ѝ и липсата ѝ на контрол върху импулсите ѝ.

Тези две неща с лекота можеха да започнат да работят срещу мен, ако тя решеше, че се е насладила на това приключение в малкия град.

Мамка му, сигурно дори няма да ѝ се наложи да се върне за дрехите си, не бе оставила почти нищо, след като опакова багажа си. Как може една жена да напъха толкова много неща в един мъничък куфар щеше да си остане загадка за мен.

Излизах с пикапа си от паркинга, а охраната ми хвърляше злобни погледи. Когато напуснах пътя водещ към летището, телефонът ми сигнализира, че имам съобщение.

БЕНЪР НЮ ЙОРК СИТИ: Много ще ми липсваш.

Точно сега ми идеше да се наричам задето не смених името ѝ в телефонния си указател и да разкарам това НЮ ЙОРК СИТИ, защото това само подсили тревогата ми за това, което можеше да се случи. След като беше покрай мен всеки ден, не бях сигурен, че бихме успели да се справим с връзка от разстояние.

ЛОГАН: Няма да е за дълго.

БЕНЪР НЮ ЙОРК СИТИ: ХО

ЛОГАН: Лек полет.

Зад мен засвири клаксон и завих към пътя за Голд Хейвън.

През цялото време, докато шофирах се чувствах някак странно. Спрях пред кафенето до пощата и си взех кафе и дузина понички с глазура, оставяйки телефона си в колата.

Когато седнах отново на шофьорското място, видях, че имам още едно съобщение от Бенър.

БЕНЪР НЮ ЙОРК СИТИ: Дали не оставих пресата си включена горе в банята? Сериозно не си спомням, а не ми се иска да изгоря къщата на бабата на Холи, защото никой никога няма да ми прости, ако го направя.

Защо жените просто не вържат косата си на конска опашка сутринта? Не бях сигурен и нямах намерение да питам.

ЛОГАН: Ще мина от там и ще проверя, преди да се прибера у дома.

БЕНЪР НЮ ЙОРК СИТИ: Благодаря ти. Качвам се на самолета след 15 мин.

ЛОГАН: Пиши ми като кацнеш.

БЕНЪР НЮ ЙОРК СИТИ: Обезателно. ХО

Докато шофирах изядох половин дузина понички и изпих кафето си, точно преди да спра пред временния дом на Бенър.

Дори тази дума ме вбесяваше. *Временен.*

Тя беше първата жена от адски много години, към чието име не исках да видя прикачена думата *временно*. Тя не искаше нищо друго, освен мен. Не искаше парите, бизнеса или къщата ми. Само мен.

Никога не се чудех какво мисли или дали има скрити намерения, защото тя нямаше филтър между мозъка и устата си и нямаше проблем да ми казва точно как стоят нещата за нея.

Това за мен се превърна в нещо наистина голямо.

Изкачих се по стъпалата на лилавата веранда и използвах ключа, който ми даде Холи, за да вляза вътре. Лампите в коридора още светеха и се зарадвах, че наминах. Качих се горе в банята и видях, че пресата й за коса е изключена. Поне сега Бенър нямаше да мисли за това.

Но това, което се показваше от кошницата зад пресата, ме накара да застина на място.

На кутията пишеше: „ТЕСТ ЗА БРЕМЕННОСТ — КУТИЯ ОТ 2 БРОЯ“. Кутията бе отворена и единият тест липсваше.

Какво. По. Дяволите?

Издание:

Автор: Мегън Марч

Заглавие: Истински добър мъж

Преводач: Ralna

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Читанка

Година на издаване: 2017

Тип: роман

Националност: американска

Редактор: galileo414; desi7y; sladcheto

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/10145>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.